

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağzımız tuttuğumuz gün hürriğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Aylık Gazete - 5 TL
Şubat - Mart 2017
Yıl: 6 Sayı: 70-71
gazetesolfasol.com

kadınlara *şiddet* *şiddet*
karşı akademisyenlere
şiddet karşı *şiddet* çocuklara
"hayır" cılara karşı *şiddet*
karşı *şiddet*

Havagazı Fabrikası Yıkıldı Geriye Kalan: Hüzün, Asbest ve Kanser

Her gün şehri kat ederken, yanından seğirttiğimiz o güzel Havagazı Fabrikası kentteki tüm şiddete tanıklık etmeye devam ediyor. Varlığını korumak istediğimiz ve gözümüzde bir kent müzesi olan yapı, hunharca ve izinsizce yıkıldı.

Ve bu yıkımla birlikte o estetik güzellikle bağımız dev bir soruna dönüştü: "asbest ve kanser". >> s. 4-5

Referandum Öncesi Ankara'dan Diyarbakır'a Memleketimden Esnaf Manzaraları

Ulus'un ara sokaklarındaki bir han odasında, bir sigorta acentesinde, Dikmen Caddesi üzerinde bir kebabçıda, Diyarbakır Sur'da kırkbeş yıllık bir lokantadayız. Dertler de büyük, kaygı da, öfke de. Herkesin üzerine memleketin ağırlığı çökmüş. >> s. 9

DOSYA: Akademi Direniyor

"Yazı geriye kalandır, bir bakiye. O nedenle kaydetmek, not tutmak hafızanın yoldaşlarıdır. Her şey bu denli sert ve hızlı değişirken, kayıt tutmak gerekir. Kaydı başkalarına emanet etmek, o başkalarının başkalarına emanet edeceğine emin olmak gerekir."

"Bizi bu kampüsten koparmaya çalışanlar bilsinler ki her birimizin dolu dolu Cebeci'ler var içimizde: Kişisel tarihlerimiz, kolektif tarihimiz. Bu tarih arkanızdan gelecektir. Hesap soracaktır. "Buradayım" diyecektir. Kazanacaktır" >> s. 12-19

Kuruluşunun 90. Yılında Mimarlar Derneği 1927

Arif Şentek >> s. 2

Güvenpark: "Modern Minibüs Durağı"

Akın Atauz >> s. 3

Göçmen Krizi ve Avrupa'daki Türkiye Seçmeni

Çağrı Fidan >> s. 8

Hayır, Hayır Demektir, Nokta

Gül Arıkan >> s. 11

Orada Sığınmacı ve Göçmenlere Destek Veren Bir Dernek Var

Aydın Bodur, Erhan Muratoğlu >> s. 20

"Küçük Prens" Başkent Semalarında

Ahmet Önel >> s. 21

Günümüz Sinema Kuşağından: Spotlight

Günseli Bilgen >> s. 22

"Tecrit" Yalnız Bırakmaya Gelmez

Aslı Alpar >> s. 23

Çocuklardan Destek Çağrısı: "Çocuklara Silah Satmayın!"

Anıl Bozoğlu, Ahmet Emir Günbattı >> s. 24

SOLFASOL Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Abone olmak için abone@gazetesolfasol.com

sıhınıtı
yoooğh!

Kuruluşunun 90. Yılında Mimarlar Derneği 1927

Arif Şentek

"Mimarlar Derneği 1927", adından da anlaşılacağı gibi Cumhuriyet'le neredeyse yaşıt ve bu yıl kuruluşunun 90. yılını kutluyor. Dernek, Latin alfabesinin kabulünden bir yıl önce kurulmuş, yani şimdi kullandığımız alfabeden bile eski. Başlangıçta "Türk Mimarlar Cemiyeti" olarak belirlenen derneğin adı birkaç kez değişikliğe uğramış, "Türk Yüksek Mimarlar Birliği", "Türk Mimarlar Derneği", "Mimarlar Derneği" olarak adlandırılmış, sonunda 10 yıl önce adına kuruluş yılı 1927 eklenmiş.

Mimar sayısının birkaç yüzü geçmediği 1930-1950 yıllarında dernek, tam bir meslek örgütü işlevini yüklenmiş. Mesleğin ve mesleki örgütlenmenin yasal güvence altına alınmasını, Mimarlar Odasının kurulmasını hedefleyen çalışmalar dernek gündeminin en başında yer almış.

1954 yılında Mimarlar Odasının kurulmasıyla dernek ana işlevini odaya devretti. Ancak ikincil bir konuma çekilse de varlığını korudu. Oda ile bir anlamda iç içe ve daha çok üyeler arası dayanışmaya ve mimarlık kültürüne yönelik çalışmalar sürdürdü. 1980'lere gelindiğinde dernek kimliği daha belirginleşti, daha bağımsız etkinlik programları oluşturulmaya başlandı.

Değerli arkadaşımız Çetin Ünalın, yaptığı ayrıntılı bir dernek tarihi çalışmasını "Türk Mimarlar Cemiyeti'nden Mimarlar Derneği 1927'ye" adlı kitapta topladı. İçtenlikli bir kurum tarihi çalışması olan bu kitap, derneğe ilişkin zengin bilgilere ulaşma olanağı veriyor. Meraklılarına tavsiye ederim. Ben çok yararlandım.

Derneğin geçmişi konusunda yararlanılabilecek bir başka kaynak, 1944-1953 yılları arasında yayınlanan Mimarlık dergisi. 1940'ların efsane Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel, kendisini ziyaret eden dernek yöneticilerine "Organı olmayanın yorganı da olmaz" der. Savaş ve savaş sonrası yılların son derece kısıtlı koşullarında özveriyle sürdürülen dergi yayınının başlatılmasında herhalde Yücel'in yaptığı bu benzetmenin de payı olmalı.

Mimarlar Derneği 1927, Ankara kökenli. Etkinliklerinin önemli bir bölümü Ankara'ya ilişkin. Derneğin Ankara içindeki taşınmalarına baktığımızda bir anlamda kentin gelişimini de okuyorsunuz. 1927'de Ulus'ta bir han odasında kurulan dernek daha sonra DTCF binası inşaat şantiyesine taşınmış, oradan Kızılay'a doğru yola çıkmış, bir süre Atatürk Bulvarında Büyük Sinemanın üst katında konaklamış. Konur Sokak'ta kendi binasını satın alan dernek, 1980'lerden sonra Çankaya yöresini mesken tuttu.

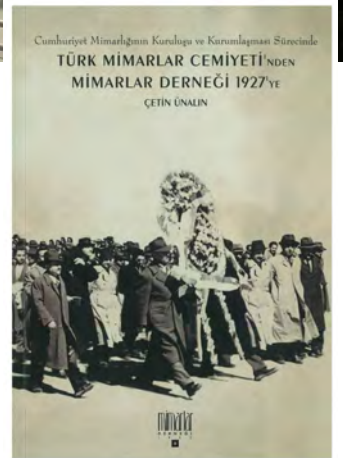
"Cinnah 19'a taşınma, dernek etkinliklerine yeni bir canlılık kazandırdı"

Giderek geçmişimize ilişkin mekânsal bir bellek kaybının yaygın olarak yaşandığı günümüzde mimarlıkta "korumacılık" önemli bir işlev, bir tutku oldu. Buna mimari ölçekte bir "vintage" da diyebiliriz. Bu bağlamda dernek hayırlı bir iş yaptı, birkaç yıl önce Ankara'nın "modernist ikonik" yapılarından biri olan Cinnah 19'a taşındı. Bina 1950'lerin sonuna doğru yapılmış, çatısında yüzme havuzu bile unutulmamış. Bir süre Ankara'da bulunan ABD görevlilerinin kullandığı binanın mimarı, derneğe ve Mimarlar Odasına emeği geçenlerden Nejat Ersin. Ayrıntılarına kadar modern mimarının izlerini taşıyan binanın, ünlü Fransız mimar Le Corbusier'in tasarladığı "Unité d'Habitation" toplu konut blokları ile benzeştiği söylenir.

Cinnah 19'a taşınma, dernek etkinliklerine yeni bir canlılık kazandırdı. Yaşlıca üyelerin "modernist" merdivenlerden inip çıkması biraz güç. Belki bu, derneğin gençleşmesi için bir tür "doğal seleksiyon" olabilir. Bu arada ekleyelim, apartmandaki diğer kat malikleri yeni komşularından memnunlar. Mimarların binaya yeniden kazandırdığı değer, daire fiyatlarını

spekülatif bir şekilde artırdı.

Mimarlar Derneği 1927 bir kitle örgütü değil ama etkinlikleri herkese açık, çağrılarını 4.500 kişiye ulaştırıyor. Kimileri için bir grup mimarın ve mimarlık dostlarının, haftanın belirli günleri bir araya gelerek bir fincan kahve, bir bardak içecek bir şey eşliğinde hoşbeş (kimi zaman yazıldığı gibi hoş5) ettiği bir yer. Kimileri için mimarlık düşüncesinin en geniş bağlamda tartışıldığı, sunumların yapıldığı bir ortam. Akademik yanı belki ağır basıyor dernek çalışmalarının ama çoğu etkinliği çevrede oturan komşuların da izlediğini eklemeliyim. Ne dersiniz deyin, Mimarlar Derneği 1927 "Ankaralı" ve 90 yıllık bir gelenekten devraldığı mirasa sahip çıkıyor.

Ankara'nın tek kuş cenneti olan ve 200'ü aşkın kuş türüne ev sahipliği yapan Nallıhan (Çayırhan) Kuş Cenneti, Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü tarafından kömüre kurban edilmek isteniyor.

644 sayılı KHK ile kurulması planlanan Nallıhan termik santralının askıya çıkan Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporuna göre, Çayırhan-B termik santrali yılda 3 milyon 850 bin ton kömür yakarak, doğaya 1 milyon tondan fazla uçucu

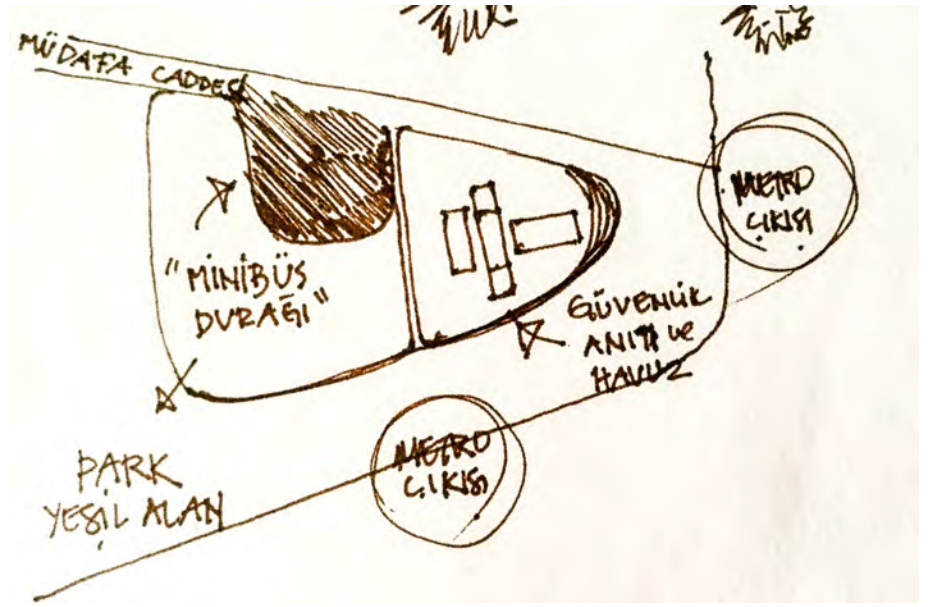
ve yatak külü bırakacak. Bu küller, biriktiği alandan rüzgâr yoluyla etrafa dağılırken, üretilen karbondioksitin atmosfere karışması iklim değişikliğini de hızlandırabileceği iddialarını beraberinde getiriyor.

Kuş cenneti dışında bölgedeki birçok köyü ve ekili alanı da etkisi altına alacak bu termik santral için, Nallıhan köylüleri ve Çevre Mühendisleri Odası iptal davası açacaklarını belirttiler. / Çağrı Fidan

Güvenpark: "Modern Minibüs Durağı"

Akın Atauz

"Duraklar yeraltına alınıp, yukarıda da anıta ve tarihi dokuya zarar vermeden yeşil alan olarak düzenlenecek"

Güvenpark, 1940'lı yılların başında, kentin yeni yönetim merkezinde gerçekleştirilmiş küçük bir parktır. Daha sonra Kızılay, kentin ikinci merkezi olmuş ve alış-veriş merkezindeki bu yeşil alan, Ankaralılara güzel bir soluk alma fırsatı yaratmıştır.

1970'lerin sonunda, Ankara Belediyesi, Güvenpark'a ilk saldırısını yaptı. "Geçici olarak" yeşil alanın bir bölümünü kopartıp otobüs ve minibüs trafiğine verdi. Ama "parka zarar vermeyeceğini/ ağaçları koruyacağını" söyledi. O sırada Belediye yönetiminde CHP vardı. (Belki yeni kuşaklar böyle bir şeyi hiç görmedi, ama eskiden Ankara Belediyesinin yönetiminde Melih Gökçek'ten başka yöneticiler bulunabilirdi.)

Yönetiminde ANAP varken, Belediye 1987'de ikinci saldırısını yaptı. Güvenpark'ın altını otopark, üstünü de saksı-park yapmak üzere proje geliştirdi.

Ankara, tarihinde seyrek görülen bir silkelenmeyle otoparka karşı direndi. Belediye, Danıştay kararını tanıdı ve projeden vazgeçti.

1990'lı yıllarda Belediye, metro çıkışları için Güvenpark'tan minik parçalar koparttı ve "minibüs durağı" için bir çözüm geliştirmek yerine, kullanımını

Aradan geçen 30 yılda Belediye, Güvenpark için taktik değiştirdi. Yeni proje yapmadı, parkı "doğal gibi görünen" bir bakımsızlık ölümüne götürdü. Bunun için ağaçları yok etti ve parkı betonlaştırdı. Zaten küçük olan parkın önemli bir bölümünü, polis araçları için otopark yaptı. Güvenpark'ı Kızılay-minibüs durakları arasında hızlı bir geçiş ve işporta koridoruna dönüştürdü. Yeşil alan işlevini kaybetmesi için, mümkün olan her şeyi yaptı.

Aslında Güvenpark'ı öldüren, önemli bir ulaşım sorunu: Kentin doğusuna/batısına ve kuzeyine gidecekler için metrolar/Ankara'yı vardı, ama güneye giden ve ciddiye alınabilecek bir toplu taşıma sistemi yoktu. Oysa kentin bu bölümlerinde milyonlarca kişi yaşıyor ve genellikle Esat-Çankaya-Ayrancı-Dikmen-ORAN bölgesinin güneyindeki işyerlerinde çalışıyor.

Sorun özetle: Güneyde yaşayan Ankaralılar için nasıl bir toplu taşıma sistemi geliştirileceği ve bu sistemin duraklarının/ istasyonlarının Kızılay'ın neresinde olacağı idi.

En basit ve minibüs esnafından (ve Belediye'den) başka hiç kimseyi üzmeyen çözüm ise, bütün zamanlar için, Güvenpark'taki yeşil alanı (yani kentin Kızılay merkezine planlı gelişmenin armağan ettiği mendil kadar küçük ama çok güzel ve yararlı yeşil alanı) bir motorlu trafik alanına çevirmek, asfaltlamak ve egzozlamak, güneye gidecekleri de, toplu taşıma yerine, zehirli kuyruklarda süründürerek, 12-15 kişilik küçük paketlerle evlerine göndermekti.

2017 yılında belediye ne yapmak istiyor?

Gökçek ne diyor: "İnşallah Ankara böylece, Kızılay'da Keçiören metro istasyonu ile birlikte modern minibüs duraklarına da kavuşmuş olacak." Belediye'den Üçpınar da dört bin metrekare alan büyüklüğünde iki ya da üç katlı olarak düşünülen yeraltı otoparkında 225 aracı park edebileceğini söylüyor.

Belediye meclisi bu kararı oy birliği ile kabul ediyor. (Mecliste CHP'nin de bulunduğunu unutmayalım)

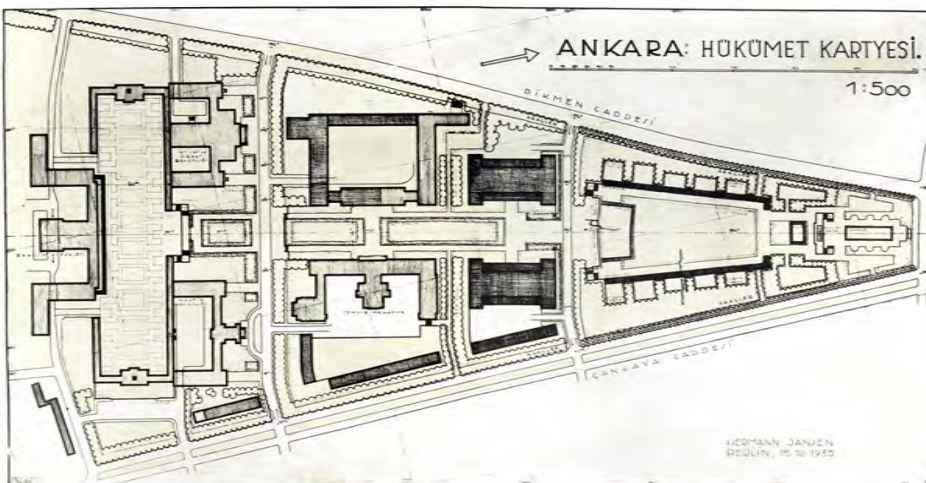
Bütün bu gelişmelerden ne anlıyoruz?

• Ankara'nın güneyi için bir toplu taşıma içeren bir çözüm yok. Gökçek ise "hem minibüsleri kullananların, hem de yayaların, büyük sıkıntı çektiğini söylüyor" ama bu çözümsüzlüğü, hem betonarme-asfalt bir kalıcılığa kavuşturuyor, hem de daha beteri, yerin altına alıyor.

• Güvenpark'tan "geçici" olarak kopartılan parçalar, kalıcı bir biçimde yutuluyor ve betonlaştırılıyor.

• Ankaralılar, çeyrek yüzyıldır seçtiği başkanın müjdesini sessiz ve tevekkül içinde kabul ediyorlar.

Eğer bu "proje inşallah" uygulanırsa, Ankara kenti, avuç içi kadar bile olsa bir yeşil değerini daha, bir hiç için kaybedecek; Ankaralılar, bezgin yenilmişliklerine yeni bir zafer halkası ekleyecekler.

Havagazı Fabrikası, Tanıklığa Devam Ediyor!

Burada, hani şuracıkta, her gün şehri kat ederken, yanından seğirttiğimiz o güzel endüstri yapısı; Havagazı Fabrikası kentteki tüm şiddete tanıklık etmeye devam ediyor. Varlığını korumak istediğimiz ve gözümüzde bir kent müzesi olan yapı, hunharca ve izinsizce yıkılmıştı, kalan ve endüstriyel değeri olan bacalı kitleleri de şimdi yıkılmaya çalışıldı, şimdiki tanıklığı da bu. Şehrimizin yönetenleri, bizim o estetik güzellikle bağımızı dev bir soruna dönüştürdü, kente yeni bir facia hediye etti: "asbest ve kanser".

Gözümüzün önünde yıkılan Havagazı Fabrikası'nın tarihi şöyle:

1928: Mimarı ve mühendisi Werner Issel olan, Ankara'nın ilk havagazı ve kok kömürü ile çalışan elektrik üretim tesisi, Tarihi Elektrik ve Havagazı Fabrikası, 1928'de elektrik santrali yapısı ve bacaları, 1929'da havagazı fırınları ve 1933 yılında elektrik santralinin geliştirilmesiyle yerleşke haline aldı. 57 bin 270 metrekarelik fabrika alanı içerisinde üretime doğrudan katılan yapılar ve işçi konutları, yemekhane ve cami gibi kırkı aşkın yapı bulunuyordu. Yapı, dönemin uluslararası mimari kimliğinin sanayi yapıları özelliklerini taşıyordu.

1929-1990 yılları arasında faaliyetine devam etti.

19 Mart 1991: Fabrika, sahip olduğu önem nedeniyle taşınmaz kültür varlığı olarak tescil edildi. Alınan tescil kararının ardından mülkiyet sahiplerinden birisi olan EGO Genel Müdürlüğü, İdare Mahkemesine tescilin iptali davası açtı ve kaybetti. Karar, Danıştay 6. Dairesi'nin 1996/5342 sayılı kararı ile kesinleşti.

16 Haziran 2006: Ankara Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu tarafından alınan karar ile soğutma kulesi, vinç, havagazı deposu, raylar, pompa istasyonu ve elektrik santralinin bacalarının tescili kaldırıldı. Büyükşehir Belediyesi bir gece gelerek gazometrelerin olduğu yapıları yıktı. Mimarlar Odası Ankara Şubesi, çıkan iki koruma kurulu kararına da dava açtı. Halen devam eden davalar karar düzeltme aşamasında.

2012: Büyükşehir Belediyesi imar planı değişikliği yaptı, bu değişiklik de yargıya taşındı ve iptal edildi.

Fabrika alanına ilişkin 4 dava da hala devam ediyor.

25 Ağustos 2016: Büyükşehir Belediyesi 380 bin TL muhammen bedelle 'hurda karşılığı yıkım' ihalesi yaptı.

24 Kasım 2016: İlk ihalenin iptaliyle ikinci ihaleye gidildi. İkinci ihale 'Havagazı Fabrikası'nda bulunan asbestli malzemelerin ve kalıntıların geri dönüşüm malzemesi olarak sökülmesi' işi şeklinde yapıldı. Muhammen bedel 13 bin 217 TL'ye düştü. İhale eki şartnamede, asbestli malzemenin 350 ton olduğu yazıldı.

15 Şubat 2017: Ankara Tabip Odası ve Mimarlar Odası Ankara Şubesi düzenledikleri ortak basın açıklamasında "Ankara kanser mi soluyor" sorusunu yönelterek, çevre ve halk sağlığını tehdit eden asbest tehlikesine karşı kamuoyunu uyardı.

22 Şubat 2017: Mimarlar Odası Ankara Şubesi; Ankara B. B. Başkanı, EGO Genel Müdürü, Ankara Valisi, Çankaya Kaymakamı, Büyükşehir Belediye Kent Estetiği Daire Başkanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, ÇSGB İş Sağlığı ve İş Güvenliği Genel Müdürü, Çevre ve Şehircilik Bakanı, Sağlık Bakanı, Ankara İl Sağlık Müdürü, Kültür ve Turizm Bakanı, Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürü ile Ankara 1 No'lu Koruma Kurulu Üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu.

24 Şubat 2017: Ankara İl Sağlık Müdürlüğü, 112, Emniyet Müdürlüğü aranarak ihbarda bulunuldu. CHP Milletvekili Murat Emir havagazı fabrikasının yıkımını Meclis gündemine taşıdı.

25 Şubat 2017: Tüm uyarılara karşın Büyükşehir Belediyesi öğle saatlerinde binayı yıkmaya başladı. Uyarılara karşı, şehrin Belediye başkanı 'Biz binanın asbestsiz kısmını yıktık. Asbestli kısmını da denetim altında yıkacağız' dedi. Meslek örgütleri ise alanı fotoğraflarla belgeleyerek "Hiçbir önlem alınmamış, binaya bir tül çekilmiştir. İçeride dört tane kazan ve çok fazla boru vardır. Binanın asbestli asbestsiz diye bir durumu söz konusu olamaz, binanın her yerinde asbest var." açıklamasını yaptılar.

27 Şubat 2017: Kontamine demirlerle üstü açık bir şekilde asbestli malzeme taşıyan 06 YB 5152 plakalı TIRın fotoğrafları, Başbakanlık İletişim Merkezi'ne (BİMER) iletilerek şikâyette bulunuldu. İhbarda, tırın 16.30'da Sıhhiye'den çevre yoluna doğru hareket ettiği bildirildi. Dilekçede, ilgili bakanlıkların acilen bu tırdan örnek alması gerektiği ifade edilerek, aracın Ulusal Atık Formu olup olmadığı, içinde kaç ton malzeme olduğu sorgulandı.

Meslek örgütlerinin yaptırdığı ölçümlerde dört noktada da asbest çıktı.

1 Mart 2017: 27 Şubat'ta yapılan şikayete BİMER'den bilimsellikten uzak ve halk sağlığını hiçe sayan bir cevap geldi.

BİMER, #1700295262 başvuru numarası ile kayda alınan ihbarın, Emniyet Genel Müdürlüğüne yönlendirildiğini, müdürlüğün de konuya ilişkin "Uyuşturucu İle Mücadele Şube Müdürlüğümüzü ilgilendiren herhangi bir konu bulunmamaktadır" cevabını bildirdiğini ilettili.

ATO ve M. O. Ankara Şubesi, asbestli bölgenin acilen karantinaya alınması ve yıkımın durdurulması için yürütmeyi durdurma istemiyle Ankara İdare Mahkemesi'ne başvurdu. Mahkeme, aynı gün yıkım işleminin yürütmesini durdurdu.

2 Mart 2017: Sağlık Bakanı Recep Akdağ, katıldığı bir televizyon programında "Yıkılan bina kanserojen maddeyi yapısında barındıran ve asbest içeren bina değil. Ankara Büyükşehir Belediyesi uzman firmaya görevi vermiş durumda. Sağlığa zarar vermeyecek biçimde bu yıkım gerçekleşecek. Henüz asbest içeren bina yıkılmış değil. Bizim tespitimiz bu." açıklamasını yaptı.

3 Mart 2017: ATO ve M. O. Ankara Şubesi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile İş Sağlığı ve İş Güvenliği Genel Müdürlüğü, Sağlık Bakanlığı Ankara İl Sağlık Müdürlüğü, Ankara Halk Sağlığı Müdürlüğü, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Ankara Valiliği ile Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü, Büyükşehir Belediye Başkanlığı ile Kent Estetiği Dairesi Başkanlığına yıkım sonrası açığa çıkan asbestli hafriyat nedeniyle binanın karantinaya alınması için başvuruda bulundu.

ATO ve M. O. Ankara Şubesi tarafından, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına bir suç duyurusunda bulunularak, asbestli havagazı fabrikası yıkımında sorumluluğu bulunanların cezalandırılması talep edildi. Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı başta olmak üzere sorumluluğu bulunan tüm yetkililer ve yıkımı yapan firma yetkilileri aleyhindeki suç duyurusunda; 5237 Sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 181'inci maddesinde tanımlanan "Çevrenin kasten kirlenmesi" ve 257'nci maddesinde tanımlanan "Görevi kötüye kullanma" suçlarının işlendiği ifade edildi. Gerçekleştirilen yıkımın, başta "Asbestle Çalışmalarda Sağlık ve Güvenlik Önlemleri Hakkında Yönetmelik" olmak üzere ilgili mevzuata ve kamusal gereklere aykırı biçimde gerçekleştirildiği, bu nedenle çalışanlar ve halk sağlığı açısından ciddi tehlike ve zararlara yol açıldığına işaret edildi. Suç duyurusu dilekçesi Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 2017/39452 soruşturma no'su ile kayda alındı.

7 Mart 2017: M. O. Ankara Şubesi ve ATO, Maden Tetkik ve Arama Genel Müdürlüğü'nün raporunun da, Havagazı Fabrikası ve çevresindeki asbestin varlığını ve çevreye yayıldığını kanıtladığını bildirerek, yetkilileri göreve davet etti.

Tüm belgelerde sanayi arkeolojisi olarak ifade edilen Havagazı Fabrikası Tesislerinin yıkılmasıyla, Ankara Garı ve çevresiyle birbirini bütünleyen bir dönem kültürünün belgesi yok olmuştur.

Unutmamalı: Kent yönetmek; kentli ile, kent örgütleri ile, kentin hafızası tüm yapılar ile, kentin tüm canlıları ile birlikte, kolektif, mutlu, huzurlu, estetik, sağlıklı yaşanılır bir kent organizasyonudur. Büyük sorumluluk içerir, bilgi içerir, ortaklık içerir. Havagazı Fabrikası gibi tanıklar kenti kent yapan en büyük değerlerdir. **Solfasol/ATO/GI/Sibel Durak/TanjuG**

Çizgi: Erhan Muratoğlu

Hakan Eken - 12.3.17

Çizgi: Hakan Eken

Kentsel Distopya ya da Böyle Giderse Ankara'nın ve Türkiye Kentlerinin Yakın Geleceğine Dair Başlıklar

Akın Atauz

1. İdeoloji

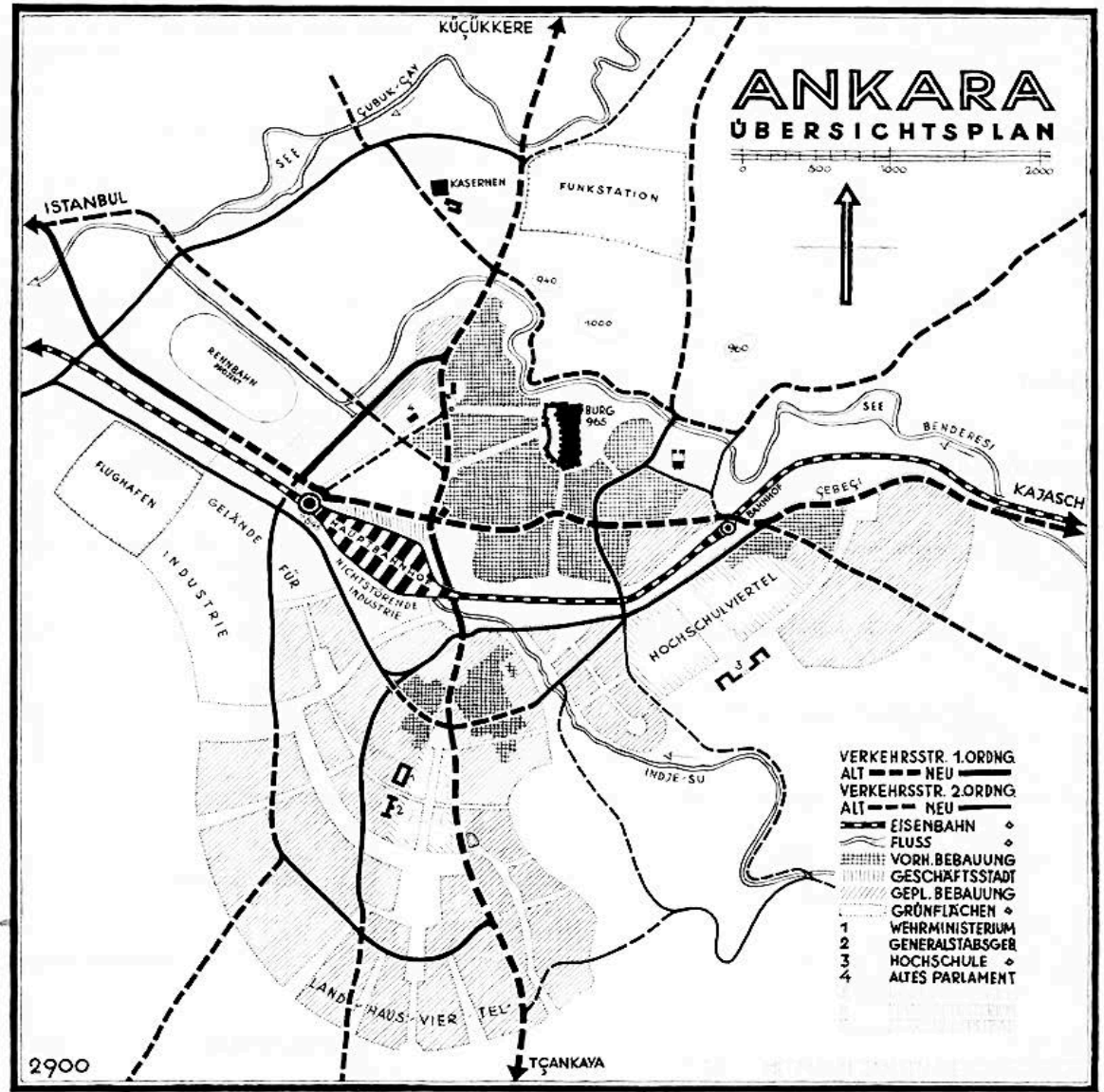
- 1.1. Kamusal yararı savunmak genel olarak güçleşecek,
- 1.2. Kamu yönetiminde geçerli anlayış kötü bir popülizm (halkçılık) olacak, kent yönetiminde son sözü şefler söyleyecek, kent halkı şeflerine bağlılıklarını sürekli olarak göstermek zorunda kalacak,
- 1.3. Eşitlik düşüncesi geçerliğini bütünüyle yitirecek, devletin/ iktidarın içinde ve yanında olan "üstün insanlar", öncelikli ve her zaman haklı olacaklar,
- 1.4. Şeflerin despotizmini desteklemek, diri tutmak ve gerekçelendirmek için, kentlerde sürekli "güvensizlik" veya komşu ülkelerle "savaş tehdidi" olacak ve denetimli terör olayları gerçekleştirilecek,
- 1.5. "Güvenlik" gerekçesiyle, toplulukların özel yaşamına daha çok müdahale edilecek ve kentteki her birey daha fazla gözetlenecek,
- 1.6. Kentliler "tek tip"leştirilecek, farklı nitelikleri, ortalamadan farklı kimlikleri olanlar, veya kendine ait özel kimliği yitirmek istemeyenler – kısaca Türk-Sünni-heteroseksüel olmayan herkes – ayrımcılığa uğrayacak, gözetim-baskı altında tutulacak,
- 1.7. Herkesin anaakım "milliyetçi/ulusalçı"- dini ideolojiye (Türk-İslam sentezine) bağlı olması istenecek, bunun dışındaki duruş ve düşünceler "vatan hainliği" olarak yargılanacak ve cezalandırılacak,
- 1.8. Birey, sadece devletin istediği gibi davranmak zorunda kalacak, devletin kodlarına göre giyinmek, gülmek-şakalaşmak, yürümek, oturmak kurallarının dışına çıkılamayacak,
- 1.9. Dış dünya ile bağlantıları sağlayan bütün enerji/ haberleşme sistemleri merkezi olarak kontrol edilecek, bu merkezi sistem, kimin ne kadar ve hangi koşullarda enerji ve haberleşme sisteminden yararlanacağını belirleyecek,

2. Politika

- 2.1. Kent ve kentli hakları, bütünüyle yürürlükten kalkacak,
- 2.2. Kentsel (özellikle kamu yararını ön planda tutan) planlama olanaksızlaşacak,
- 2.3. Sivil toplumun örgütlenmesi, alternatif önermesi, muhalefet etmesi imkânsızlaşacak, mahalleliyi tanıyan paramiliter güçler örgütlenerek, vurucu timler ve sivil infaz grupları oluşturulacak,
- 2.4. "Muhalif" olduğu düşünülen toplum kesimlerinin yaşadığı mahalle ve semtlerde, "isyan" çıktığı gerekçesiyle önce süresiz sokağa çıkma yasağı ilân edilecek, sonra, top ateşi, tank ve uçaklarla mahalleler yıkılacak, yangınlar çıkartılacak, mahalle sakinleri topluca aç bırakılacak, teslim olmaya zorlanacak ve öldürülecek,
- 2.5. "Muhalif" olduğu düşünülenler, "zorunlu iskan"la tehcir ettirilecek, ve/ veya yaşadıkları mahalleye devletin seçtiği bir cemaat zorla yerleştirilecek,
- 2.6. Tehcir edilenlerin bütün özel mülklerine, konutlarına, konutun arsasına ve ailelerinden kalan bütün mirasa el konulacak ve/veya bunların yağmalanmasına göz yumulacak,

3. Kent (ve kamu) yönetimi

- 3.1. Yönetim anlayışı merkezileştirilecek; kentler her kademedede, özerk olmayan yapılarla yönetilecek,
- 3.2. Kent yöneticileri ve meclisleri, eğer egemen siyasi iktidarın istemediği bir şey yaparsa, seçilmişler hemen kovulacak ve yerine devletin atadığı

kayyumlar gelecek,

- 3.3. Belediye meclisi üyeleri, "muhalif" partiler dahil, ortak bir avantaj çerçevesinde birleştirilecek, farklı duruş olursa sesi kesilecek ve ezilecek,
- 3.4. Yönetim, son derece bürokratik, katı, kontrolcü, seçkinci (ve rüşvetçi) olacak,
- 3.5. Belediyede işlerliği güvenilir olan tek mekanizma, haraç ödeme ve kayırma olacak, işler ("torpili" olmayanlar için) kolay yürümeyecek,
- 3.6. Muhtarlıklar, merkezi yönetimin halka en yakın gözetleme, kontrol, baskı ve ihbar mekanizması olacak,
- 3.7. Mahallelerin denetlenmesi için, her mahalleye külliyeler yapılacak, imamlar gündelik yaşamın basit sorunlarında (evlilik dahil) işlevsel olacak.

4. Ekonomi

- 4.1. Ekonomik yaşam, yoksulluk ve işsizlik
 - 4.1.1. Gündelik yaşam daha pahalı hale gelecek, kentsel kutuplaşma artacak,
 - 4.1.2. Gıda ve gündelik ihtiyaç maddelerinin fiyatları, büyük firmalar ve tekellerce belirlenecek, gıda güvenliği konusu (fiyatları ucuz tutabilmek için) bilinci olarak ihmal edilecek,
 - 4.1.3. Ailelerin çoğunluğu borç almak zorunda kalacak. Bir aile borçlanmadan, gıda, konut, eğitim, sağlık gibi temel harcamalarını karşılayamayacak,
 - 4.1.4. Borçlu kentliler, muhalefet riskini göze alamayacak,
 - 4.1.5. İşsizlik artacak, işe alınmak "torpili olmaya" bağlanacak ve işsizlikten ötürü ücretler düşecek,

4.1.6. Giderek daha çok insan, özellikle gençler ver kadınlar, "kayıtışı/ enformel" sektörde, güvencesiz ve iş riskine/ iş kazalarına açık biçimde istihdam edilecek,

4.1.7. Çalışanların ücret mücadelesi, örgütlenmesi, sendikalaşması ve hak araması imkânsızlaştırılacak,

4.1.8. Esnaf, korporatist bir yapıda örgütlenecek, devlet tarafından atanmış yöneticilerle, devlet ajanı gibi çalışma esasına göre, kontrol altında tutulacak,

4.2. Arazi ve konut politikaları

4.2.1. "Yüzük taşı" değerindeki arazinin fiyatına ve nasıl kullanılacağına, iktidar ve inşaat tekelleri karar verecek,

4.2.2. Konut fiyatları ile konut politikaları, inşaat tekellerinin çıkarına göre belirlenecek,

4.2.3. Gecekondu bütünüyle "temizlenecek", en yoksullara ve yoksul alt-orta sınıflara konut, ağır borçlandırma (gerekirse paramiliter güce katılma) şartıyla sağlanacak,

4.2.4. "Kentsel dönüşüm", despotik bir yaklaşımla, yoksul ve orta gelirli kentlilerin ellerinden rant değeri artmış arazileri almak, yandaş inşaat tekellerine devretme mekanizması olarak çalışacak,

4.3. Altyapı ve ulaşım

4.3.1. Kent içi ulaşım-haberleşme sistemleri ve altyapı, özel araç öncelikli olacak; (teknolojik) görgüsüzlük israf gösterisine dönüştürülerek, köprüler, tüneller, viyadükler/ yükseltilmiş yollar yapılacaktır, bisiklet ve yayalık ihmal edilecek,

4.3.2. Kent içi ulaşım fiyatları ve politikaları, sadece

kâr amacıyla belirlenecek, bir yerden bir yere gitmek güç, sıkıntılı ve pahalı olacak.

5. Ekoloji

5.1. Küresel ısınma, iklim değişmesi, gıda güvenliği, atık vb türü çevre sorunları değil, enerji firmalarının, teknoloji üreticilerinin ve gıda tekellerinin kârları öncelik kazanacak,

5.2. İnşaat şirketleri için kârlı olduğu sürece, çevredeki tarım toprakları kentsel araziye çevrilecek, su kaynakları kirletilecek ve ormanlar yok edilecek,

5.3. Kirlilik (hava, çöp, gürültü, su, vb) eğer kâr getirici bir "iş" konusuna dönüştürülemezse, artacak,

5.4. Parklar, çocuk-genç oyun alanları, deprem/ acil durum için boş kalması gereken (ve Atatürk Orman Çiftliği gibi koruma altındaki yeşil) alanlar, rant veya ideolojik amaçlarla sürekli olarak işgal edilecek, beton-asfalt ve plastiğe dönüştürülecek ya da Disneyland'a/ "mangal yelleme" alanına dönüştürülecek,

5.5. Kentlerin çevresindeki göller, vadiler, doğal mağaralar ve mikro klima özelliği olan yerler, kentsel ranta açılacak, deniz doldurulacak, yandaş inşaat tekellerine sunulacak (Mogan, Eymir, İmrahor vadisi),

5.6. Kentlerdeki hayvanlara yönelik acımasızlık ve katliam artacak, sokak kedi ve köpeklerini korumak isteyenlere saldırılacak ve kurban kesme törenleri çocuklara izlettirilecek,

5.7. Eski kent merkezleri bütünüyle ihmal edilecek ve çökmeye terk edilecek, kentler merkezsiz ve toplanma alanları/ meydanları olmayan, yaygın ve iletişimsiz hale getirilecek.

6. Kimlik (Ayrıca bkz. 1.6./ 1.7./ 1.8.)

6.1. Egemen ve başarılı kentli kimlik, rekabetçi, zorba ve saldırgan, gerçekte çok kof olduğu halde narsist/ kendini beğenmiş ve otoriter, sığ ama doktriner olarak inanç esaslı bir biçimde eğitildiği için güçlü olduğunu sanan, aynı zamanda farklı olana/ güçsüzlüğe karşı acımasız ve tahakkümcü bir kişilik olacak,

6.2. Ortalama itaat edenin doğru bulmadığı her şey "yabancı", farklı olmak ise "bozgunculuk, ihanet ve hatta casusluk, devlet düşmanlığı" sayılacak,

6.3. Kentlerden "yabancı" olan, batılı/ modern kültürü hatırlatan izler silinecek,

6.4. İnançlar fiilen tek tipleştirilecek, herkesin aynı dine inanması ve aynı biçimde ibadet etmesi zorunlu olacak,

7. Kadın ve Aile

7.1. Kadın düşmanlığı ve kadınlara karşı şiddet meşrulaştırılacak. Erkekler, kadınların "namusunu" korumakla yükümlü olacak, sokaklar/ meydanlar/ çarşılar vb. büyük ölçüde kadınlardan "arındırılacak",

7.2. Kadınlar eve kapanmaya ve çocuk doğurmaya özendirilecek,

7.3. Evlenme yaşı küçültülen kız çocukları, evliliğe ve hemen çocuk doğurmaya özendirilecek, erkeğin ve ailenin baskısına karşı çıkabilme olasılığı önlenecek,

7.4. Toplumun en büyük ve kutsal eğlencesi, evlilikler ve sünnet düğünleri olacak. Evlilik/ düğün, patriarkal değerlerin kutsanması ve yüceltilmesi biçiminde olacak,

8. Sanat ve kültür yaşamı

8.1. Sanatsal yaratıcılığın gerektirdiği bireysel özgürlükler sonlandırılacak,

8.2. Sanatsal faaliyetler devlet (iktidar) propagandasına dönüşecek; devlet filmi, televizyonu, tiyatrosu vb dışında sanatsal etkinlikler yasaklanacak,

8.3. Meydanlarda/ kamu taşıtlarında, duraklarda- istasyonlarda, şeflerin nutukları ve reklâmlar yayınlanacak-dinletilecek,

8.4. Resim ve grafik, çini süslemesi, hat sanatı, kilim desenlerine dönüştürülecek, "heykellerin

içine tükürülecek" ve "çaydanlık" biçiminde olanlar dışındaki heykeller yasaklanacak,

8.5. Türk-İslam geleneğine bağlı olarak, mimaride Selçuk-Osmanlı taklidi cephe zorunlu olacak,

8.6. Türk-İslam dönemine/ Sünni halka ait olmayan ve çıplaklık, dinsizlik, vb içeren sanat eserleri müzelerden kaldırılacak,

8.7. Kütüphaneler, "yabancı" medeniyetlere ait kitap ve dergilerden temizlenecek,

9. Tatil ve turizm

9.1. Tatil ve eğlence, devlet kontrolü altında ve belirlenen biçimde, ideolojik/ dini kamplarda gerçekleşecek,

9.2. Turistler "cazibe/ turizm merkezleri" dışında ülkeyi dolaşamayacak ve halkla karşılaşamayacak,

10. Spor

10.1. Spor alanları, propaganda merkezine dönüştürülecek,

10.2. Spor türleri ve kulüpleri kontrol altına alınacak. Sadece kitle sporları desteklenecek; spor karşılaşmaları toplumun heyecanlanması ve enerjisini boşaltması için kullanılacak,

10.3. Spor izlemek için toplanan kalabalıklar, göz korkutma amacıyla, yağma, katliam ve toplu tecavüze başvurmaya yönlendirilecek,

11. İletişim (ayrıca bkz. 1.9.)

11.1. TV türü insanları evde oyalayıcı/ endoktrine

edici tek yönlü iletişim desteklenecek, sosyal medya ve bütün telefonlar/ bilgisayarlar kontrol altında olacak, merkezi biçimde izlenecek,

11.2. Devletin onayladığı kitap/ dergilerden başka yayın olmayacak, sansürden geçmemiş haberler yayınlanamayacak, kamusal alanlara sadece devlet afişleri ve pankartları asılacak,

11.3. İzlenebilir/ kayıt edilebilir olduğundan, kentlilerin elektronik görüşmeleri özendirilecek,

11.4. Komşular, birbirini gözetim altında tutmaktan sorumlu tutulacak ve birbirlerini ihbar etmeleri istenecek,

12. Eğitim ve sağlık (ayrıca bkz. 3.4.)

12.1. Anaokullarından üniversite sonuna kadar, öğrencilere bilim dışı, itaat ezberletilecek,

12.2. Teknik becerilere önem verilecek. Daha ileri zekâyâ sahip çocukların teknolojik becerileri geliştirilecek,

12.3. Sağlık sistemleri yoksullar için giderek daha fazla bürokrasi içerecek ve pahalı olacak,

12.4. İlaç tekelleri ilaç fiyatlarının büyük ölçüde belirleyecek ve ilaç katılım payları giderek artacak, sigara/ alkol veya "ahlaksızlık" nedeniyle yakalanılan hastalıkların ilaç parasını, hastalar kendi ödeyecek,

12.5. Sosyal yardım alabilmek, yönetime yakın olduğunu fiilen kanıtlamakla mümkün olacak.

Görsel pixabay

Göçmen Krizi ve Avrupa'daki Türkiye Seçmeni

Çağrı Fidan

16 Nisan 'Cumhurbaşkanlığı' Referandumuna 15 Temmuz darbe girişiminin gölgesindeki OHAL hukuksuzlukları ile giriyoruz. Seçim süresince yaşayacağımız ve özellikle bizim alışkın olduğumuz algı operasyonlarının ve iç savaş tehditlerinin Türkiye seçmeni harici diğer bir hedef kitlesi de sayıları 3 milyonu bulan ve son iki seçimde AKP'nin oy oranını yükseltmesine katkı sağlayan yurtdışında yaşayan seçmenler. Türk medyası önderliğinde uluslararası ilişkilerdeki başarı ve başarısızlıkların yurtiçi siyasi söylem ve parti propaganda mekanizması haline getirilmesinin en önemli sebeplerini sıralarken, sağ seçmen arasında pekiştirme dışında yurtdışında Türk pasaportuyla ya da çifte pasaportla oy verme hakkına sahip olan bu seçmenleri de saymalıyız.

Bu yazıda özellikle Erdoğan'ın 2009 Davos Zirvesi 'çıkışı' sonrasında benimsediği dış politikanın parti politikasına endekslenmesinin sebeplerini, yani kısa dönemde ülkenin güvenliğini sağlama ve uzun dönemde de vatandaşlarına refah sağlama ilkelerini devlet politikası olmaktan çıkartarak bir iç politika ve seçim malzemesi haline getirmesini yurtdışında yaşayan Türkler üzerinden okumaya çalışacağım. Siyasi kutuplaşmalar, anti-demokratik uygulamalar ve OHAL koşulları altındaki ekonomik krizi Türkiye'de yaşayanlar gibi birebir hissetmeyen bu seçmenler, çarpık siyasi söylemlere ve algı operasyonlarının etkilerine daha da açık bir durumda. Özellikle bu nüfusun yaklaşık yüzde 70'inin Avrupa'da yaşaması Avrupa Birliği'yle ilişkilerinin oralarda bulunan toplumlarının ulusal reflekslerine, göç ve bütünleşme politikalarına olan etkilerini daha detaylı incelememiz gerektiğini gösteriyor.

AB Türkiye ziyaretlerinde basın ve ifade özgürlüğü gibi demokrasinin temeli olan kavramlara, sokağa çıkma yasakları sonrası oluşan sivil ölümlere ve muhaliflere yapılan baskılara göz yumarak üyelik görüşmelerine devam etti. Bu da geçtiğimiz yıllarda AB yanlısı bir politika izlediğini öne süren AKP için yeni bir etki alanı yarattı. Görüşmeleri yaklaşık 10 yıl süren ve taraflar arasında 16 Aralık 2013 tarihinde imzalanan Türkiye-AB Geri Kabul Anlaşması, özellikle Türk-Alman ilişkilerinde yeni bir dönüm noktası oldu. AB'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik krizden çıkış yolu olarak gösterilen bu anlaşma, kısaca yasadışı yollarla Türkiye üzerinden AB üyesi ülkelere mültecilerin Türkiye'ye iadesini öngörüyor. AKP'nin elini güçlendiren bu anlaşma, İsrail'e kitleler önünde "karşı çıkmış", Mısır'da "mağdur demokrat" ilan edilen

Müslüman Kardeşleri savunmuş, Suriye'de Süleyman Şah Türbesini "ikonlaştırmış", Suriye Türkmenlerinin "kurtarıcısı" olmuş, Diktatör Es'ed'in "karşısına dikilmiş" ve tarihi Şii düşmanımız İran'a "ayar vermiş" olan ama hep yeni bir hikâye ve yeni bir dış düşman arayışında olan hükümetimiz için yeni bir propaganda malzemesi çıkartmıştır. **Özetlemek gerekirse Türk-Kürt, Sünni-Alevi ve İslamcı-laik gibi toplumsal ikilikler yerine, "vatansız-hain" kimliğine geçmeye çalışan hükümete, suni ve popülist bir göçmen buhranı yaşayan Avrupa yardım eli uzatmış oldu.**

Önce bu yardımın Avrupa'ya olan getirilerinden bahsedelim. Bu yardım ile ilk olarak Avrupa kamuoyunda oluşan "demokrasi düşmanı Erdoğan" nefreti pekiştirildi ve Müslüman toplumların demokrasiye asla sahip olamayacağını iddia eden Huntington'ın miadı dolmuş 'Medeniyetler Çatışması' savları canlandırıldı. İkinci olarak, göçmen ve mülteci krizi esnasında varoluş krizi yaşayan Avrupa'ya - coğrafi, dolayısıyla dini ve kültürel birleşmenin önemi yani - kim olmadıkları hatırlatıldı. Türkiye tarafının kazanımları ise (1) Almanya ve Belçika'nın PKK destekçiliği yapma suçlamaları ile Türkiye'deki Kürtlerin ekonomik ve siyasi hayattan dışlanması, (2) Kürt karşıtı söylemler ile İslami kimlikten Türkcülüğe (MHP seçmenlerine) kucak açılması, (3) güncel politikalara gelen eleştirilerin Türk halkına gelen hakaretler olarak gösterilerek 'dış mihrak retoriği' yaratılması ve en nihayetinde AKP'nin kendi geleceğini Türkiye'nin geleceği ile bir bütün olarak lanse etmesi oldu.

Bizim burada odaklanmamız gereken nokta ise yaşadıkları toplumlardan dışlanmaları pahasına yurtdışı seçmenlerinin bu çatışma alanlarına taşınmasıdır. Özellikle 15 Temmuz sonrası Türkiye'de yaşanan her türlü siyasi "cinnetin" yan etkilerini ortak etnik ve kültürel kimlik taşıyan Türklerin yoğun olarak yaşadıkları ülkelere aktarmamız "Büyük Türkiye", "Yeni Türkiye" ya da "Osmanlı'nın devamı olan Türkiye" de rutin bir siyasi pratik haline geldi. Aynı Türkiye'deki gibi yurtdışında da demokrasi yanlısı yerli/yabancı yerli tüm kişi ve kurumların tüm aktiviteleri vatan hainliğiyle/ düşmanlıkla suçlanmadı mı?

Basın özgürlüğünün yok edilmesiyle Can Dündar'ın genel yayın yönetmeni olduğu Özgür Haber Portalı Berlin'den yayın yapmaya çalışırken, Türk işçi göçünün 55.yılı olan 2016'dan beri KHK'larla işten atılan akademisyenler Avrupa üniversitelerinden çağrılar alırken, Ermeni Tasarısı Türk kökenli vekillerin

düzenlemeleriyle Alman Parlamentosu'ndan geçerken, Alman komedyen Jan Böhmermann eleştiri hakkını kullanırken, HDP'li vekilleri hapiste ziyaret etmek isteyen Avrupalı delege ve vekiller engellenirken, Kürtlerin durumu hakkında soru soran yabancı gazeteciler gözaltına alınırken hain yaftalamalarıyla hedef haline getirilmeleri yurtdışındaki seçmenlere de bir mesaj vermiyor mu sizce de?

Peki, Diyanet İşlerine bağlı DİTİB (Diyanet İşleri Türk İslam Birliği) İmamlarının Almanya'da Türk hükümeti adına casusluk yaparak oradaki Türklere fişleme yapması, konsolosluklar tarafından Türk kökenli öğrencilere Alman toplumuna uyumu engelleyen ve siyasi propaganda içeren eğitimler vermesi, Almanya'da darbe karşıtı mitinglerde idam lehine tekbirli sloganlarla karşı görüşlüler arasında çatışma çıkartılması, Müslümanlara karşı önyargıların artması ve yükselen göçmen karşıtlığının Avrupa toplumlarında kabul görmüş olan Türkiyelileri de içine kapsayacak şekilde büyümesine göz yumulması...? Bizim zorla alıştırdığımız bu kutuplaştırma politikaların faturası bizimle beraber oradaki seçmenlere ve en vahimi de uzun dönemde Avrupa'da hayata tutunmaya çalışan tüm göçmenler ve mültecilere çıkacaktır.

Türk göçmenlerin evlerinin yakıldığı 1990'lardan **bugüne çok yol almış, farklı kimlik, inanç ve siyasi kimlikleriyle buldukları toplumlarda kabul gören bu insanlar, şuan her zaman olduğundan daha büyük bir tehlikede.** Almanya sığınmacıların telefon ve bilgisayar verilerine erişebileceği, oralarda sığınma talebinde bulunanlara karşı yeni bir yasa hazırlığına başladı bile. Terör önlemi olarak çifte vatandaşlıkların kaldırılması tartışmaları zaten çoktandır gündemde.

Son iki yıldır yurtdışında Türkiye seçimlerine katılma oranı yüzde 35'lerden yüzde 60'lara kadar yükselmiş gözüküyor. Bu oylar Türkiye'deki seçime katılma oranları oranında bölünerek tüm illere dağıtılıyor ve önemli ölçüde etki sağlayabiliyor. Elçilik veya konsoloslukta verilen bu oylar refakatçi eşliğinde Türkiye'deki seçim merkezlerine getiriliyor. Ülke sınırları dışında yaşayan bu seçmenlerle beraber bizim ülkemizde yaşayan göçmenlerle ya da tüm dünyada yerlerinden sürülmüş yabancı topraklarda yeni bir hayat kurmanın zorluklarıyla boğuşan tüm bu insanlarla olan gönül bağımızı sağlamlaştırmak için, demokrasi ölçütünü sadece seçime katılım oranı olarak gören bu kutuplaştırıcı politikalara dur demek bizim elimizde. Hepinize **HAYIR**'lı günler!

Referandum Öncesi Ankara'dan Diyarbakır'a Memleketimden Esnaf Manzaraları

İşleri Girmek
Fotoğraf Çekmek → YASAK

Ulus - Ankara

Ulus'un ara sokaklarındaki bir han odasında bulunan bir sigorta acentesine giriyoruz. Ziyaretimizi önceden haber vermedik. "Hayır'lı işler!" diyor. Acente sahibi gülümsüyor. Sohbe oturuyoruz. 20 yıldır sigortacılık yaptığını söylüyor. Öncesinde adliyenin orada arzuhalcilik yapmış. Önceden hazırladığımız 3-4 soruluk bir anketimiz var. Ufak bir girizgâhtan sonra soruyor: "İşler güçler, nasıl? Geçen senelerle karşılaştırdığında cironuz arttı mı?" diye.

Acente sahibi "Şükür Allah'a, arttı." diye cevaplıyor, biraz tedirgin. Şaşıyoruz, "Daha da zenginleştiniz mi yani?" diye soruyoruz bu kez. "Ne gezer! Kazanç artar mı? Ciro belki % 20 civarında arttı artmasına ama sigorta şirketleri, kasko bedellerini arttırdığı için arttı ciromuz. Bizim kazancımız, komisyonumuz ise tam tersine azaldı. Geçen sene yanımda sigorta pazarlamak için bir arkadaş çalıştıyordum, bu sene kazanç azalınca, işten çıkardım. Kazancım ancak bana yetiyor." diyor. Sektörden şikâyetlerini soruyoruz. "Vallahi büyük acenteler, canımıza tak etti!" diyor. "Nasıl yani?" diye soruyoruz. Acente sahibi anlatıyor bir bir: Büyük acentelerin, sigorta şirketlerinden aldıkları komisyon oranları daha fazlamış. Onlar daha çok sigorta sattığı için, daha fazla komisyon alırlarmış. Geçen senelerde bunu son kullanıcıya yansıtmazlarken, filo ya da araç kiralama şirketleri gibi büyük müşterilere komisyonlarından indirim yaparlarmış; ama son bir yıldır, tek araba için fiyat soranlara da büyük indirimler yapıyorlarmış. "Düpedüz haksız kazanç!" diye kızıyor. "Küçük acenteler için sigorta satmak iyice zorlaştı" diyor. Açık kapıdan han içindeki boşalmış dükkânları gösterip, "Böyle giderse önümüzdeki yıl, ben de kapatabilirim dükkânı." diyor.

Asıl derdimize geliyoruz: "Referandumda neyi oylayacağını biliyor musun?" diye sorarak. Tekrar tedirgin oluyor, suratı kararıyor. Bir süre susuyor. "Bilmez olur muyum biliyorum yani..." diyor, "Arzuhalcilik yaptım anlarım az biraz haktan, hukuktan... Evet desek frensiz bir kamyon gibi dalacak aramıza. Ama hayır desek belki de daha da azgınlaşacak!" Bir kez daha suskunlaşıyor. Neden sonra, "Ama yine de hayır diyeceğim.", diyor kısık sesle... Çaycı ikinci çayları getiriyor tam o sıra. Acente sahibi sanki çaycı bile duymasın diye sohbeti değiştiriyor. Biraz daha laflarız diye bekliyoruz referandum hakkında ama o sohbetten kaçıyor. Gitme vaktinin geldiğini anlayıp, veda ediyoruz.

Solfasol / abo

Dikmen - Ankara

Adnan Abi'yle birlikte Dikmen'de ana cadde üzerinde hem kebabçı, hem kafe gibi bir mekâna oturuyoruz. Mekân sahibi, Adnan Abi'nin arkadaşı. Kırıkkale'den gelmiş. Köyü bir Kürt köyümüştü ve hayvancılıkla geçinirlermiş. Çoluk çocuk olunca, çocukları okutmak için Ankara'nın yolunu tutmuş. Bir pidede garsonluk yapmış önce, sonra fırıncılık, kebabçılık diye devam etmiş çalışmaya. Derken arkadaki sokaklardan birinde küçük bir pidedi açmış, işlerini büyütmüş. "Şimdi hanım yerine dışarıdan 4-5 adam çalıştırıyorum." diye övünüyor az, biraz.

Ricamız üzerine üç mekân sahibi arkadaşını daha getirmiş. Biri uzun yıllardır yandaki marketin sahibiymiş ve yanında iki, üç tezgâhtar çalıştırmış. Biri karşıdaki yeme-içme mekânının sahibiymiş; onun yanında da yirmi kişiye yakın insan çalıştırmış.

Önceden Keçiören'de içkili bir mekânı varmış; baskılar artınca kapatmış ve Dikmen'e taşınmış. Hem gece hem gündüz çalışan bir lokanta açmış. Önce işleri, güçleri soruyoruz, üçü de kazançlarının çok düştüğünden şikâyetçi. Keçiören'deki daha büyük mekânını kapatıp, Dikmen'e gelmiş olan ise tümünden şikâyetçi.

Çok uzatmadan referandum hakkındaki fikirlerini soruyoruz. Marketin sahibi başlıyor önce konuşmaya:

"Elbette biliyoruz neyi oylayacağımızı. Kara cahil değiliz. Biliyoruz bilmesine de, evet de versek, hayır da versek durum bizim için nanay!" diyor. Diğer lafa karışıyor, "Evet de desek öpecekler, hayır da desek öpecekler işte..."

Gülmeye çalışıyorlar ama belli ki içleri acıyor. "MHP'li bir, iki esnaf dışında evet verecek kimse yok bu civarlarda." diyor, Kebabçı. Market sahibi Ak Partili bir başkasından söz ediyor. Bunun üzerine lokantacı ise "Ha şu bize evet dedirtmeye çalışan, hacı kılıklı amca mı?" diye soruyor.

Anlayacağınız, Dikmen'de ibre HAYIR'lı!

Solfasol/Abo

Sur - Diyarbakır

Solfasol olarak esnaf ziyaretlerimizi Sur'da (Diyarbakır) da yapıyoruz. 17 ve 18 Şubat'ta Sur'dayız. 2 yıl öncesine göre Sur çok değişmiş. Sur'a bu sefer Dağkapı yerine Urfakapı'dan giriyoruz. Sur'un yıkılmamış kısımlarından Gazi Caddesine doğru ilerledikçe (Ziya Gökalp Mahallesinden geçerken) gözümüz Suriyelilerin çokluğuna takılıyor. Suriyelilerin son birkaç aydır buralarda çoğaldığını söylüyor, sigara aldığımız bakkal da.

Gazi Caddesine çıktığımızda karşıımızda, Sur'un yıkılmış mahalleleri uzanıyor. Hala bir yerlerde çalışan iş makinalarının sesleri geliyor. Dağkapı'ya doğru dönüyoruz. Cadde tenha. Caddenin sol tarafından çok içerilere giremeyeceğimizi zaten biliyoruz. Neredeyse 20 yıldır orada olduğumu bildiğimiz dükkânı arıyor, gözümüz? Çekirdek çitlemek için uğruyoruz. Tahir Elçi'nin öldürülmesinden sonra neredeyse tamamen durmuş işleri. Sonra çatışmalar arasında bir daha açamamış dükkânını. Şikâyetçi, devletten destek alamamış. Kazanıp da kenara koyduğu üç-beş kuruş parayla geçinebildiği kadar, geçinmiş.

E. Usta, neredeyse 50 yıldan fazladır, Sur'da lokantacılık yapmış. İlk 5 yıl çıraklık sonra işletme sahibi olmuş. Azar azar büyütmüş işlerini. Mekanının tapusunu bile almış. Mekan sahibi olunca 2 yıl öncesine kadar 30 yıl sürekli büyütmüş işlerini. Geleni gideni, turisti, yerlisi hep onun yemeklerini yemiş. O da aynı tarihi veriyor, Tahir Elçi'nin vurulduğu gün ve sonrasında, Surdaki dükkânını, bir daha hiç açamamış. Turistlerin akın akın geldiği yerli yabancı bir çok misafiri ağırladığı günlerden biriktirdikleri sayesinde başka bir yerde, yeniden mekan açmış. Toplam zararı 150 milyon çok üstündeymiş. O da devletten destek bulamamış. Surdaki dükkânı artık yok! Her bir esnafın çok ciddi maddi kayıpları var ancak esnaflardan biri "birbirimizi idare ederek maddi zorlukları aşarız, aşarız da yanı başımızda insanlar öldü biz hiç bir şey yapamadık" diyor. Sonra uzunca bir süre susuyoruz... üzerine ne söylenebilirdi ki, bu sözlerin bilemiyoruz. Üzmemek için konuşmaktan çekiniyoruz.

Herkesin kaybı çok buralarda; kayıpları öyle parayla pulla ölçülecek gibi de değil, o kadar çok. Ama bunların sorumlusu olarak gördükleri yöneticilere de öfkeleri çok daha çok.

Solfasol / ZEL

Türkiye'de Cumhurbaşkanlık Sisteminin Öncesi ve Ötesi: Vesayet'in yeniden üretimi, istikrar fetişi ve sürat tutkusu

Uraz Bulut

Başkanlık sistemi", uzunca bir süredir heyula gibi Türkiye'de dolaşmaktadır. "Yeni Anayasa" tartışmalarına kılınmış kozanın içinde, firar etmeyi bekleyen ihtiras dolu bir "başkanlık sistemi" olduğunu zaten biliniyordu. Dolayısıyla meselenin gizemli bir tarafı hiç olmadı. Yeni anayasa yapım süreçlerinin altından kalkılamayacağı anlaşılınca, bu sefer daha az meşakkatli "anayasa değişikliği" yöntemiyle bu heyula, nihayetinde ete kemiğe büründü.

Son kertede içeriği itibarıyla ortaya çıkan kurgunun, hayati ve miladi bir önemi haiz olduğunu, siyasal pratiğin telafisi imkansız şekilde başkalaşacağını söylemek pekala mümkündür. Ancak bu noktada evleviyetle üzerinde durulması gereken temel husus, değişiklik teklifinin müstakbel hukuki neticelerinden ziyade, hâlihazırdaki motivasyonları olmalıdır. Zira uzun zamandır ülke gündemini işgal eden "başkanlık sistemi", sorunsal hukuki görünümünün ardına saklı (ve çoğu kez bu görünümünün vasıtasıyla işleyebilir) bir dönüşüm ihtimali sunmaktadır. Bu dönüşümün tahlili ise gelecek projeksiyonları bakımından fevkalade kritik bir vasfı işaret etmektedir. Biçim ve biçimin bahsettiği ipuçlarını takip etmek suretiyle girilecek mesai esasen malumun tespitinden ibarettir.

(Cumhur)Başkanlığı Sistemi Nedir?

Bu meseleye temas ederken fevkalade temkinli olmak gerekecektir. Zira, anayasa değişikliği teklifindeki terminolojiye itibar edecek olursak kurgulanan sistemin ismi "Cumhurbaşkanlığı" sistemidir. Çünkü, teklifin muhtelif hükümlerinde bir "devlet başkanından" değil, "cumhurbaşkanından" bahsedilmektedir. Fakat, insanı varlıkların soyut düşünebilme kabiliyetini edindikleri kadim zamanlardan beri, bir varlık, olgu veya olayı kategorize etmek için onun ismiyle müstesna olduğu fikirliyle yetinmek uygarlık tarihine haksızlık olur. Dolayısıyla nesnenin muhteviyatına, özgül koşullarına bakmayı akıl edebilen her makul vatandaş gibi; anayasanın "cumhurbaşkanı" ifadesiyle terminolojik bir tercih yapmadığını, yeni bir şey keşfetmediğini pekala söyleyebiliriz. Yine de, ben bu sisteme "cumhurbaşkanlığı" sistemi denmesinde ısrar etmek istiyorum. Bunun nedeni ise oldukça yalın: Çünkü önerilen bir "başkanlık sistemi" dahi değildir. Olsa olsa distopik kurgulara dahi rahmet okutacak, pseudo-başkanlık diyebiliriz. Fakat bu çaba da nafiye telaşlarla, alelaide bir rumuz icadından öteye gidemez. Dolayısıyla bu noktada, "başkanlık sistemi nedir", diyerek yanlış soruyla doğru cevabı bulmaya yeltendiğimiz farkında olmalıyız.

Başkanlık sistemi, yasama ve yürütme fonksiyonlarını icra eden organların birbirleriyle ilişkilerine dair yapılan tasniften başka bir şey değildir. Hükümet sistemleri üst başlığının altında meydana gelen yelpazede saf tutarken, yasama ve yürütme organlarının birbirlerine karşı denetim mekanizmaları ve tek başlarına hukuki işlem kabiliyetleri temel odak noktasını teşkil eder. Dolayısıyla hükümet sistemleri "yönetimin" biçimine değil, biçimine ilişkin vasıtaların kurgulandığı bir kategoriye tekabül eder. Ayrıca hükümet sistemleri de facto ve de iure olmak üzere iki düzlemde seyreden bir inceleme alanıdır. Siyasal gerçeklikle birlikte analiz edilmeye muhtaçtır. Şu halde, hükümet sistemleri üzerine yapılacak tahliller normatif görünümünün ötesinde, siyasal gerçekliğin seyri nazara alınarak gerçekleştirilmelidir. Hükümet sistemlerinin benzer kurumsal özelliklerle farklı siyasal iklimlerde, farklı performanslar göstermesinin temel sebebi de bu özelliğinden kaynaklanmaktadır. Son olarak, hükümet sistemi tercihi tabiatı gereği araçsaldır ve arkasındaki amaca ulaşmaya vasıtalık eder.

Dolayısıyla peşine düşmemiz gereken, araçların biçiminden ziyade, amaçların ifşası olmalıdır. Bu hususta da değişiklik teklifinin içeriğine serpiştirilmiş olmakla birlikte, cumhurbaşkanlığı sisteminin üç temel motivasyonu bulunmaktadır. Bu motivasyonların tespiti münecim-vari bir niyet okumayla değil, değişiklik teklifinin genel gerekçesinde açıkça ve ayrıca ifade edilmiş olmasıyla kolayca ifşa edilebilmektedirler: Vesayet saplantısı, istikrar fetişi ve en önemlisi sürat istenci.

Vesayet'in Vesayetle İmtihanı

Anayasa değişikliği teklifinin en can alıcı bölümlerinden birini 1961 ve 1982 Anayasalarının "vesayete" ilişkin hükümlerine yapılan vurgu teşkil etmektedir. Vesayet genel anlamda, atanmış devlet birimlerinin seçilmişler üzerinde kurduğu bozucu ve zorlayıcı denetimi ifade eder. Bu bağlamda asli siyaset yapıcı organların işlemleri, sistemi muhafaza etmekle görevli birtakım organlar tarafından denetlenir, belirli işlemlerin yapılması ise dayatılır. Türkiye anayasacılık tarihinde sivil-askeri bürokrasi, Anayasa Mahkemesinin yargısal aktivizmi ve Cumhurbaşkanı-hükümet çatışmaları "vesayetçi" olgular olarak değerlendirilmiştir. Fakat, 2001 Anayasa değişikliklerinden sonra Milli Güvenlik Kurulunun bir tavsiye organı olarak teşekkül etmesi, 15 Temmuz'dan sonra geçirdiği "aydınlanma" neticesinde tasdik makamına dönüşen ve bütün kararlarını oybirliği ile alan Anayasa Mahkemesi bu vesayet'in kısmen kırıldığına işaret eder. Oysaki yeni Cumhurbaşkanlığı sistemi, denetimsiz, tek siyaset yapıcı makamıyla müstakbel vesayetlerin yeniden üretimini pekiştirecek, devlet aygıtının ideolojik unsurlarına hükmederek geri döndürülmez bir hegemonya tesis edebilecektir. Yargı-bürokrasi ve yasama organını şekillendirebilen beş yıllık bir görev süresi, neticesinde uzun yıllara sari yapısal sütunlar inşa edecek ve sonraki iktidarlar (elbette ki mümkün olursa) bütün mesailerini rövanşa ve önceki sistemin kalıntılarını ayıklamaya vakfedeceklerdir.

Burada esas dikkat çekici nokta, bütün bu "demokrasi tutkunu" retoriklerin tezahürü olarak AKP- MHP elitlerinin anayasa değişikliği adında yeni bir anayasa yapmaktaki cevvaliyetidir. Tam bir "oldu bittinin" arifesinde hiçbir katılım mekanizmasına müracaat etmeksizin oy pusulasıyla baş başa bırakılan bir halkın, vesayeti bertaraf edeceğine ilişkin bir illüzyona maruz bırakıldığı aşikardır. Üstelik, Cumhurbaşkanının sahip olduğu yetkiler nazara alındığında dört başı mamur, hegemonik bir ablukayla karşı karşıya olduğumuzu ve eşine az rastlanır bir vesayete doğru koştuğumuzu söylemek bile sözcük israfıdır.

İstikrar Fetişi

Parlenter hükümet sistemine ilişkin en belirgin eleştirilerden biri, hükümet istikrarsızlığıdır. Zira yasama organının siyasal denetimine tabi hükümetin akıbeti, izlediği siyasa bakımından meclisin desteğini sürekli kılmasıyla bağlıdır. Özellikle koalisyon hükümetlerinde sık rastlanan bir hadise olarak, hükümetin güvensizlik oyuyla düşürülmesi meselesi anayasacılık tarihinde rasyonelleştirilmiş parlamentarizm mekanizmalarıyla giderilmeye çalışılmıştır. Bu noktada, etkin yönetimlerin yaratılması ihtiyacına karşılık, hükümet politikalarının herhangi bir müdahale olmaksızın öngörülen süre için uygulanmasını sağlamak gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Anayasa değişikliği teklifinin genel gerekçesinde 1983'ten günümüze 33 yılda 21 hükümet değişikliği yaşandığına yönelik vurgu, bu ihtiyacın ifadesinden başka bir şey değildir. Ancak, burada çok temel bir kavram karmaşası olduğundan bahsedilebilir: Etkin ve istikrarlı hükümet ile istikrarlı demokrasi kavramları iki ayrı kategoridir ve birinin varlığı diğere koşut değildir. İstikrar, yönetim sürekliliğini çağrıştırdığı gibi yönetilenler bakımından da yönetenlere müdahalesizliği anlatır. Hükümetin istikrarlı olması hiç şüphesiz ki, bir tarafıyla siyasal programını eksiksiz uygulamaya muktedir, etkin bir yönetimi mümkün kılmaktadır. Fakat diğer yandan etkin yönetim, iyi yönetim anlamına gelmeyeceği gibi, kötü bir yönetimin seçimler arası sürede yönetmesine katlanmanın da pek bir faydası yoktur. Başkanlık sisteminde "güvensizlik oyu, gensoru" gibi siyasal denetim mekanizmaları noksan olduğundan yegane siyaset yapıcı (Cumhur)başkanı, yalnızca halka hesap verme kozuyla görev süresi boyunca siyasi programını uygular. Fakat bu müdahalesizlik, bir çatışmaya dönüştüğü anda, sistem hükümet krizinden daha çetrefilli bir rejim krizine gebe olur. Bütün bir Güney Amerika tarihi, bunu izah eden bir laboratuvar gibidir. Parti disiplininin kamplaşma noktasında tezahür ettiği Türkiye pratiğinin ise ya böylesi bir çatışmaya, ya da bütün hegemonik unsurlarıyla iktidarını tesis etmiş, önlenemez bir tek adam yaratmaya teşne olduğunu söylemek mümkündür.

Hemen belirtmek gerekir ki; Türkiye'de hükümet istikrarı meselesine ilişkin olarak bugüne kadar ki en büyük endişeyi AKP'nin dile getirmesi ise başkaca ilginç bir husustur. Zira, istikrar fetişi 14 yılını tamamlamış bir iktidar tarafından ortaya atılmaktadır. Parlenter sisteme özgü hiçbir siyasal denetim mekanizmasının işletilemediği bu süreçte asıl istikrarsızlık, endojen şekilde milli eğitimden adalet, iç güvenlik dış ilişkiler kadar iktidarın program tutarsızlığından kaynaklanmaktadır. Son tahlilde diyebiliriz ki; "hükümet istikrarı" iyi yönetimi taahhüt etmediği gibi, güncel durumda "yel değirmeninden" başka bir şey değildir.

Sürat ve Yönet(İ)ebilirlik

Başkanlık sistemi bahsinde, demokrasinin yozlaşması noktasında temel eşiklerden biri de cumhurbaşkanının haiz olduğu yasama yetkileridir. Veto yetkileri, teşebbüs yetkileri ve fesih yetkileri olarak üç ayrı kategoride incelenebilecek bu yetkilerden esas ehemmiyet arz eden teşebbüs yetkileridir. Cumhurbaşkanının olağanüstü hallerde istisnai olarak veya hukuken öngörülmuş belirli koşullara bağlı kararname çıkarabilmesi (decretismo), başkanlık sisteminin özellikle Latin Amerika örneklerinde görüldüğü üzere zayıf karnını oluşturmaktadır. Yasama organı ve Cumhurbaşkanı arasındaki uyumsuzluk halinde, yasama organının by-pass edilmesine imkân verecek şekilde Cumhurbaşkanına kararname yetkisi bahşedilmesi yürütme organının aşırı güçlenmesine ve kendi nezdinde bir güçler birliği tesis etmesine imkân vermektedir. Anayasa değişikliği teklifinde buna benzer bir kararname yetkisinin öngörülmesi ise, mevcut sistem değişikliği bakımından bam telini teşkil etmektedir. Bu yetki Cumhurbaşkanının, yasama organını herhangi bir onayına gerek kalmaksızın kendi siyasi programını birinci elden uygulamasına imkân vermektedir. Ayrıca, başkanlık sisteminin bahsettiği siyasal denetimsizliği (istikrarı) de hesaba katacak olursak, idari birimlerin örgütlenmesi ve işleyişine ilişkin yürütme fonksiyonuna dair asli yetkileriyle tam bir iktidar konsantrasyonu ve merkezileşme söz konusu olacaktır. Bir başka deyişle, devlet aygıtının bütün hukuki birimleri tek bir merciin siyasasına terk edilmektedir. Bu durumun tek bir işlevi olabilir: Sürat. Olağanüstü hal kanun hükmünde kararnemeleriyle tatbiki yapılan ve tadı iktidarın damağında kalan bu "sürat" denemesinin sürekli kılınması hedeflenmektedir.

Ezcümle, görece özerk olan devlet aygıtının bütün ideolojik unsurları bir şekilde tek bir noktada toplanarak rızanın, dolayısıyla da yönetilebilirliğin yeniden üretimi güvence altına alınmaktadır. Milli eğitim politikasından milli güvenliğe, yargıdan orduya bütün ideolojik ve zor aygıtlarının yönetiminin siyasal ve hukuki denetimden varestede şekilde Cumhurbaşkanına terk edilmesi hızlı ve dirençsiz karar alma kabiliyetini tedarik etmektedir. Daha açık ifade edecek olursak, teklifin kanunlaşması halinde herhangi bir denetime maruz kalmaksızın yönetilenler üzerinde tek taraflı doğrudan veya dolaylı etki doğurma kabiliyeti hâsıl olacaktır. İstikrar ve vesayete ilişkin vurgu, bu sürati zedelediği nispette gerekçe olarak sunulmakta, hegemonya araçlarının tam anlamıyla devir teslimi ve uygun vasıtalarla yönetilebilirlik pekiştirilmektedir. Krizlere maruz kalmayan, krizleri tayin ve tahvil eden, bunları siyasal amaçları doğrultusunda çözen bir sistem öngörülmektedir.

Ne Yapmalı?

İlerleyen günlerde saflar sıklaşacaktır. Bu hiç şüphesiz ki; tehlikenin farkında olan "hayır" cephesi için olumsuz bir hadisedir. Takiye yapmaksızın durumun vahametinin sabırla açıklanması gerekmektedir. Şayet referandum süreci "evetle" sonuçlanacak olursa bütün bir siyasal alan tek bir kişinin iradesine terk edilmekle kalmayacak, "ötekiler" için "yaşam" alanı daralacaktır. Uzak istasyonunda bir astronotun ciğerlerine doluşacak oksijenin butonu da, onu mekiğe bağlayan kordonun ucu da Houston'da... Bu denli edilgen bir varlığın, yarın "öteki" olmayacağını kimse taahhüt edemez. Belki de en büyük vurgu bu noktaya yapılmalıdır.

Hayır, Hayır Demektir, Nokta

Gül Arıkan

Upuzun bir tarih yazıyor kadınlar, ağlayarak, gülerek ama illa ki mücadele ederek. Bugün bu coğrafya, belli ki bir virgül daha ekleyecek hikayeye. Cümleye devam edecek kadınlar upuzun bir solukla, ama nereden? İşte onu başkası bulamayacak biz yapacağız, sen, ben, o, hepimiz, direnerek ve sesimizi çıkararak.

Gerçi büyüklerimiz sağ olsunlar son 15 senede konuşmadık mesele, savunmadık alan da zaten pek bırakmadılar bize. Ama, merak etmeyin şanslıydık da ha bir yandan! Milletın kürsüsünde devamlı bizim meselelerimiz konuşuluyordu, etek ve şort boylarımıza karar vermek için devlet büyüklerimiz var güçleriyle çalışıyorlardı. Tecavüze uğrarsak düşünmemize gerek yoktu, devlet babamız bizim için zaten düşünüyordu. Tabii kocaları da çok sinirlendirmemek lazımdı, gözlerinin kararma ihtimali pek yüksekti, ama kocamı sinirlendirdim hapse düşer diye endişelenmemizi istemeyen devletim zaten onları koruyordu, salveriyordu hemencecik, korkacak hiç birşey yoktu. Kaç çocuk yapacağımızdan günde kaç saat çalışacağımıza, nasıl doğuracağımızdan kahkahamızın desibeline kadar her konuda devletlülerimiz ilgi ve bilgi sahibi olduklarından ve illa da kadınların hayatlarını düzenleme yoluna baş koyduklarından biz de elimizin hamuruyla her işe karıştık, konuştuk da konuştuk, yetmedi bir de sokaklara taştık, alanlara aktık, kadının yeri evidir diye arkamızdan bağırarlara

"hayat sokaktaa" dedik. Yarım dediler duymadık, eksik dediler tınmadık, tam iffetli olacaktık bir gülme geldi, onu da olamadık.

Yasta değil isyandayız dedik çöktük Güvenpark basamaklarına. Özgürce gezsin kadınlar diye morlar koyduk yollarına. Ve bıkmadan usanmadan bağırarak Kasımlardan Martlara "Kadın, Yaşam, Özgürlük"

İşte yine geldi 11 ayın bir tanesi. Biz bir kere daha haykıracağız tüm gücümüzle "HAYIR" diye.

Hayır, yaşamımızın öznesiyiz!

Hayır, bedenimiz, emeğimiz, bu yaşam bizim!

Hayır, artık kirpiğimiz yere düşmeyecek!

Hayır, biz kadınlar susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!

Hayır biz Ankaralı kadınlar geceleri de sokakları da meydanları da terk etmiyoruz!

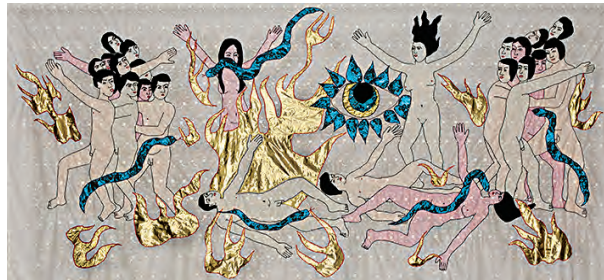

Umudun Alacakaranlığında Ütopya: 6. Feminist Forum

Kaos GL Derneği tarafından 10-12 Mart 2017 tarihlerinde Ankara'da düzenlenen 6. Feminist Forum, "Umudun Alacakaranlığında Ütopya!" teması ile toplanıyor.

Kaos GL, bu yıl altıncısı düzenlenen Feminist Forum'un çağrı metninde ütopya kavramından yola çıkıp "gündüz düşleri" ile tetiklenen özgürlük arzusu ışığında "patronların, pezevenklerin, devletlerin, ataerkinin ve kötülüğün inadına" ütopyalari tartışacaklarını duyuruyorlar. Ütopyalara; yılgınlığa kapılanlara olabilecekleri haykırmak ve kötünün de kötüsüyle karşılaşmaya engel olmak için distopyaların da eşlik edeceğini ifade ediyorlar.

"Ütopya; "hem hiçbir yerdir hem de iyi bir yerdir". Kelime olarak bile büyülüdür, kusursuz bir dünya arzusunu, o hiç susmayan çağrıyı seslendirir; özgürlüğün can düşmanlarına inatla. Sömürü ve tahakküme inatla...

Çeşitliliğin, bizlerin varlığının inkârına inatla... Özgürlük de kendisini anlatırken ütopyalari ziyaret sık eder aslında, çünkü tahayyül edildiği sürece özgür bir dünya; her vakit direnenler çıkacaktır ortaya." / Solfasol

Ayrıntılı bilgi için: <http://www.kaosgl.org>

"Dünyadaki kadınların eşit haklara ulaşması yolunda bisikletin yaptığını, ne başka bir şey ne de başka bir kimse yaptı..."
Susan B. Anthony
(1820-1906)

Çizim: Aydan Çelik/ Cyclist Türkiye Mart 2017

Bir İhraç Nedir Horatio?

Beliz Güçbilmez

Sadece Mehmet Fatih Traş'ın adını yazıp bırakmak isterdim bu yazıyı. Ama devam etmek gerek.

Kendi kişisel çocuksu hayalim Salinger'ın "Çavdar Tarlasında Çocuklar"ından (eskiler Gönülçelen diye bilir romanı) çalıntı; "Bir çavdar tarlasının kenarındaki uçurumda dikilip, koşarak uçuruma doğru giden çocukları yakalamak istiyorum." Gerçekten. Sonra onlara sarılmak, "geçecek bugünler", "biraz sabredelim", "yanyana duralım" demek. "İki lokma ekmeği, gelecek hayallerini paylaşalım" demek. Birbirini hiç tanımayan insanlar olarak hep yanyanayız diyorduk, her toplaşmanın en kenarında kalan varmış demek. (Yanyana sözcüğünü ayırıp duruyor Word, oysa yanyana durması gerek.) Sadece Mehmet Fatih Traş'ın adını yazıp bırakmak isterdim bu yazıyı. Ama devam etmek gerek.

Yazı geriye kalandır, bir bakiye. O nedenle kaydetmek, not tutmak hafızanın yoldaşlarıdır. Her şey bu denli sert ve hızlı değişirken, kayıt tutmak gerekir. Kaydı başkalarına emanet etmek, o başkalarının başkalarına emanet edeceğine emin olmak gerekir

"Horatio, anlasana.
Ne denli yaralı bir isim kalır
ardımda,
Her şeyi anlatacak kimse
olmazsa geride.
Eğer yüreğinde bir parça yerim
olduysa,
Uzak tut kendini bu
mutluluktan...
Ve bu haşin dünyada,
Acıyla soluk almaya devam et
ki, hikayemi anlatabilesin."

Hamlet can çekişmektedir; az sonra ölümüne neden olacak zehirli içkinin kalan son damlalarını yudumlamaya hazırlanan Horatio'yu durdurup ona hikâyesini emanet ederken, yüzyıllar boyunca tiyatro sahnelerinden o hikâyeyi anlatacak Shakespeare'e vasiyetini yazdırıyor gibidir. Yazmayı "öğrenmek" için, yazmaya alışmak için, kalmak için bir neden daha veriyor bize bu emanet. Üstümüzde çok emanet, çok hikâye, çok acı, çok deneyim var.

Önce şu; bizim Olağanüstü Hal KHK'sı ile atılmamız ülkenin güvencesiz çalışma koşullarının geldiği noktayı işaretlemesi açısından önemlidir. Dün ülkenin adalet bakanı açıkladı; "KHK ile her atılan terör örgütleriyle bağlantısı olduğu için değil, bazıları idari takdir ile atıldı." Geline durumun özeti. "İmzacı olduğumuz" için işsiz bırakılan bizlerin durumu,

sendikalı olduğu için işten çıkarılan bir işçinin durumundan farksız. Onlar gibi bizim de bakmakla yükümlü olduğumuz yakınlarımız, borçlarımız falan var. Ama bizim galiba borcumuz sadece bankalara falan değil, ardımızda bıraktığımız öğrencilere de. Başlanmış ve bitmemiş tezler, yarım bırakılan dersler, bir dünya dolusu güzel çocuğun gelecek umudu. Gece uyku tutmuyorsa, biraz da bundandır. Belki de en çok bundandır.

Gelecekte iyi şeyler görmeyi umuyoruz. Umut bir mizaçtır ama giyip köşeye oturulacak bir derviş hırkası da değildir. Yazmak biraz kehanetse daha çok öngörüdür.

Hayatına kendi eliyle son vermiş olsa da, örgütlü kötülüğün umutsuzluğa sürükleyerek öldürdüğü barış imzacısı Mehmet Fatih Traş'ın hatırasına...

İnsan bugünden bakınca/bugünü yazınca geleceği görür gibi oluyor. Kendi üç beş aylık küçük, ya da belki bizim gibi sıradan insanların aklının almayacağı kadar büyük kişisel hesapları için insanların hayatlarını, sağlıklarını, saygınlıklarını, emeklerini, umutlarını, neşelerini; yayınladıkları listelerle, imzaladıkları hukuksuz kararlarla, söyledikleri ya da söylemedikleri ile, esirgedikleri bir selamla harcaıverenler, bütün bunlar ortadan kalktığında hepimize "biz"li cümleler kuracaklar. "Hepimiz" diyecekler, "zamanın, dönemin, bu siyasi ortamın kurbanıyız." Oysa Richard Sennett'in dediği gibi, özellikle toplumsal ihtilaf süreçlerinde "ortamda bir öteki olmadığı" yani biz oluverildiğinde, "dünyayla bağlantımız kopar." Kin tutmaktan değil, hatırlamaktan söz ediyorum, kimin kim olduğunu, neye hizmet ettiğini, ne yaptığını unutmamaktan ve anlatmaktan. Kamu görevinden çıkarılacakların listesini yaparak iki üç hafta daha koltuğunda oturmaya çalışanların üniversiteye bir genç ömür edecek kadar yılını vermiş insanların hesap bilmezliği ortada. Rektörün üç haftası, onlarca akademisyenin yüzlerce yılından kıymetlidir bu cebirde. Ama sadece kısa vadeli görenlerin ömrü de kısa olur.

Bir zamanlar Utanç romanında Salman Rushdie "Bütün hikâyeler" demişti, "olabilecekleri hikâyelerin hayaletlerinin istilasını altındadır." Bugünler için uygun bir roman adı ama asıl önemli cümlenin işaret ettiği kuvvetli imkânlar. Bugünün acıklı görünen hikâyesi, onu bambaşka bir hikâyeye dönüştürecek hayaletlerini peşi sıra sürüklüyor ve her geçen gün o hayaletlerin varlığı kuvvetlenerek somutlanıyor. Şimdiki yazılan ölümkalım hikâyesi, yaşamdan yana olanları bir köşeye sıkıştırdıkça onlara daha fazla yaşama isteği aşılayacak; daha fazla inat, daha büyük cesaret. Mümkün dünyaları hayal edenlerin sayısı her gün katlanarak artacak.

Kentin Damarları Akademisyenlerimiz, Kampüsten Kente Doğru

Akademi bir kentin bilgi kütüphanesi, kültürü, belleğinin kurucularındandır... Damarlarıdır kentin.

Akademi bir kentin bilgi kütüphanesi, kültürü, belleğinin kurucularındandır... Damarlarıdır kentin.

Yaşadığımız, yaşatılan bu iktidar hastalığı, kentin acil servise kaldırılışının sert bir aşaması oldu. 100 yıllık politik tarihin merkez üslerinden Siyasal/İletişim/Eğitim Fakültesi Cebeci Kampüsü, kentin kültür-sanatının Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi (odur ki, mezuniyet oyunları ile hayatımıza yeni ütopyalar açan) çok darbe aldı. Ama unutmamalı ki, orada duruyorlar.

2003 sınırötesi savaşa katılma tezkeresine karşı sokaktayken, 2009 Tekel İşçileri Direnişinin güzel insanlarıyla dayanışır ve yanyana dururken, 2011 Van Depremi'ni yaşayan insanlarımız buradan bir sıcaklık ulaştırmaya çalışırken, 2015 Gar katliamı ve sonrasındaki katliamlara karşı yanyana durarak ayakta kalmaya çalışırken... biz akademisyenlerimiz bize öğrettiği "barış ve birarada yaşam" aklıyla bu dayanışmayı ve yanyanalığı yaşadık yaşıyoruz, bu kentte...

Unutmamalı ki, 80 darbesi sonrası 1402 sayılı yasa ile akademiden atılan tüm bilen/paylaşan insanlarımız/

akademisyenlerimiz, bize ve kente çiçekler açtırmaya devam etmişti, ediyorlar da...

Bizim ütopyalarımızı, başkalarının distopyası yapmaya çalışanları akademisyenlerimizimize öğrettikleri ışığında nasıl engellemeye uğraştıysak, onların ütopyasını bizim distopyamız yapmaya çalışanlara karşı da yanyana durmaya devam ederek engellemeye devam edeceğiz, bu şehirde.

Kışlar yaşanır, ama bahar hep gelir/gelir. Kentin baharı, kentin sahibi "Havagazi fabrikasına da, akademiye de, kadınlara da, Nuriye Gülmen-Semih Özakça-Acun Karadağ-Veli Saçılık-Mahmut Konuk'a da gelecek."

Savaşlar biter, barışlar gelir, gelecek de.

Solfasol/Tanju Gündüzalp

İhraç Hikayem

Funda Şenol Cantek

Selim İleri'nin sıkı takipçisi değilimdir ama "O Aşk Dinmedi"yi okuyordum o gece. İleri, çocukluğunu, gençliğini, okurluk ve yazarlık serüvenini anlatıyordu Ayşe Sarısayın'a. Sayfaları çevirdikçe, sıkı takipçisi olmadığım halde birçok kitabını okumuş olduğumu farkediyordum, şaşırıyordum. Naifliği, hem hınzır, hem masum tavrı, "kırık inceliklere" ilgisi çekiyordu beni demek ki.

Neyse. "O Aşk Dinmedi"yi ve yakın gözlüğümü almış ve yatağa girmiştim. Niyetim, biraz okuyup uykuyu çağırma. Gece yarısına yaklaşıyordu saat. Tam kaldığım yeri açmıştım ki, cep telefonum çaldı. Tabii ki fırladım yataktan. Aynı anda Levent de çıktı odasından. Yaşlı ana-babası, uzakta akrabaları ve bir miktar evhamı olan herkes zamansız çalan telefona, kapı ziline endişeyle yaklaşır.

Telefonun diğer ucunda bir dönem öğrencim de olmuş arkadaşım Çiğdem'in titrek ve kederli sesi... Ben hala bir KHK konduramıyorum üzerime. Niyeyse? Halbuki çoktan beri hazırlamışım kendimi. "Çiğdem" diyorum, "birine bir şey mi oldu? Ne bu telaş?". Bunu sorarken de aklımdan ortak tanıdıklarımızın yüzleri geçiyor. Kesin biri öldü, diyorum kendi kendime. O ismi duymaya hazırlıyorum kendimi.

Çiğdem, "Çok üzgünüm" falan diye lafı gevelerken, Levent'le göz göze geliyoruz. Hah, şimdi anlıyorum. "Başka kimler var?" diye soruyorum panikle. Belki çok tuhaf ama o anda kendimi çok kötü ve yalnız hissetmemek için bir iki tane de olsa yoldaşa, yani muhriçe ihtiyacım var. Ki zaten öbek öbek attıkları için mutlaka kader ortaklığı edebileceğiniz tertipleriniz oluyor. Çiğdem'in önündeki bilgisayarda açık isim listesi. Çiğdem saymakla bitiremiyor. Aman Allahım! Ankara Üniversitesi'nin Cebeci Kampusu'nda kimse kalmamış nerdeyse. Barış için Akademisyenler Bildirisi'ni imzalamış kimse kalmamış tabii. Gönderilenler, muhalif olanlar, başkalarının dertleriyle hemdert olanlar, ötekileştirilip baskı altında tutulanlarla dilsizleştirilenler için mücadele edenler. Hepsinden öte barış isteyenler. Tabii bir de bizimle yoldaşlık eden bir avuç dostumuz kalıyor geride. Onları ilerleyen günlerde hep gözü yaşlı göreceğimiz kapılarımızın eşliğinde. Eşyalarımızı toplarken yardım etmeye elleri varmayacak. "Geri döneceksiniz" sözünü adeta sayıklar gibi tekrar edecekler.

Çok da sarsılmıyorum haberi duyunca. Biraz içim burkuluyor. Çünkü, dediğim gibi, tahmin ediyoruz hepimiz ihraç edileceğimizi aylardır. Sürekli mobbinge uğruyoruz. Özlük haklarımızın ihlali artık sıradan bir durum haline gelmiş. Bunun da ötesinde, ne zaman buluşsak, söz dönüp dolaşık imzaladığımız metne, rektörlüğün tavrına geliyor. Bir türlü sonuçlandırılmayan soruşturmamız başlıbaşına bir mobbing ve cezalandırma pratiği zaten. Acıyla ve sabırsızlıkla bekliyoruz. Geçtiğimiz yılın Eylül ayından beri iki ayrı KHK ile çok sevdiğimiz, benzer şeyleri dert ettiğimiz onlarca arkadaşımız dışına itilmiş akademinin. Onların olmadığı bir kampus cenaze evi gibi. Fakülteye girip de, öğrencilerin kapılarını dayanışma mesajlarıyla donattıkları odalarının önünden geçerken eziklik, öfke ve hüznün karışımı duygularla doluyoruz. Geride kalmak çok zor, çok ağır bir yük. Niçin ben değil de o, sorusu beynimizi kemirip duruyor. Bizim yerimize onların

seçilmesine makul gerekçeler ararken buluyoruz kendimizi ve utanıyoruz.

Çok geçmeden, Mülkiye dekanı uyarıyor fakültesindeki hocaları, "Hepinizi atacaktık!" diyor müjdeli bir haber verir gibi. Bize de haber veriyorlar Mülkiyeli arkadaşlarımız. Atacak olanlar kimler ama onu merak ediyoruz. Yo, çok da etmiyoruz aslında. Biliyoruz neredeyse. Ankara Üniversitesi Rektörü Erkan İbiş attıracak bizi. Attıracak, diyorum çünkü listeleri ilgili yerlere, KHK'larda yer alsın diye gönderen O! Ama bunu tek başına yapmayacak tabii. Bizi akademiden tasfiye etmek isteyen, muhalefeti bastırmak isteyen bir muktedirler bloku var. İçte ve dışta. Yani çalıştığımız kurumun ve memleketin idare mekanizmasının içinde.

"Bizim vicdan, ahlak, onur, dayanışma dediğimiz şeye onlar anarşi, terör ve bölücü faaliyet diyorlar..."

Bizim vicdan, ahlak, onur, dayanışma dediğimiz şeye onlar anarşi, terör ve bölücü faaliyet diyorlar.

Bunu bildiğimiz için, aslında çoktandır yerleşik konumumuzu ve konforumuzu bozmuşuz. Sonradan diyorlar ki geride kalan arkadaşlarım bana, "Sen son haftalarda eşyalarınızı eve götürmeye bile başlamıştın ufaktan". E, hal böyle olunca, büyük bir şok yaşamıyor insan.

Ne yaşıyor peki? Devasa bir öfke ve kırgınlık... Haksızlığa uğramışlık hissi. Bunca yıllık (benimkisi 23 yıl) emeğin, bağlılığın yok sayılmasının yarattığı öfke. Öbür taraftan, yeni yeni akademiyle bir bağ tesis etmeye çalışan genç araştırma görevlilerinin

geleceklerinin ellerinden alınmasını kabullenememek.

İfade özgürlüğü hakkını kullanarak, barış isteyen bir metne atılan imzanın terör örgütüne destek olarak nitelenmesinin ve böyle sunulmasının yarattığı öfke. Toplum kesimleri arasında büyük bir yarılma yaratan iktidar odağına ve bunu besleyen muhalefete yönelik öfke. Ama öte yandan beklenmedik bir dayanışma ve sarmalanma hali. Her kesimden, her ideolojiden, her yaştan, her sınıftan insanın gözyaşlarıyla sarılmaları, coşku dolu, gururlu mesajları, telefonları. Mektuplar, notlar, hediyeler, facebook duvarına bırakılan mesajlar, fotoğraflar, bir avuç muhalif yayın organındaki yazılar, haberler...

İşte bu, demin sözünü ettiğim öfke ve kırgınlıktan daha güçlü bir dayanışma tecrübesi. Geriye kalacak olan da bu. Bu olmalı yani. Çünkü bizi barışa, birbirimize sevmeye değilse de birbirimize tahammül etmeye sevkedecek olan şey haksızlık karşısında kenetlenme hali. Birbirine iki saatlik bir sohbeti tartışmaya dönüştürmeden nihayetlendiremeyecek olan insanların, farklı partilere oy veren, farklı inançları, dünya görüşleri, ideolojik angajmanları, kültürleri olan insanların bu yaşananlara yönelik ortak tepkisi.

Dönelim kişisel hikayeme. Benim için bu yeni hayatımda, akademi dört duvarı arasından çıkmış oldu. Çalışmayı, üretmeyi seven her arkadaşımız, dehşet verici bir yalıtılmışlık hissine kapılmazsa, bundan sonra da bunları yapmayı sürdürecektir. **Tabii sosyal ölüme, hatta açlığa mahkum edilmeye çalışıldığımızı görüyoruz.** Başka bir işte düzenli olarak çalışmamız engelleniyor. Burs bulsak bile pasaportumuza el konulduğu için yurtdışına çıkamıyoruz. Kamu görevinden çıkarılma devletin ücretsiz sağlık hizmetlerinden yararlanmamıza da izin vermiyor. Bizim ve velisi olduğumuz çocuklarımızla, diğer aile bireylerimizin de. Parasız, güvencesiz hayatımızı sürdürmemiz bekleniyor. Çünkü barış istemenin cezası büyük. Bu ceza, itibarımız var. Onu çok uğraşsalar da ortadan kaldıramadılar. Hatta, haketmediğimiz biçimde arttı itibarımız. Oysa, her meslekten birçok insan çoktandır, haksız bir şekilde açlığa ve sosyal ölüme mahkum edilmiş durumda. Bu durum kişinin kendisine olduğu kadar, toplum huzuruna da

iyi gelmez. Nitekim barış bildirisine imza atan bir arkadaşımız, Mehmet Fatih Tıraş yaşamaya çabalamaktan vazgeçti. Muhtemelen bu sebeplerle. Yine bir barış İmzacısı Eren Deniz Tol'u uzun süredir mücadele ettiği hastalık neticesi yakın zamanda kaybettik.

Her gün gittiğim işimle ilgili en çok neyi özlerim diye düşünüyorum. Kendimi yansıtır şekilde rengarenk hale getirdiğim odamı ve kampus baharını özlerim. Onlardan çok şey öğrendiğim ve arkadaşlık da ettiğim öğrencilerimi. Tabii bir de artık çok azı içeride kalan sevgili arkadaşlarımı. Bir insanı ayakta tutmak için gerekli diğer şeyler dışarda var zaten.

Umudu Tasfiye Etmek Mümkün mü?

Buse Kaynarkaya

"Bizim için ihraç edilen hocalarımız, kürsünün arka tarafındaki ulaşılmaz insanlar değil, tersine her başımız sıkıştığında gidip danışabileceğimiz, yardım talep edebileceğimiz ve bu talebi hiçbir zaman geri çevirmeyen insanlardı."

Fotoğraf: Mehmet Özer

"Akademi biat etmez..."

Yıllar öncesine gidiyorum bu aralar sık sık. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı kazandığımda "Sizin fakülteye baskın yapmıştık biz" diyerek 1948'lerde Behice Boran, Pertev Naili Boratav, Niyazi Berkes, Zekeriya Sertel gibi hocaların tasfiye sürecini anlatmıştı bir tanıdığım. Bununla birlikte, 147'ler Tasfiyesi ve 1402'likleri tarihten okuduktan sonra "KHK Tasfiyeleri"ni yaşamak da bizim payımıza düşecekmiş meğer.

Anlaşıldığı üzere, konumuz ihraçlar... Bir tarafta yüksek lisans derslerini almak için can attığım İletişim Fakültesi'ndeki hocalarım, bir tarafta öğrenciyken koridorda her gördüğümde hayran hayran baktığım Süreyya Karacabey, bir tarafta yazılarını büyük bir ilgiyle takip ettiğim Murat Sevinç ve daha niceleri, niceleri... Erkan İbiş'in rektörlüğünün protestolarla karşılaşılmasıyla başlayan süreci; barış bildirisi sonrası açılan soruşturmalar, hak edildiği halde yükseltilmeyen kadrolar, önlenen yurtdışı konferansları gibi onlarca haksızlığın takip ettiğini yeniden yeniden ele almak istemiyorum bu yazıda. İbiş'i ifşa ettiği için çeşitli soruşturmalara maruz kalıp 679 numaralı KHK'yle ihraç edilen Cenk Yiğiter'in açıklamalarını(1) takip etmek bile bilgi sahibi olmayanlar için yaşanan absürtlükleri özetler. Pek çok rektör, gazetecilerin yönettikleri soruları cevaplarırken hakkında mecliste soru önergeleri de verilen(2)İbiş'in görüşme taleplerini reddetmesi(3) de epey şey söylüyor.

Öğrenciler, Barış Bildirisi soruşturmalarından beri hocalarının yanlarında durdular, gerek bildiriler gerekse de eylemlerle tepkilerini dile getirdiler. Çoğu akademisyen meslektaşlarına destek olmazken onlar susmadı ve susacak gibi de görünmüyorlar. Bu yazı için 92 ihraçla en çok akademisyenin ihraç edildiği Ankara Üniversitesi'nden pek çok öğrenci arkadaşımın görüşümü.Hepsi de farklı cümlelerle temelde aynı şeyleri söylediler: Bu devran böyle gitmez!

Açık olan kapılar artık kapalı

Üniversite tercihi yaparken,çoğu öğrenci, eğitim almak istediği bölümde başarılı akademisyenlerin olmasını istediği gibi duruş olarak da kendisine yakın bir okula

yönelir.Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden Utku Yağan, kendi tercihinde Mülkiye geleneğinin rol oynadığını söylüyor: "Bu geleneği yaratan rektörlük makamı değil, üniversitenin gerçek sahipleri olan öğrenciler ve akademisyenlerdi. İşinden atılan hocalarımızın bu güzel geleneğin devam ettirilmesinde, bu fakülteye ait bir ekol yaratmak konusunda harcadıkları çabadan etkilenmemek mümkün değil."

Görüşmelerde öne çıkan şeylerden biri, akademisyenlerin bilimsel çalışma ve başarılarının yanı sıra öğrencileriyle kurdukları ilişkilerdi. Hukuk Fakültesi'nden Ulaşcan Kurt'un ifadeleri şu şekilde:"Bizim için ihraç edilen hocalarımız, kürsünün arka tarafındaki ulaşılmaz insanlar değil, tersine her başımız sıkıştığında gidip danışabileceğimiz, yardım talep edebileceğimiz ve bu talebi hiçbir zaman geri çevirmeyen insanlardı."

İstifası kabul edildiği halde ihraç listesinde Levent Ünsaldı'nın adını görmemizle farklı bir açıdan da dikkatleri çeken Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yapan Selin Yıldız, "Hocasının yanına giderken tereddüt etmek bir öğrenci için olukça sıkıntılı bir durum. Biz bunu hiç yaşamadık,ne zaman başımız sıkışsa ilk gideceğimiz yer hocalarımızın yanı oldu. Mustafa Kemal Coşkun'un her daim açık olan kapısını artık kapalı görmek beni fazlaca üzüyor" diyor.

Gazetecilik Bölümü'nen Hasan Koç, gelenekle hocaların kurduğu iletişimi bağdaştırarak şunları söylüyor: "Bugünkü yozlaşmış toplumun içerisinde İletişim Fakültesi'nde hâlâ bazı değerlerin var olması, hocaların verdikleri eğitim ve öğrencilerine gösterdikleri insani tavırla, onları değerli görmeleriyle oluşmuştur. Yakın bir iletişim kurup onları bilime teşvik etmeleri, onları bilimsel anlamda güçlendirmeleriyle..."

Hayatın her alanında

Psikoloji öğrencileri, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde ciddi bir dayanışma örmüş durumda. Kendisine ulaştığım arkadaşım, sorularına toplu olarak cevap verdiklerini söyledi ki bunun altının çizilmesi gerektiğine inanıyorum. "Banu Hocamız, 1999

Marmara Depremi'nde, 2005 Pakistan Depremi'nde, Soma Maden Faciası'nda, Ankara'da birbirinin peşi sıra meydana gelen Gar, Merasim Sokak ve Güvenpark patlamalarının ardından ORADAYDI" diyerek hocalarının üniversitelerindeki odalarında değil, bilgilerine ihtiyaç olan her yerde olduklarına dikkat çekiyorlar.

Kimi akademisyenler, insanın pek çok yönden bakış açısını değiştirir. Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden Ahmet Özgür Gençkurt,"İşlediğimiz dersler, Amerikan Kültürü diye adlandırılan sermaye ve tüketim toplumunu hiçbir zaman sevdirmek üzerine olmadı. Aksine onu anlamak ve tartışmak, tarihin akışı içerisinde değerlendiren edebiyatın nasıl bir izlek olduğunu fark etmemizi sağladı... Devrim Kılıçer'in Amerikan toplumunu, tarihini oluşturan metinleri bize okuturken sorduğu sorular vitrinlerde satın alınacak sorular değildir. O soruların felsefi boyutları vardır. Fakat bu felsefi boyutlar hayatımızdan veya gerçeklikten uzak sorular değil, bütün dünya insanların hayata bakış açısını genişletecek sorulardır. Dünya tarihindeki belirli sorunlardan başlar gündelik yaşamın eleştirisine gelirsiniz bir anda" diyor.

Ahmet, son KHK'yle ihraç edilen Fahri Öz için "Ölü Ozanlar Derneği'ndeki ruhu görürsünüz onda" yorumunu yapıyor. Fahri Öz şiir üzerine yaptığı çalışmalarla bilinir ve gerçekten de onun dersinden sonra geleneksel edebiyat anlatılarıyla dolu kitaplar bir kenara atılabilir. İngiliz Dili ve Edebiyatı'ndan Ziya Bozkurt'un ifadeleri ise şu şekilde: "Tanıdıkça daha çok tanımak istediğim, konuştukça daha çok sohbet etmek istediğim bir hoca oldu benim için. Şüpheler ve çekincelerle başladığım üniversite hayatıma ısınmamı sağlayan hocaların başında geldi."

"Esas mağduriyet muhalefetin tasfiyesi"

Öğrenciler, "Akademi biat etmez" sözünü destekler şekilde, Ankara Üniversitesi'ndeki ihraçların akademisyenlerin muhalif kimlikleriyle, eleştirel bakış açılarıyla doğrudan bağlantılı olduğunu, yani bu listelerin iktidara boyun eğmeyi reddeden hocaları kapsadığını düşünüyorlar.

Hukuk Fakültesi'nden Esmâ Çağlak, ihraç edilen hocalarını "bilimsel, özgür bir akademi için verdikleri mücadele" ile tanıdıklarını söylüyor ve hocalarının hak mücadelesinde onları her zaman desteklediklerine vurgu yapıyor: "Demokratik, laik, özgür bir üniversite mücadelesi veren biz öğrencilerin her zaman yanında durmuşlardır."

Kimi bölümlerin fiilen kapanmak üzere olduğu, pek çok öğrencinin ve tezin danışmansız kaldığı, pek çok dersin kapandığı ciddi bir kıyım yapıldı Ankara Üniversitesi'nde. Ders seçme döneminde yapılan son tasfiye, bu yönüyle de pek çok soruna sebep oldu. Ders programlarının yeniden düzenlenmesi ve hocası ihraç edilen derslerin bazılarının kalan hocalar tarafından üstlenilmesi gerekti. Esmâ, "esas mağduriyet muhalefetin tasfiyesidir" diyerek kararların akademideki muhalefetin tasfiyesine yönelik olduğunu vurguluyor.

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden Tayfun Balcı, ihraçları "geleceğimize bir müdahale" olarak değerlendiriyor. Birçok öğrenci, bu akademisyenlerden ders aldıkları için kendilerini şanslı olarak görüyor ve bu derslerden mahrum kalan öğrenciler için üzüntülerini dile getiriyorlar. Ancak bu, akademisyenlerin geri döneceklerine dair umut da barındıran bir üzüntü.

"Büyük toplumsal çöküşün bir parçası"

Konuştuğum öğrencilerin hepsi, bu kararları "OHAL fırsatçılığı" olarak değerlendiriyor; listelerin hukuksuz ve keyfi bir şekilde oluşturulduğu konusunda hemfikirler. Psikoloji öğrencileri, "Bölümümüzün kurucusu Muzaffer Şerif'in ülkeyi terk etmeye zorlanmasını, 1945 tasfiyesini yaşadığı bu toplum" diyerek geçmiş tasfiyelere vurgu yapıyorlar.

Dramatik Yazarlık Bölümü'nden Derman Gülmez, "Akademiye yapılan bu vurgunun tarihi pek de yeni değil, YÖK protestoları da boş yere olmamıştır. Hayalini kurduğumuz, özgür, parasız eğitim iktidarların sevmediği ve karşısında alternatif kurmaya çalıştığı bir alan olmuştur" diyerek ihraçları tarihle devamlılığı içinde değerlendiriyor.

Ulaşcan Kurt, buna benzer şekilde şu ifadeleri kullanıyor: "Bu ihraçları son dönemde yaşanan büyük toplumsal çöküşün bir parçası olarak görmek gerekiyor. İktidarı elinde bulunduranların bilimsel düşünceyle giriştiği kavganın bir sonucu aslında. Tarihe baktığımızda, akademinin birçok kez toplumsal muhalefetin ve eleştirel düşüncenin ana gövdesini oluşturduğunu söylemek yanlış olmaz. Üniversite ve bilimi tekeline almaya çalışan sistemler arasındaki mücadele, tarihe farklı bir yön verme konusunda birçok kez karşımıza çıkmıştır. Bugünkü ihraçlar meselesini buradan bakarak ele almak gerekiyor."

"Bir hukuk öğrencisi olarak konuşmak gerekirse, iktidar mevcut hukuku çiğniyor ve sadece kendilerinin söz hakkının olduğu bir hukuk düzeni yaratmaya çalışıyor. Neredeyse bütün Anayasal ve demokratik haklar, bu yeni hukuk düzeniyle tarihin tozlu raflarına kaldırılmak isteniyor. İhraçları, kurulmaya çalışılan bu yeni hukuk düzenine karşı çıkışı engelleme ve toplumu topyekun sindirmeye çalışma girişimi olarak da tarif etmek yanlış olmaz."

Harçların, güvenlik güçlerinin ve bazı hocaların aymazlığı altında baskılandıklarını söyleyen Derman, "Bu yeni süreçte barışa imza atanların suçlu sayıldığı, savaş yanlısı bir iktidarın isteklerini dayattığını açıkça gördük. Ben bu süreci iki yanlı değerlendiriyorum. Bir tanesi zaten beklediğimiz, zalimin zulmettiği, demokratik hiçbir yere konumlanamayacak, 'erk benim, istediğimi yaparım'cı bir iktidarın egosunu kabartan bir süreç. Buna paralel olarak da bir direnişin tarihi yazılmakta ve biz de bu tarihin öznesi, öğrencileri, hocaları olarak bu direnişin ortasında yer almaktayız" diyor.

Umudu yeşertmek için mücadele

Öğrencilerin akademinin küllerinden yeniden doğacağına inançları tam; bu inancı dayanışmayla güçlendiriyorlar. Esmâ'nın bu konudaki düşüncesi şu şekilde: "Her fırsatta umudu yeşertmemiz gerekiyor... Eninde sonunda üniversite küllerinden doğacak ve muhalif kimliğine yeniden bürünecektir. Gezi'de olduğu gibi... Bunu hep birlikte inşa edeceğiz."

Ulaşcan, Türkiye halklarının yaşadığı bu toplumsal çöküşe izin vermeyeceğini düşünerek referanduma vurgu yapıyor: "Bugün üniversitelerde yaşanan hareketlilik bunun açık bir göstergesidir. İhraç edilen ve açığa alınan hocalarımızın üniversitelerine geri dönüşlerinin 12 Eylül 1402'liklerinden daha hızlı bir şekilde olacağını söyleyebiliriz. Bunun için önümüzdeki en büyük eşik referandum ve bu gidişatı durdurmak isteyen herkesin HAYIR'ı en gür sesiyle haykırması gerekiyor."

Öğrenciler, akademinin üniversite binalarından ibaret olmadığına da vurgu yaptılar. Utku, "Muktedirin hocalarımızın üretkenliğini bitiremeyeceğini ve onların bu birikimlerini farklı alanlarda, akademiye de besleyecek noktalarda faaliyete geçireceklerini düşünüyorum" derken Gazetecilik Bölümü'nden Alican Başaran, "Entelektüel üretim dört duvar arasında, dersliklerde üretilen bir şey değildir. 'Aklın kötümserliği, iradenin iyimserliği' sözü ile gelecek günlere bakmaya devam etmekteyim" diyerek akademinin sirayet ettiği alanın sınırsızlığını öne çıkarıyor.

Üzüntü ve umutsuzluğa kapıldıklarında hocalarının duruşlarından etkilendiklerini söyleyen bazı öğrenciler, dünyada alevlenen hak mücadelelerine dikkat çektiler. Derman'ın ifadeleri şu şekilde: "Bir yandan Barış Akademisyenleri Dayanışması kurulurken bir yandan sokakta direnen akademisyenler hakları için meydanı terk etmiyor. Okul ve kent dayanışması devam ederken yurtdışından bu çağrılara destek sesleri yükseliyor. Tam da bütün direniş mekanizmalarının birleştiği bir tarihi eşikteyiz. Kadın hareketi, öğrenci hareketi, işçi hareketinin sesleri yaşam hakkı için yükseliyor. Fildişi kulelerinde kalanlar orada olmaya devam ederken akademi sokağa taşıtıkça güzelleşiyor; parklarda Gezi ruhu dolaşiyor. Teknolojinin her türlü imkânı direnişin bir parçası olarak biz öğrencilere destek sunuyor. Bu direniş öyle küçük bir başkaldırı değil; bu yeni bir akademinin, olması gerekenin olacağı; akademinin her yerde olabileceği, bilginin iktidar değil paylaşılması gereken bir alan olduğunu ısrarla, bağırarak söylediğimiz bir dönemin başlangıcı. Kolay bir süreç asla değil, referandumdan sonra çok daha farklılaşabilecek bir süreç. Taleplerimiz karşısında

kulaklarını tıkadığı gibi tekme atmaya da devam edecek bir devletten bahsediyoruz. Fakat iktidarın kadar dayanışmanın da çok eski, iktidarı aşan, önüne geçen bir tarihi olduğunu hatırlamak zorundayız. Nitekim bu karanlık da ancak bir arada olmakla çıkacak aydınlığa."

Hasan'ın ifadeleri şu şekilde: "İhraçlar sürecinde Barış Bildirisi imzacısı bir hocam istifa etmişti. Savaşları yapanların, insanların ölmelerine sebep olanların, katliamları örgütleyenlerin koltuğundan en ufak bir kalkma belirtisi olmazken bir akademisyenin böyle onurlu bir duruş sergilemesi bize örnek oluyor. İktidar erkenden ne gelirse gelsin doğru bildiklerini savunabilmeleri; bilimsel, akla yakın, makul olanı ortaya koyabilme iradesi çok güçlü bir dayanak noktamız. Bu fakültelerin geleneği böyle geldiği için hocalarımız da böyle bir tavır sergilediler. Her durumun bir olumlu, bir olumsuz tarafı vardır. Bizim avantajımız, üniversitelerin sadece kampüslerden, binalardan, dersliklerden ibaret olmadığı düşüncesiydi böylece hocalarımızla sokaklarda buluşmaya başladık. Sokak akademisi örgütleniyor. Hocalarımız bu işi para, koltuk, mevki elde etmek için yapmadıklarını ortaya koydular. Her durumda bizimle beraber olmaya karar verdiklerini gösterdiler. Nur Betül Çelik, bir konuşmasında dijital bir üniversite oluşturmaya çalıştıklarını ve yakın zamanda bunun taslağının çıkacağını söyledi. Hâlâ bilim için çalışmalarını bize güç ve destek veriyor."

Son söz olarak...

Ahmet: "İnsanlar hukuksuzluklara karşı susar hale geldiyse ve gelmeye devam edecekse akademinin geleceğinden söz edilemez, oradan sadece sözde işleyen sistemin arızasız robotları çıkar. İmkânsızlıklar üreten bir sistemin içinde, insan ya akademisyenine sahip çıkacak ya da ortada ne bilim ne sanat ne de doğru düzgün bir toplum kalacaktır."

Psikoloji öğrencileri: "Ülkenin aydınlığa bakan yüzüne sırtını dönenlere inat yeryüzü bilimin yüzü oluncaya dek biz umudumuzu sürdürmeye devam edeceğiz."

Utku: "Söz, düşünce, kitaplar mutlaka kazanacak. Hocalarımızın yanında olmaya devam edeceğiz."

(1) <http://t24.com.tr/haber/khk-listesine-adimi-akp-siyaset-akademisi-hocasi-erkan-ibis-yazdi,381662>

(2) <http://mulkiyehaber.net/a-u-rektoru-erkan-ibis-hakkinda-bir-haftada-4-soru-onergesi/>

(3) <http://www.bbc.com/turkce/haberler-turkiye-39055854>

(4) Fahri Öz'le ilgili birkaç anımı blogumda paylaşmıştım: <https://sarhosmarti1.wordpress.com/2017/02/08/fahri-oz-icin-bir-ani-kurma-calismasi/>

-Barış Akademisyenleri ile ilgili basında yer alan her türlü haber ve makaleyi takip etmek için: <https://barisicinakademisyenler.net/yazi-yorum>

"Her fırsatta umudu yeşertmemiz gerekiyor...Eninde sonunda üniversite küllerinden doğacak ve muhalif kimliğine yeniden bürünecektir. Gezi'de olduğu gibi... Bunu hep birlikte inşa edeceğiz."

Fotoğraf: Mehmet Özer

Fotoğraf: Can Özen

Fotoğraf: Mehmet Özer

Akademi Direniyor

Mutlu Arslan*

20 Temmuz 2016 tarihinde ilan edilen Olağanüstü Hal kapsamında çıkartılan Kanun Hükmünde Kararnameler(KHK) ile son 7 ayda farklı kurumlarda görev yapan toplam 100 bine yakın kamu personeli mesleklerinden ihraç edildi. Darbe girişiminde bulunan Gülen Cemaati'nin tüm unsurlarıyla ve süratle bertaraf edilebilmesi amacıyla ilan edilen OHAL, aradan geçen zaman içerisinde AKP'nin kendisine muhalefet olan tüm toplumsal muhalefeti zapturapt altına almak için kullandığı bir araç haline dönüştü. İhbarcılığın ve fırsatçılığın kol gezdiği bu dönemde barıştan, demokrasiden, özgürlüklerden yana binlerce kamu emekçisi hukuksuz, sorgusuz, sualsiz biçimde kamu görevinden çıkartıldılar

Meclisin siyasal, anayasanın yargısal denetimi olmaksızın çıkartılan KHK'lar aracılığıyla toplumsal muhalefete yönelik bu topyekûn saldırının önemli ayaklarından birisi de üniversitelerde yürütülüyor. AKP'nin itaatkâr, kindar ve dindar nesiller yetiştirme özlemi önünde engel olarak görünen öğretim üyeleri ihraç edilmeye, bağlı buldukları fakülteler tasfiye edilmeye çalışılıyor. Bu büyük tasfiyenin en hoyrat biçimde yaşandığı yükseköğretim kurumlarının başında ise Ankara Üniversitesi geliyor. Farklı tarihlerde yayınlanan KHK'larla bugüne dek Ankara Üniversitesi'nde toplam 92 akademisyen kamu görevinden ihraç edildi. Son olarak 7 Şubat gecesi 72 akademisyenin birden ihraç edilmesi hem Ankara Üniversitesi'nde hem de Türkiye kamuoyunda büyük bir yankı uyandırdı. Tamamına yakını Barış İçin Akademisyenler bildirisini imzacısı ve Eğitim Sen üyesi olan 72 akademisyenin ihracı sonrasında Ankara Üniversitesi'nin tarihi öneme sahip olan Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, İletişim Fakültesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde lisans ve lisansüstü düzeydeki bazı bölüm ve programlar da fiilen kapatılmış oldu.

Sadece akademisyenleri değil, bağlı oldukları kurumları ve öğrencileri de hedef alan bu tasfiye operasyonuna yönelik tepkiler daha öncekilerden çok daha büyük ve etkili oldu. İlk gece sosyal medyada başlayan tepkiler, ertesi günden itibaren ihraç edilen akademisyenlerin kararlı direnişleriyle bütünleşince, çok yaygın bir toplumsal tepkinin açığa çıkmasına zemin hazırladı.

Direnişin Merkez Üssü: Cebeci

Her direniş bir mekâna ihtiyaç duyar... Mekânın kendine özgü dokusu, doğası, tarihi ve hatta topografyası direniş şekillendiren unsurların başında gelir. Dolayısıyla 7 Şubat KHK'sı sonrasında akademide yükselen direniş eğilimini de ortaya çıktığı mekânla yani Cebeci ile birlikte düşünmekte fayda var. İçinde Siyasal Bilgiler Fakültesi, İletişim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Fakültesi ve Hukuk Fakültesi'nin bulunduğu Cebeci Kampüsü, Türkiye'deki akademi geleneğinin kendine özgü kurallarının bir biçimde işlemeye devam ettiği, fakültelerin tarihsel önemleri nedeniyle de hem akademisyenlerin hem de öğrencilerin bilimsel özgürlüklere ve demokratik teamüllere büyük gayretle sahip çıktıkları bir yerdir. Bu özellikleriyle de Ankara Üniversitesi'nin diğer kampüslerinden, hatta Türkiye'nin pek çok üniversitesinden ayrılmaktadır. AKP Hükümeti'nin ve Ankara Üniversitesi Rektörlüğü'nün Cebeci Kampüsü'ne dönük saldırgan tutumunun altında yatan temel motivasyon da bu fakültelerdeki akademisyenlerin kamusal rollerinin bilinciyle memleket meseleleri konusunda özgürce tutum almaktan geri durmamalarıdır. Bunu kahramanlık dürtüsüyle değil, içinde yetiştikleri akademik kültürün kendilerine yüklediği kamusal sorumluluk bilinciyle yapmaktadırlar.

Cebeci'nin bu kendine özgü durumu, AKP iktidarının, tetikçi gazetelerinin ve nihayet Ankara Üniversitesi Rektörlüğü'nün hedefinde olmasına neden olmuştur. Bu süreçte öğretim üyeleri gazete manşetlerinde açıkça hedef gösterilmiş, öğrenciler sudan gerekçelerle okuldan uzaklaştırılmış, kadrolar verilmemiş, lisansüstü programlar kapatılmış, akademisyenler soruşturmalara baskı altında tutulmaya çalışılmıştır.

Son 5-6 yıldır kampüste bulunan fakültelere, öğrencilere ve akademisyenlere yönelik AKP'nin sistematik saldırılarına karşı fakülte kurullarının ve akademisyenlerin bütünlüklü bir duruş

geliştirmedikleri, hatta fakültelerin idarecilerinin topyekûn bir teslimiyet içinde olduklarını da görmemiz gerekir. Akademisyenlerin bu parçalı-ikircikli tutumlarının ve idarecilerin teslimiyetçi çizgilerinin son yaşanan kıyımında payının olduğu unutulmamalıdır. 1 Eylül 2016 ve 6 Ocak 2017'de aynı kampüsten 20 akademisyenin ihracına da yeterli ve güçlü bir karşı duruşun örgütlenemediği bir gerçektir.

7 Şubat'ta yaşanan ihraçlar sonrasında gelişen direniş de zaten akademisyenlerin kendilerine ilişkin bu gerçeğin farkına varmalarıyla açığa çıkabilmiştir. 8 Şubat sabahından itibaren Siyasal'ın arka bahçesinde birikmeye başlayan ihraçlar kalabalığı, kendilerinden önce ihraç edilen arkadaşlarıyla yüz yüze geldiklerinde aynı zamanda yeterince yerine getiremedikleri sorumluluklarıyla da yüz yüze gelmiştir. Bu sorumluluk bilinci daha 8 Şubat sabahından itibaren kampüste bulunan her hocaya egemen olmuştur. İhraçların sayısı akıl almaz boyutta olduğu için bu sorumluluk bilinci sadece atılan arkadaşlara ilişkin bir kaygı olmaktan çıkarak, her birinin kendine ait tarihi olan fakültelerinin ve öğrencilerinin geleceğine ilişkin kaygıya da kapsamıştır

" Henüz herhangi bir şey başarmadık, henüz hiçbir arkadaşımızı işe geri döndüremedik, henüz üniversiteleri derin uykusundan uyandıramadık, henüz öğrencilerimizin kapatılan derslerini dolduramadık bile. Şimdiye kadar yapabildiğimiz tek şey, içine atıldığımız durumu kabullenmemekti ve gördük ki bu bize büyük bir enerji verdi."

Aynı günün akşamında yapılan Eğitim Sen Üniversiteler Şube Meclisi toplantısına katılan 200'ün üzerinde akademisyen arkadaşlarına, fakültelerine ve öğrencilerine karşı duydukları sorumluluk duygusuyla, KHK'ları ve sonuçlarını bütünüyle reddeden ortak bir tavır ortaya koymuşlardır. "Hayır Gitmiyoruz" sloganıyla ifadesini bulan bu tavır, daha önceki ihraçlarda yaşanan hüznü vedalaşmaların yerine kararlı bir direniş olanağını da ortaya çıkarmıştır. Kampüste bulunmaya devam etmek, meseleyi gündemde tutmak için kampüs merkezli eylemler yapmak, odaları kendiliğinden boşaltmamak ve bulunulan her ortamda akademik üretkenliğe devam etmek şeklinde gelişen "Hayır Gitmiyoruz" tavrı, daha önce Türkiye'nin farklı üniversitelerindeki ihraçlarda sıklıkla karşılaştığımız haksızlığa uğramışlık duygusunu aşan, yaşanan mağduriyetin acısına teslim olmayan bir mücadele imkânı yaratmıştır. Kuşkusuz bunu kolaylaştıran en önemli şey Cebeci'nin akademi kültürü ve ihraç edilen akademisyen sayısının fazlalığıdır. İhraçların yaşandığı andan itibaren sosyal medyada yaygınlaşan ve akademisyenlerin kararlı tutumu görüldükçe giderek

yükselen toplumsal destek, Cebeci'deki direnişin moral motivasyonunu da yükseltmiştir. Kampüste bulunan öğrencilerin hocalarını sahiplenmesi de mücadeleyi sürdürülebilir ve anlamlı kılmaktadır.

Cübbelerimizi Çiğneyebilirsiniz, Onurumuzu Asla

Cebeci'de başlayan direniş ve direniş bastırmaya yönelik polis şiddetini görünür kılan olay 10 Şubat tarihinde gerçekleştirilmek istenen "Büyük Buluşma" oldu. İhraç edilen akademisyenlerin mezun ettikleri öğrencileri ve diğer üniversitelerdeki akademisyen arkadaşlarıyla buluşmak için yaptıkları çağrı Rektörlük ve Emniyet tarafından engellenmek istendi. Yıllarını üniversiteye vermiş emekli hocalarımız, okulumuzun eski mezunları, hatta halen üniversitede görev yapan akademisyenler bile kendi üniversitelerinin kapısından içeri alınmadı, hırpalanarak uzaklaştırıldı. Kampüs kapılarını cezaevi kapısına çeviren polis, içeride bulunan akademisyen ve öğrencilere de plastik mermi ve biber gazı ile saldırdı. İletişim Fakültesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesi koridorlarında akademisyen avına çıkan polis, fakültelerimizi gaza boğduktan sonra akademisyen arkadaşlarımızı yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Akademisyenlerin kampüs girişine serdikleri cübbelerinin polis postalları altında çiğnenmesiyle sembolleşen Büyük Buluşma sırasında 4'ü akademisyen toplam 14 kişi gözaltına alınırken, İletişim Fakültesi öğretim elemanı Mehmet Yıldırım'ın bacağı kırıldı.

Polisin kampüste estirdiği şiddete rağmen, kampüste bulunan akademisyenler, içerideki öğrencilerle birlikte planlanan etkinlikleri gerçekleştirmeyi başardı. Polisin uyguladığı şiddet kamuoyunda büyük tepki yaratırken, akademisyenlerin kararlı duruşu direnişe verilen desteğin yaygınlaşmasına neden oldu. Daha sonraki günlerde kampüs içerisinde gerçekleştirilen etkinlikler çok daha kalabalık, çok daha coşkulu geçti.

Mücadele Sürüyor

Cebeci Kampüsü'nde ihraç edilen akademisyenlerin henüz hiçbirisi odalarını terk etmedi. Her gün farklı fakültelerde gerçekleştirilen açık dersler, ortak dersler, forumlar ve toplantılar aracılığıyla akademik paylaşımlar başka biçimlerde devam ediyor. Kampüs içerisindeki bu etkinliklerin dışarıyla buluşması ise Rektörlük ve Valilik tarafından şiddetle engelleniyor. Buna rağmen ihraç edilen akademisyenler Ankara'nın her yerinde katıldıkları etkinliklerle toplumun farklı kesimleriyle buluşma gayretlerini sürdürüyorlar. Kimi zaman TBMM'de, kimi zaman sokak aralarında gerçekleştirilen akademik sunumlarda, kimi zaman basın açıklamalarında, kimi zaman medya sohbetlerinde yaşadıkları durumu doğrudan paylaşıyorlar.

Henüz herhangi bir şey başarmadık, henüz hiçbir arkadaşımızı işe geri döndüremedik, henüz üniversiteleri derin uykusundan uyandıramadık, henüz öğrencilerimizin kapatılan derslerini dolduramadık bile. Şimdiye kadar yapabildiğimiz tek şey, içine atıldığımız durumu kabullenmemekti ve gördük ki bu bize büyük bir enerji verdi. Bu kabullenmeme duygusunu yaygınlaştırmak ve kolektif biçimde farklı yollar açabilme yaratıcılığını geliştirmek gerekiyor. Şu ana kadar çıkarabildiğimiz en önemli ders budur.

* İhraç Edilen Ankara Üniversitesi Uzmanı.

Hatırlayacağım Cebeci

Can Irmak Özınanır

“Bizi bu kampüsten koparmaya çalışanlar bilsinler ki her birimizin dolu dolu Cebeci’ler var içimizde: Kişisel tarihlerimiz, kolektif tarihimiz. Bu tarih arkanızdan gelecektir. Hesap soracaktır. “Buradayım” diyecektir. Kazanacaktır.

Cebeci Kampüsü her zaman önemli tarihsel dönemlerde adı anılan bir mekân olagelmiş. 1950’lerde Demokrat Parti karşıtı gösteriler yapılmış, meşhur 68 kuşağının önemli merkezlerinden birisi olmuş, 12 Eylül döneminde pek çok öğrencisi cezaevine girmiş, 1402’likler üniversiteden yıllar boyu koparılırken Cebeci Kampüsü’nün öğrencileri çok değerli hocalardan mahrum kalmışlar. Bu tarih üzerine çok yazılıp çizildi, daha da yazılır çizilir. Ancak Cebeci Kampüsü’nün anlamı büyük tarihsel olaylarla sınırlanamaz, her mekânda olduğu gibi Cebeci de öğrencisi, akademisyeni, idari personeli, çaycısı, kantincisi, taşeron firmaya bağlı işçisi çoğu insan için bir yandan yaşanmışlıkların bütünüdür, kişisel tarihimizdir. Okuyucuyu ne kadar ilgilendirir bilmem ama şimdi kampüsten bir ihraç ile uzaklaştırılmaya çalışılırken kişisel tarihimdeki Cebeci’yi hatırlama gereği duyuyorum.

Güzel bir yer

Kampüsü henüz görmeden adını biliyordum. Annem bir zamanlar adı Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksekokulu olan İletişim Fakültesi’nin (İlef) mezunlarındandı. 1998 yılında henüz ortaokul öğrencisiyken panayıra gitmiştik. Özgürlükçü bir atmosfer olduğu hemen hissediliyordu. Bu atmosferden faydalanan, fakültenin papyonlarıyla ünlü tasfiye dönemi dekanı o zamanlar kafasında bir şapka ile stand-up gösterileri yapıyordu. O gün İlef’te okumak istediğime karar vermiştim.

2001 yılının Eylül ayında İlef öğrencisi olarak kampüsteki hayatım başladı. Bugün pek çoğu ihraç edilmiş hocalarımla o günlerde tanışmaya başladım, hatta ilk dersine girdiğim hocam bugün beraber ihraç edildiğimiz doktora tez danışmanım Nur Betül Çelik’ti.

Kampüsteki yaşam daha önce görmediğim bir yaşamdı. Farklı yerlerden, farklı habituslardan gelen kısa bir duraksamanın ardından kaynaşan arkadaşlardık. F tipi eylemlerinden bir süre sonra, kampüse bizden önce girmiş bazı devrimci arkadaşlar cezaevlerinden yeni çıkmışlardı. Okulun açıldığı gün öğrencilerin düzenlediği alternatif açılışta devasa bir halay kurulmuştu, marşlar söyleniyordu. Polis o zamanlar da kampüse girmeye çok meraklıydı fakat “polis defol, üniversiteler bizimidir” sloganları ile kampüs dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Canlı tartışmalar, okuduğumuz romanlar, şiirler, kampüsten yolu geçmiş şairlere duyulan hayranlık, bazı arkadaşları “yozlaşma” olduğu gerekçesiyle kızdırsa da çimlerde içilen plastik mantarlı ucuz şaraplar ve elbette sosyalizm üzerine uzun süren konuşmalar... Güzel bir yere gelmiştik.

Savaşa karşı Cebeci Kampüsü

11 Eylül saldırılarının hemen sonrasıydı. Bir derste önümüze konan ilk makalelerden birinde Slavoj Žižek “Gerçeğin çölüne hoşgeldiniz” diyordu. (Laf aramızda Žižek o zamanlar daha az saçmalıyor, daha güzel yazılar yazıyormuş) 11 Eylül dünyadaki politik

atmosferi çok büyük bir hızla belirledi. Fakülteye başlayalı bir ay olmamıştı ki ABD Başkanı George W. Bush, Afganistan’a savaş ilan etti. Benim kampüste yaşadığım ilk yıllara damgasını vuran, savaş karşıtı hareket olmuştu. Afganistan ve Irak savaşlarına karşı Cebeci’de çok büyük eylemler olmuş, Cebeci Kampüsü Savaşa Hayır Platformu kurulmuş, 1 Mart 2003’te Sıhhiye Meydanı’nda savaş tezkeresini durduran büyük mitinge kadar da hız kesmemişti. Savaş başladıktan sonra da durmadık. İlef’teki son yılında İrfan Aktan’ın tek tek masaları gezerek herkesi çağırmasının ardından Kulis’te (İlef kantininin adı hâlen Kulis’tir) hocalarımızın da katılımıyla yaptığımız büyük forumu, arkasından medyanın savaş politikalarını protesto etmek için yaptığımız eylemi asla unutamam. Zaman zaman kantine inip öğrencilerin masasına oturarak bir sigara tellendiren hocamız Gülseren Adaklı foruma katılan asistanlardandı.

Daha sonraki yıllarda Küresel Barış ve Adalet Öğrenci Topluluğu’nda savaş karşıtı mücadeleye devam ettik. Elbette başka topluluklarla, başka isimlerle de mücadele edenler vardı. Bizim topluluğumuzun danışmanlarından biri de hocamız Funda Başaran olmuştu. Birkaç yıl boyunca Irak Savaşı’nın yıldönümlerinde düzenlediğimiz etkinliğin adını ne zaman umutsuzluğa kapılacak gibi olsun kendime hatırlatırım: Umut İşgal Edilemez.

O güne kadar pek de farkında olmadığım Kürt sorununun gerçek bir sorun olduğunu, Edip Cansever’in ünlü dizesindeki gibi “gülmenin bir halk gülebiliyorsa gülmek olduğunu” da o günlerde öğrenmeye başladım. “Benim de Kürt arkadaşlarım var” cümlesinin tanınmayan bir halkın yaralarına merhem olamayacağını kampüste tanıştığım Kürt arkadaşlarım öğrettiler bana.

2000’lerin ortasında yeniden başlayan yirmi yıllık savaşa, bir milliyetçilik dalgası eşlik etti. Yine insanlar ölüyordu. Halkların kulakları bir kez daha kurşun seslerine kabarıyor, başka seslerin yankısı cılız kalıyordu. Cebeci’de ise bu sesler o kadar cılız değildi. Kantinlerde yeniden forumlar yapıldı, bu sefer birbirine temas etmesi şovenizm tarafından engellenen insanlar birbirlerinin yüzlerine baktılar, “savaşa hayır, barış hemen şimdi” sloganları bir kereden fazla yankılandı. O zamanın milliyetçi dalgası, çözüm isteğinin toplumsallaşmaya başlamasıyla görece kolay geri çekilmişti. Bir gün aynı savaşın misliyle geri döneceği, otuzuncu yaşını da otuzlu yaşlarımızda göreceğimiz hiç aklıma gelmezdi.

Biraz da bohemlik

Merkezinde savaş karşıtı hareket yer alsa da pek çok farklı deneyim de yaşamıştım. Lisede hayranlıkla izlediğim 6 Kasım protestolarına, 1 Mayıs’a katılmıştım mesela. Kampüste neredeyse her gün bir konuda stant açıyorduk. Hukuk Fakültesi’nin meşhur “iç kantin”i henüz kapanmamıştı, Kulis’te bugün Fotokopicinin bulunduğu yerde duran masada solcular toplanıyordu, yıllar sonra beraber sendika işyeri temsilciliği yapacağım dostum İlkay Kara’yı o masada tanımıştım. Arkadaşlarımız alternatif bir habercilik anlayışı geliştirmek için Hermes diye bir dergi kurmuşlardı. Yemekhane zamlanınca boykotlar yapılıyordu. Bizim fakültenin olmamasına rağmen bizimmişçesine benimsediğimiz İnek Bayramı’nda mutlaka bir aşamada Avusturya İşçi Marşı söylemek gibi hâlen sürdürdüğüm garip bir huy da edinmiştim.

Hayat politikadan ibaret değildi elbette. Üniversite yılları belki de en özgürce yaşanabilecek zamandı (şimdiki özgürlük bir başka tabii). Ben de kendi yaş kuşağımdaki birçok genç gibi bohem olduğumu düşündüğüm şeylere ilgi duyuyordum. Aylıklık, sanat, ergenlikten kalma, hiçbir sebebi olmayan bir sıkıntının romantik bir hüzne tahvil edilmesi çabası...

Rockçı bir genç olarak girdiğim Cebeci’de sanatın her dalına ufaktan bulaşmaya çalışıyordum. Her birine “ufaktan” bulaşınca hiçbiri tam olmuyor. Bu sırada edebiyat heveslisi birkaç arkadaş, çaydan ucuza satın paralarıyla genellikle Çubuk şarabı aldığımız ŞEY isimli bir edebiyat fanzini çıkarmayı ihmal etmedik. İki yıllığına Hukuk Fakültesi’nin tiyatro topluluğuna katıldım. Lisede başladığım müziğe de devam ediyordum. 2004 yılında Dünya Tiyatrolar gününde arkadaşları büyük basket sahasında konserimsi bir şeyler bile yapmıştık. Aynı günlerde Hukuk Fakültesi’nin genç asistanlarından Cenk Yiğiter, kardeşiyle birlikte Şubat Yolcusu grubu ile özgürlük şarkıları çalıyordu. Onlara özenmezdik desem yalan söylemiş olurum.

Bu kadar sanat olur da aşk olmaz mı? Oldu. İlef sıralarında tanıdığım Sultan’la Eğitim Fakültesi’nin hemen karşısındaki havuzun başında sevgili olmaya karar vermiştik. 10 yıl sonra nikâh eğlencemizi yine kampüste yaptık.

Bu kampüs arkandan gelecektir

Her günümüz güzel değildi elbette kampüste. Cinayetlerin, katliamların, ölümlerin haberlerini çoğunlukla kampüsteyken aldık. Yoldaşça birbirimize sarıldığımız da oldu, acımasızca kavga ettiğimiz de. İnsan olanın yapacağı pek çok iyi ve kötü şeyi yaptık diyebilirim. Ahmet Kaya’nın şarkısında söylendiği gibi dönenler de oldu, mum gibi sönenler de... Ama geriye dönüp 16 yıla yaklaşan süreci toptan hatırlayınca eşitliğin, özgürlüğün ve barışın sesi galebe çalıyor sanki.

Cebeci’den hiç tamamen kopmadım. Mezuniyetin ardından yüksek lisans geldi. Yüksek lisans sürerken işe başladım, sonra doktora. Kampüse gelip gidiyordum. Yemekhane işçilerinin direnişini heyecanla dışarıdan izlemiş, ancak bir-iki kere ziyaret edebilmişim. Derken 2011’de kampüse asistan olarak döndüm. Evime geri dönmüş, üstelik bir oda bile edinmişim. Bundan sonrası adeta bir üniversite yaşamı daha yaşamış gibi dolu dolu geçti. Eğitim Sen’li oldum, yukarıda adı geçen pek çok arkadaşla hocamla yeniden buluştum, yenileriyle tanıştım, isimlerini tek tek saysam buraya sığdıramayacağım kadar dost edindim, bazıları en yakın arkadaşlarım oldular, pek çoğuyla beraber atıldım. Gözümü savaş karşıtı harekete açtığım kampüsten, yine savaşa karşı çıktığımız için koparılmaya çalışılmak kişisel tarihimde bir sürekliliktir. Pek çok arkadaşım için de böyledir.

Eğitim Sen’de omuz omuza mücadele ettiğimiz, kâh tartıştığımız, kâh birbirimize dertlerimizi anlattığımız ama her zaman beraber dayanışmayı ördüğümüz dostlarla bir arada olmaktan hayatım boyunca sevinç duyacağım. Sanmayın ki ayrılıyor. Kim bilir daha neler yaşayacak, ne anılar, mücadeleler, dostlar biriktireceğiz. Bizi bu kampüsten koparmaya çalışanlar bilsinler ki her birimizin dolu dolu Cebeci’ler var içimizde: Kişisel tarihlerimiz, kolektif tarihimiz. Bu tarih arkanızdan gelecektir. Hesap soracaktır. “Buradayım” diyecektir. Kazanacaktır.

Ankara Atmıyor İnsanı, ya da Ankara'dan İhraç Olunamıyor...

Murat Sevinç

Fotoğraf: Fahri Aksirt

Otuz yıl uzun zaman. Bir mekânı böylesine severek geçmiş otuz yıl. Çok mutlu oldum. Atıldığımın haberini, o köşede, Kuğulu Park'a bakarken aldığım için.

Malum, 686'lık olduk. Eylül'den bugüne yayımlanan KHK'lerin her birinde meslektaşlarımız, sevdiğimiz insanlar vardı. 7 Şubat, bizlerin kısmetiyim! Yüzlerce insanın öyküsü hem birbirinden farklı hem de biraz benzer sanırım. Ben benimkini, benim akşamımı anlatayım, Ankara ile birlikte.

Bir yazı üzerine çalışıyordum bir süredir. Epey yorucu ve son derece zevkliydi. 7 Şubat akşamı saat 21.00 gibi bitirdim. Noktayı koyup arkama yaslandım. Yarın kontrol eder, bir iki güne gönderirim diye düşünüp kapadım bilgisayarımı. Okuldan ev yaklaşık dokuz kilometre. En sevdiğim şeylerden biri, haftanın bir günü eve yürümek. Tabii Dikmen sırtlarına tırmanmak öyle kolay iş değil. Yürüyüşü zevkli hale getirmek gerek. Önce odası bizim İLEF'in üst katında olan Aydın'a uğradım. Çay içip biraz sohbet ettik. Vedalaşıp indim ve Cebeci'den Kızılay'a yola koyuldum. Akşam hava da biraz güzelse güzel oluyor o yol. Kenarda bolca kahve açıldı, cıvıl cıvıl. Kurtuluş Parkı yanı biraz karanlık da olsa, sakin. Sorun, Kolej kavşağında başlıyor.

Aslında son derece sempatik bir şey olan küçük kokoreç arabasını dahi sevimsiz hale getirmeyi başarmış bir hoyratlık karşılıyor sizi Kolej köşede. Önce ezilmeden karşıya geçmeyi başaracaksınız, sonra devasa duman kütesi içinde boğulmamayı. Muhtemelen duman kütesi kadar maddi bedel ödeyen, devasa seyyar mafyası. Tabii yiyeceğiniz varsa da yemeyeceğiniz kokorecin kokusu. Yürümeye devam. Beş dakika içinde bir başka kokoreç köfte mafyası, hemen Mithatpaşa'nın köşesinde. Yanıbaşında Ankara'nın en kılıksız ve bıçkın taksi durağı. Muhtemelen birlikte iş görüyorlar, Ankara'nın Mithatpaşa köşesinde. Tabii, Meşrutiyet'ten bugüne hayli zaman geçti!

Kızılay'a yaklaştıkça ışık ve gürültü artıyor. Tüm gürültüler, birbirine karışıyor. 1980'lerde İstanbul'dan

gelip 'ne güzel şehir bu' dediğim sokak ve caddeler, seyyarın artık. Yürümesi dahi güç. Olsun, yine de yol aynı yol, üzerindeki çıtırtkanlaşmış olsa da. Hemen bizim Mülkiyeliler Birliği'nin sokağına saptım. Oradan Olgunlar'a. Mülkiyeli Yalçın'ın mekânının yanından geçerken cam kenarında Zeliha Hoca'nın oturduğunu gördüm. Boş geçmemeli, girip bir şeyler de onunla içtim. Başka arkadaşlar da vardı. Zaten Yalçın'ın yeri bize biraz ev gibi oldu sanırım, ya da SBF 'arka bahçe'nin Kızılay şubesi. Eski Yeni gibi biraz ama oradan biraz daha arka bahçe!

Devam ettim. Tunus'tan, sonu Şinasi'de biten o yol. Hep güzel geldi nedense. Sanırım Bulvar otobana dönüşüne daha da cazip oldu benim için. Kebap 49'dan yukarı kıvrılıp Tunalı Hilmi. Tam o esnada bir telefon geldi. Emekli bir hocam, anayasa değişikliği ile bir şeyler sordu, konuştuk. Tunalı, hem Ankara'da ilk göz ağrım hem de adını çok seviyorum. Tunalı Hilmi Bey nedeniyle. Çok özel biri 'Kuruluş' aşamasında. Parkın ucundaki heykelini her gördüğümde bir daha mutlu oluyorum. Ankara'ya ilk geldiğimimde yürüyüş caddesi sordum okuldakilere. Onlar da 'İstanbul'un İstiklal'i Ankara'nın Tunalısı'dır dedi.' Yürüyerek gittim Cebeci'den ve Tunalı'nın ortasında Tunalı'yı sordum. İstiklal'e benzer bir yer arıyorum hâlâ. 'Burası' dediklerinde de şaşırırım tabii. Fakat yıllar içinde o caddenin her metresini sevdim. Sonra ayrı bir yazı gerekir Tunalı için. Benim için dört boğum o cadde ve her boğumda başka bir şey var. Hatta boğumlar arasında belli belirsiz sınıfsal ayrımlar. Ne güzel, iki sinema vardı o zamanlar. Talip ve Kavaklıdere. İçine ettiler şehrin, en güzel caddesinde sinema bırakmadılar. Kavaklıdere'yi, izleyici de desteklemedi ama son yıllarında. AVM kafalılar! Öylece boş duruyor, gelip geçene söver gibi güzelim Kavaklıdere.

Yürüyorum. Şinasi'ye inen yolu geçtim. İşbankası'nın önünde telefon. Bizim Dinçer, 'Hepimiz atıldık' deyiverdi. Çayını içtiğim Aydın. Yalçın'ın yerinde sohbet ettiğim Zeliha Hoca. Telefon eden Dinçer. Zaten beş dakika önce arayan emekli hocamız da, 1402'likti. Bir iki cümle daha ettik. Kapattık telefonu.

Şöyle bir baktım Tunalı'ya. Kuğulu Parka. O minicik görkeme, hatıraya, karşısındaki kitabevine, köşedeki büfeye, başını gövdesine gömmüş kuğulara, bir iki aşığa, bir sarhoşa, yerleri süpürenlere, zamanında 'heyecanlı' beklediğin köşeye, taksiciye, ağaçlara asılmış fenerlere... Otuz yıl uzun zaman. Bir mekânı böylesine severek geçmiş otuz yıl. Çok mutlu oldum. Atıldığımın haberini, o köşede, Kuğulu Park'a bakarken aldığım için.

Ankara burası. Atmaz hiç kimseyi, atamaz, beceremez. Hele ihraç, hiç edemez. Ahlaklı bir şehirdir. Kent değil, şehir...

TİYATRO TEMPO

KÜÇÜK PRENS

12 + YETİŞKİNLER İÇİN KUKLA OYUNU

ÖNEMLİ NOT:
REZERVASYON ZORUNLUDUR.
YERLER SINIRLIDIR.

TEL: 0 312 232 32 92 – CEP: 0 533 209 94 41

ADRES: G.M.K. BLV. 114/C MALTEPE-ANKARA
(ANKARAY Maltepe Durağı. Gülseren Sk. Çıkışı karşıtı)

Artık Post-Kimlik Siyaseti ve Politik İttifaklar Dönemi: Feminist Siyaseti Yeniden Düşünmek Zamanı

Betül Yazar

Bir feminist olarak tüm kimliklerim gibi feminist kimliğimle de huzurlu bir ilişkim olmadı. Hep sorguladım. Olanakları kadar kısıtlarını da görmeye çalıştım güncel geçerliliği olan ve hatta benim de değer verdiğim feminist kuramların ve hareketlerin. Bu açıdan yeni siyasal gelişmeleri de zihnen ele almak hep dönüştürücü geldi bana. Gündelik yaşamımda da her şeyi çözümlenmiş biri gibi davranmayı hiç sevmediğim gibi, siyasal ve akademik hayatımda da kendi düşüncelerime dahi şüpheyle yaklaştım. Ama anlayabilme kapasitem konusunda iddialıyım.

Bugün bana göre Türkiye'deki feminist düşünce kimlik politikasının sınırlarıyla boğuşuyor. Sadece feminizm değil bunu yaşayan. Aslında tüm kimlik hareketleri benzer bir sıkıntı içinde. Yeni bir sentez arayışı düşünce dünyamıza olduğu kadar siyasetimize de etki ediyor. Çünkü hayat hep bizden bir adım önde. Deneyimlerimizi eski kalıplarımıza göre anlamlandırmaya çalışırken, yeni etkileşimler ortaya çıkıp bizi şaşırtıyor. Yeniden düşünmek zorunda kalıyoruz. Özellikle kimlik hareketlerinin arasındaki etkileşimin yarattığı dinamizmi ve melezlikleri henüz tam idrak edebildiğimizi ve onları yönlendirecek kadar etkin politik aktörlere dönüşebildiğimizi sanmıyorum. AKP gibi bir partininse en çok başardığı şey sanırım buydu. Belirli bir üst kimliği temel alırken, diğerlerini ihmal etmedi başlangıç itibarıyla. Pek çok neoliberal rejim daha da öteye giderek çok kültürlülüğü temel alan bir yönetim zihniyeti geliştirdi. Türkiye'deki muhalefetin özellikle sosyal demokratların henüz bu dili kurabildiğini veya anlayabildiğini söyleyemem. Örneğin şunları görmekte hala zorlanıyoruz. Aramızda AKP'yi de eleştiren inançlı solcu arkadaşlarımız var. Ya da "hocama dokunma" diyen başı kapalı genç öğrencilerimiz... Elbette sayıları çok değil ama varlar ve var olacaklar. Uygun bir etkileşimle belki de çoğalacaklar. Ama hala "yetmez ama evet dediniz böyle oldu" şeklinde eleştirilerle, bu siyasal gelişmeleri sol liberaler üzerinden açıklamaya çalışan bir kitle var. Sol liberalizmin işaret ettiği bu yeni var oluş biçimlerini ise herkes es geçiyor. Elbette sol liberalizmin çok fazla temkinsiz davrandığı ve eleştirel zihniyetinde sıkıntılar olduğu kesin. Ama onları günah keçisine çevirmeden önce, liberal görüşün kazandırdıklarını da unutmamak lazım. Hidayet Şefkatli Tuksal, Hüda Kaya, Mehmet Bekaroğlu gibi isimler siyasetin bugün güncel aktörleri. Feministler ve solcular olarak hala bunları tam olarak kavradığımızı düşünmüyorum. Birbirimizi eleştirmekten ve mevki savaşlarına girmekten, potansiyeller ve gelecek üzerine samimi ve derin tartışmalar üretmiyoruz. Kader ortaklığına dair bilincimiz ve dayanışma arzumuz ne yazık ki yeterince yüksek değil.

Bir de aslında kendisi de kimlik hareketinden doğmuş olan İslami hareketin neoliberal politikalarına karşı etkili bir ortak dil oluşturabildiğimizi düşünmüyorum. Bana kalırsa bu noktada feminist kuram yetmiyor siyasal analizlerimizi güçlendirmeye. Ben kendi adıma pek çok teoriden ve politik duruştan aynı anda beslenmeyi tercih ediyorum. Bunun politikaya tercümesi şu olabilir: Neoliberalizme ve bugün gördüğümüz onu da aşan ama ondan beslenerek gelişen otoriter rejimlere sadece faşizm veya İslamcı gericilik kavramlarıyla bakmak yerine, onun (geçmişteki) hegemonik gücünü anlamak ve karşısında benzer bir toplumsal hegemonya oluşturmak için ortak bir dil geliştirmenin yöntemleri üzerine kafa yormayı tercih ediyorum. Yani nasıl AKP'nin mitinglerine giden kadınlarla, Gezi direnişi sırasında mahallelerinde sokaklara çıkan veya en azından penceresinde tencere çalan kadın arasında bir ortak dil kurulabiliriz. Ya da ikisine de seslenmek nasıl mümkün? Kürtaj hakkımız konusunda dahi bir toplumsal hareketlilik yaratılmadı. Elbette yapılan tüm faaliyetler ve eylemler çok önemliydi. Ancak neden feminizm pek çok kesimle bir etkileşim oluşturamıyor sorusu önemli ve ne yazık ki hala havada asılı bir soru.

Daima pozitif ve yapıcı bir siyasetten yana oldum. Türkiye'deki koşullar o kadar ağır ki, bu çizgide istikrar göstermek çok zor. Sadece AKP'ye faşist demek o anlamda yetmiyor bana. Biz ne vaat ediyoruz? Bunu söylemeden tarihten en ağır ve en yüklü kavramları bulup AKP'ye fırlatmak ancak solcuları tatmin ediyor gibi geliyor bana. Örneğin ister feminist siyaset, ister başka tür siyaset yapalım, siyaset yapan kadınlar olarak biz ne vaat ediyoruz sorusuna yanıt verebilmeliyiz. "Ayaklanalım kadınlar" demenin ötesinde ne diyoruz? "Bu beden benim, istediğimi yaparım", "Karar benim", "Tercih benim" gibi bireysel bir hak dili ve tavrıyla toplumsal ve siyasal bir ortaklık kurmak mümkün mü? Siyaset birilerini birlikte değişime çağırma fiilidir. Birilerine seslenir. Bireyci bir dil ise liberalizmin feminizme bulaştırdığı ve yaptığı diğer olumlu katıları ters yüz edebilecek sıkıntılı bir olgu. Neoliberalizme karşı mücadelemizde kadınların birey olma çabasından vazgeçmemeleri gerekse de, siyaset yaparken siyasetin kolektif boyutunu, siyasa düşünürken de yaşamın sosyal boyutunu atlammamız gerekir diye düşünüyorum. Seslendiğimiz her kadına bir değişim önermesi sunarken ona ne vaat ettiğimizi, birlikte olursak neler yapabileceğimizi daha somut göstermek zorundayız. Kadınlara "boşan, kürtaj olmak hakkın, şunu yap, bunu yap" dememek istiyoruz haklı olarak, ama bu defa da kullandığımız bireyci dil yeni bir sorun üretiyor: Bütün toplumcu içeriğinden soyutlanmış bu dil bu defada kader ortaklığından ve kolektif mücadele çağrısından tamamen azade marjinal bir feminist duruşa itiyor bizi. "Ben kürtaj olabilmek istiyorum, ben istediğimle sevişmek istiyorum", vs. vs. Bu ortaklaşmaktan imtina eden ben dili sonucunda marjinalleşen feminizm bugün toplumsal direniş ve değişimin ana siyasal aktörlerinden biri olacakken kaybediyor.

Bu konu üzerinde daha çok kafa yormak zorundayız ve yoruyoruz da belki aslında ama henüz etkileri açığa çıkmış değil. Ortak yaşamın dilini kuramıyor böylesi bir politik söylem. Kimseye yaşam vaat edemiyor, hayal ve arzularını motive etmiyor. Bunun için en temelde örneğin çok kimliklilik ve radikal demokrasi gibi kavramlar temelinde bir siyasal projenin feministlerin veya toplumsal cinsiyet duyarlı aktivistlerin katkısıyla geliştirilmesini arzu ederim. Ortaya atılan projelerin, örneğin HDP'nin 7 Haziranda sunduğuna benzer bir projenin üzerine siyasal olarak çalışmak bence ortak geleceğimize ışık tutacaktır. Böylesi hareketler veya politik özneler arası bir siyasal demokrasi alanı önce biz kendi içimizde oluşturmalıyız. Ben HDP'nin çok yeni bir deneyim olarak buna hizmet edeceğine inanmıştım, ama aynı potansiyeli gören gerici güçler, onu tam da bu potansiyeli nedeniyle yok etmeye soyundular ve bence şimdilik başarmış görünüyorlar.

Bugünün neoliberal otoriter rejimleri ile Alman faşizmi veya İttihat ve Terakki'den bu yana gelen devlet geleneği arasında müthiş benzerlikler var. Ama çok önemli idrak edilmesi gereken ayrılıklar da var. Bize liberal düşüncenin miras bıraktığı bir diğer tehlikeli şey bu ayrılıkları önemsememek ve sadece devlet geleneği, derin devlet geleneği gibi kavramlar üzerinden devamlılığa işaret etmek. Şerif Mardin'den özellikle miras edindiğimiz bu düşünme sistematüğünü sadece feministler olarak değil, muhalifler olarak da artık ciddi biçimde sorgulamamız lazım. AKP rejiminin hegemonyasını devlet gücüyle tek başına açıklayamayacağımız ortada. Tersinin de yapılamaz olduğu aşikar. Yani sadece mikro güç teknikleri ve ademi merkezi mekanizmalara da bağlanabilir görünmüyor uzun süren başarısı. Ya da basitçe durumu, taşranın merkeze oturması ve eski elitleri marjinalize etmesi meselesi olarak da özetlemek mümkün değil bana kalırsa. Bu tür yaklaşımlarla bugün Amerika'da yaşananlara bir açıklama getirebileceğimizi sanmıyorum. Oldukça oryantalist bir perspektifle yazılmış merkez-çevre teorisine bu zaman aşırı bağlılığı, Mardin'in tüm

eserlerini çok sevmeme rağmen, doğru bulmuyorum. Bugünün devlet stratejisiyle ve devlet toplum ilişkisiyle o dönemde etkin olan farklı olduğu gibi, bugün küresel bir düzen içinde yaşadığımızı unutmamamız lazım. Küreselliğin devletin eski biçimlenişindeki çözücü etkileri anlamak, bugünün özgünlüklerini çözümlenmek ve "taşra ayaklanıyor" ya da "taşra intikamını aldı" gibi hala çok moda ama bir o kadar da sığ liberal yaklaşımın ötesine geçmek için şart. Bu noktada da liberalizmi eleştiriyorum. Bu analiz feministlerin de dilini bağlayan bir analiz. Bu nedenle feminist çalışmalar uzun bir süre sadece geçmiş tarihi kadınların gözünden okumakla yetindiler. Hepsini çok önemliydi ve tarihi yeniden algılamamıza yardımcı olurken, bugüne de yeni bir perspektifle bakmamıza yardımcı oldular. Ancak bu bir süre sonra tekrara girdi. Bir Kemalizm ve ulus devlet eleştirisi geliştirdiler ve bu temelde tıpkı yeni toplumsal hareketler kuramının buyurduğu gibi, tüm makrosiyasal mekanizmalara ve siyasal projelere mesafeli durdular. Parti gibi kavramları ve devlete yönelik stratejik bir yaklaşım geliştirmeyi reddettiler. 1940'lar sonrasının tarihi bu nedenle ciddi bir boşluk içerir ve sosyal demokrasi gibi kavramlar veya programlar üzerine tartışmalar derinleştirilmeden bırakılmıştır. Artık bu liberal siyasal tarih okumalarının ötesinde, daha derinlikli bir küresel kapitalizm eleştirisinden beslenmek ve küreselleşmenin yarattığı olanakları dikkate alan bir yerden, devletin toplum ilişkisinin nasıl dönüştürülebileceğini de hesaba katan bir yerden ve kimi toplumsal projeler temelinde feminist politikayı yeniden düşünmek gerektiği fikrindeyim.

Benzer bir biçimde benim için son günlerde üzerine okumaya ve düşünmeye başladığım yeni savaş biçimleri açısından da konuya baktığımızda, eski savaş tertipleriyle yeniler arasında elbette bir takım ortaklıklar ve devamlılıklar olduğunu görüyoruz. Ama temel mantık değişmişse, bu olgusal benzerliklerden hareketle yapılacak argümanların zayıf kalacağını da bilmek lazım. Örneğin savaş artık iki ulus devletin askeri güçleri arasında cereyan eden klasik savaş teorilerinin kavramlarıyla açıklanamayacak biçimler aldı. Ulus devletlerin çözülme süreci ve ulus devletleri çözülmeye maruz bırakan sadece sermaye akışı değil elbette, bunun dışında kimlik hareketleri, bölgesel güç dengelerinin değişimi ve göçler belirleyici dinamikler. Yeni savaşların bir ekonomisi olduğu kadar siyasal boyutu da var. Bu bakımdan sivilleri eskisine göre çok daha fazla hedef alan yeni savaşlar tekçi ulus devletlerin kuruluş döneminde yaşanan deneyimleri yeni bir bağlamda tekrar gündemimize getiriyor: soykırımlar, zorunlu göçler, vb. nüfus politikaları. Sivil nüfus içinde ilk başta erkekler, ama en az onlar kadar kadınlar ve çocuklar da ölüyor, öldürülüyorlar. Öldürülenler arasında ilk gelen grup erkekler ise, göçe zorlananlar da kadınlar oluyor. Tecavüz bu yeni savaş dinamikleri açısından sık rastlanan bir savaş tekniği gibi işliyor artık. Dolayısıyla kadınlar çok daha doğrudan ve farklı biçimde etkileniyorlar bu yeni savaşlardan. Feminist hareketin barış hareketinin bir parçası olması da bu açıdan önemli. Bu da yeni bir ittifak siyaseti zemini...

Günümüzde artık ittifak siyaseti bana göre asıl belirleyici olan. Nitekim fiilen Türkiye'de de bu görülmeye başladı. HDP gibi bir siyasal aktör tam da bu nedenle, bir ittifak siyaseti temelinde yani, bir toplumsal hareketlilik yaratmayı başardı. Kısaca bu dönem artık post-kimlik hareketleri dönemi ve ütopyalarımız bu temelde motive oluyor ve olacak diye düşünüyorum. Bu ise ne yazık ki sol geleneğimizin en zayıflattığı yanımız ve sol feminizme de bir düzeyde hizipçilik tavrını bulaştırdı gibi geliyor. Yeni dayanışma deneyimlerimiz ve yükselen otoriteryanizme karşı kurduğumuz ittifak girişimlerimiz bize umarım yardımcı olacak.

Orada Sığınmacı ve Göçmenlere Destek Veren Bir Dernek Var

Aydın Bodur - Erhan Muratoğlu

Önder Mahallesi

Önder Mahallesi, Ankara'daki Suriyeli sığınmacıların en yoğun yaşadığı bölge. Eski bir gecekondu mahallesi ama uzun süredir kentsel dönüşümde. Birçok ev, sahipleri tarafından terk edilmiş, yıkık dökük. Sığınmacılar yoksul ve sağlıksız koşullarda yaşıyor. Aş, iş, sağlık ve eğitim gibi hak ve hizmetlere ulaşmakta çok zorluklar çekiliyor. Savaşın yıkımından kaçan Suriyeliler (ki Ankara'daki toplamının 70 bine yakın olduğu rivayet ediliyor), işte bu yıkık dökük evlerde yaşıyor.

Al-Farah Çocuk ve Aile Destek Merkezi

Mahalleyi ikiye kesen cadde boyunca hemen hepsi Arapça tabelaları ile Suriyelilere hitap eden dükkanlar var. Mahalle'nin bir adı da, "Küçük Halep". Mahalgede hizmet bekleyen Suriyelilere hizmet götürdüğünü söyleyen, değişik vakıf ve kurumlar var. Bunlardan biri de, SGDD - Sığınmacı ve Göçmenlerle Dayanışma Derneği. Dernek, yaklaşık bir yıldır, UNICEF'in katkılarıyla kurulan bir merkezde çocuk ve ailelere destek hizmeti veriyor. Merkezin ismi "Al-Farah" yani "Mutluluğum": çocuk sığınmacıların, kadınların kendilerini güvende hissetmelerini dert edinmişler.

Merkeze ulaştığımızda kapıda hizmet almaya gelmiş, çoğu kadın ve çocuk sığınmacılar bekliyor. Merkezin sorumlusu, SGDD'nin görevlendirdiği Emine Ergür'e, Merkezin kuruluş amacı ve hizmetleriyle ilgili bir söyleşi yapmak isteğimizi iletiyoruz. Merkezin temel kuruluş amacını, verdiği hizmetleri anlatmaya başlıyor:

"Merkezin temel kuruluş amacı: Suriyeli kadın ve çocukların Türkiye'deki haklarına ve hizmetlere erişimine aracı olmak. Bu hizmet alma sürecini kolaylaştırmak, hızlandırmak. Gerekli danışmanlık ve yönlendirmeleri yapmaktır. Aslında temel amaç, hassas durumdaki çocukların, ergen ve gençlerin ve tabii kadınların kaliteli hizmet almasını sağlamak için çalışmalarını başlatmak diye de özetlenebilir" diyor.

Merkezde kimler çalışıyor, neler yapılıyor?

Bunları gerçekleştirmek için kimlerin, kaç kişinin çalıştığını merak ediyoruz: "40'a yakın personelimiz var" diyor, Emine Hanım. Kimler olduğunu sorduğumuzda, "Sosyal çalışma uzmanları, çocuk koruma sorumluları, aile danışmanları, psikologlar, hemşireler, beslenme uzmanları, tercümanlar sonra tabii kapıda karşılayan güvenlik personeli var. Çalışanların tamamı, alanlarındaki uzmanlardan oluşur" diyor. "Güvenlik personeli bile hizmet almaya gelen sığınmacılara nasıl davranılması, hassas durumlarda

neler yapması gerektiğine ilişkin gerekli eğitimi almıştır" diye ekliyor.

Peki nasıl destek oluyorsunuz?

"Merkeze gelen göçmenlerle ilk önce temel genel görüşme yapılır", diyor ve "bu görüşmelerde danışanın mahremiyeti, şahsi bilgileri korunur, gelen kişilerin kendilerini fiziksel ve psikolojik olarak güvende hissetmelerini çok çok önemlidir", diye ekliyor. "Bütün görüşmeler, tercüman eşliğinde yapılır. Dil çok önemli bir problem, ilk bariyer maalesef dildir" diyor. "Kaydını alır ve ihtiyaç haritasını belirleriz. Böylelikle onları yönlendirmeye başlarız" diyor. Çok hassas vakaları çocuk koruma birimine yönlendiriyoruz. İstismar ya da kadına yönelik şiddet olabilir. Okulla ilgili çok hassas konular olabilir! Beslenme uzmanımız ve hemşiremiz, bütün çocuklu ve hamile olan kadınları görür. Bunların takipleri yapılır" diye anlatmaya devam ediyor.

Yani en temel ihtiyaçlardan yukarı doğru çıkmaya çalışıyorsunuz. Doğru mu?

"Evet. Gelen kişilerin çok büyük bir bölümünün sağlık sorunları oluyor. Mesela hemşiremiz bu hizmete erişimdeki problemleri en aza indirmek için yönlendirmeler yapıyor. Hemşirenin koordinasyonu, tercümanlarla birlikte gerektiğinde, hastaneye yönlendiriyoruz. Resmi kurumlarla çok aktif bir çalışma, işbirliği içindeyiz. Engelliler varsa onların raporunun çıkması, çıktıktan sonra sosyal dayanışma vakıflarına başvurularının yapılmasını sağlıyoruz.

Birçoğu, örneğin, hastaneye gidecek durumda değildir, ya fiziksel engeli var ya da dil problemi vardır. Aslında yaşadıkları bu ülkeye, uyum sağlayabilmeleri esastır, hastanelere kendi başlarına gitmeleri için teşvik etmeye çalışırız. Fakat gerçekten kendi başına gidemeyecek olanlar için buradan araç tahsis ederiz, tercümanımızla birlikte aktif olarak refakat ederiz" diye anlatmaya devam ediyor.

Ya ihtiyaçlarını tam olarak anlatamıyorlarsa diye sormaya devam ediyorsunuz.

"Bir de mobil saha çalışanları, mobil takım asistanları dediğimiz, çoğunlukla sosyal hizmet uzmanı olan çalışanlarımız da bulunmakta. Sığınmacılar yaşadıkları mağduriyetleri bize söylemiş olsalar da hassasiyetlerinin yaşadıkları yerlerde tespit edilmesi gerekli. Temel ihtiyaçlarını yiyecek, barınma, maddi yetersizlikler, vb. gibi öncelikle dile getirdikleri için aynı derecede hassas olan ihtiyaçlarının gözden kaçma olasılığı elbette olabiliyor. Göreceli olarak, ihtiyaçlarının farkında olamayabiliyorlar yani. Saha çalışanlarımız,

talep üzerine ev ziyaretleri yapıyor. Bu ziyaretlerde olası ekstra ihtiyaçları tespit ediyorlar. Geldiklerinde sosyal tespit raporu yazıyor ve acil müdahale planı oluşturuyoruz."

Suriyeli çocukların ve gençlerin eğitim ve öğretim ihtiyaçlarına gelirse?

"Okul çağındaki çocukların aktif olarak okullara yönlendirilmesi gerçekten önemli bir ihtiyaç ve bu ihtiyacın karşılanması için de çalışmalarımız oluyor, tabii. Bu yıl 300'den fazla çocuğun okula gitmesi sağlandı. Daha öncesinde Altındağ bölgesinde 5 tane geçici eğitim merkezi oluşturulmuştu. Dönüşümlü olarak öğleden önce ve sonraları bu merkezlere kabul ediliyordu çocuklar. Bir süre önce Milli Eğitim Bakanlığı okullara mektup gönderdi. Mahalle içerisinde çocuklarını okula gönderme talebi olan herkesin, fiziksel koşullar, kapasite elverdiği sürece devlet okulları tarafından kabul edilmek zorunda. Uyum süreci buradan itibaren başlatılmış olacaktı. Teoride bu çok önemliydi. Biz de destekliyorduk. Ama uygulamada çok ciddi problemler var. Cıvardaki okul müdürleriyle devamlı olarak bağlantı halindeyiz. Merkezimize geliyorlar, işbirliği geliştiriyoruz. Durum şu: Okullarda teoride talep var ama uygulamada ciddi problemlerle karşı karşıyayız. Okul kapasiteleri çok kısıtlı, mevcutlar çok kalabalık. Hizmet almakta olan Türk veliler ve okul personeli bu sürece hazır değil gibi, bir isteksizlik hali var sanki."

Yani biz bu hizmeti tam olarak alamazken nereden çıktı bu mu, diyorlar?

"Gibi. Bu, en büyük problemlerden biri. Diğer yandan Suriyeli çocukların okula gönderilmemesiyle ilgili başka ciddi problemler var. Mesela ulaşım problemi. Altındağ bölgesinde evler çok dağınık. Her ev okula farklı uzaklıklarda. Okul servisleri yok, onların ücretlerini aileler de karşılamıyor. Yaşadıkları savaş psikolojisi hala önemli bir engel, uzak yerlere çocuklarını göndermek istemiyorlar, korkuyorlar.

Yani, okulların fiziksel olarak hazır olmaması, personel ve velilerin itirazları, maddi yetersizlikler gibi nedenlerle eğitim/öğretim, en ciddi sorunlardan biri. Bu konuda bir farkındalık, bilinçlendirme faaliyetine ihtiyaç var. Yani bu ön yargının kırılması gerek."

"Eğitim en önemli nokta. Eğer dil öğretmezseniz, temel eğitimi veremezseniz, yabancıların uyum süreci de başlamaz. Bu arada, diğer başka sorunlar da söz konusu. Geleneksel banu durumları da var, savaş psikolojisi de arttırıyor bunu. Erkek çocuklar, erken yaşta çocuk işçiliği yapıyor. Siteler'de yoğun olarak

çocuk işçiliği var. Sonra kız çocuklar da çok erken yaşlarda evlendiriliyor. 13-15 yaşlarında. Çocukların okula gidememesindeki önemli etkenler bunlar. Sığınmacıların çocuklarının eğitim/öğretim hizmetine erişmesinde çok sıkıntılar var."

Merkez olarak, eğitim konusunda da hizmet vermeye çalışıyorsunuz sanırım.

"Sosyal hizmet uzmanları ve çocuk koruma uzmanlarımız var. Dil kursları düzenliyoruz. Türkçe ve İngilizce kurslarımız var. Hem yetişkinlere hem de çocuklara. Hedefimiz kısa sürece çok çocuğa ulaşım verimli sonuçlar alabilmek. Ama savaş ve yıkım psikolojisinden ve başka bir sürü nedenlerden dolayı öğrenme süreleri uzuyor. Gençlik sorunları ile ilgili uzmanlarımız, eğitimlerimiz var. Ergenliğe yakın olan grupla meşgul oluyorlar. Haftanın 5 günü atölyeler düzenliyoruz. Suriyeli gönüllülerimizden de destek alıyoruz."

Türklerden de gönüllüler var mı?

"Evet, var. Resim, seramik, drama, müzik atölyelerimiz var. Bu kurslar ya da atölyeler, terapi niteliğinde aynı zamanda. Psikologlar da gerekli görülen durumlarda atölyelere katılıp çocukları gözlemliyor."

Aşağıdaki bekleme salonu kalabalık. Günlük ne kadar başvuru oluyor, ne kadar çocuk geliyor?

"Görüşmeye gelenlerle birlikte günlük kapasitemiz 200-250 kişilik. 80-100 arası danışan geliyor, ortalama. Atölyelerin her birine 15-20 çocuk katılıyor. Hemşire ve beslenme uzmanımıza randevuyla gelenler var. Psikologlarımız aile danışmanımızla birlikte randevular alıyor. Ayrıca yakında UNICEF'in kart dağıtım süreci başlayacak. Para kartı. Temel ihtiyaçlarını alabilmeleri için yıllık yaklaşık 300TL içeren bir kart. Ayrıca, aile danışmanı ve sosyal çalışmacılar belirli aralıklarla ebeveynlere eğitimler düzenliyorlar. Akran zorbalığına

karşı tedbirden çocuk yetiştirme, temel hak ve hizmetlere erişim konusuna kadar çeşitli konularda oluyor, bu eğitimler. Kendilerine yetebilmeleri için bilmeleri gerekenler öğretiyor. Çocuklara da ayrıca akran zorbalığı konusunda, toplumsal cinsiyet eşitliği, çocuk hakları konusunda atölyeler yapıyoruz. Sadece ebeveynlerinin bilmesi yetmez, çocuklar da kendi haklarını bilmeliler. Bu konularda aylar boyunca süren haftalık atölyelerimiz var. Bütün bu faaliyetlerin toplamıyla günlük 200, bazen 250 kişi merkezimizde olabiliyor."

8-10 saatlik mesai ile bu hizmetlere yetişebiliyorsunuz yani, gönüllü olarak sizlere yardım edenlerden de söz etsek..

"Mesaimiz 8 saat. Faaliyetler iyi organize edildiğinde karmaşa oluşmuyor. Herkesin sorumluluk alanı var. Ailelerin evleri uzakta ve yoksullar. Çocuklar bizim tarafımızdan evlerinden alınıp merkezimize getiriliyor ve atölyelere katılıyorlar. Aktivite sonunda da evlerine bırakırız. Atölyelere gelen çocuklara kendimiz kek yaparız, meyve suyu, yağsız süt veririz. Servis elemanlarımız becerikli ve güler yüzlüdür. Bütün bunlar çok önemli, çünkü çocuklara evde oldukları hissini vermemiz önemli. Kıyafet depomuz var. Fransız okulundan (Charles de Gaulle) gönüllüler haftada en az bir gün gelir, bağışlanan kıyafetleri falan

yıklarlar, ütülerler, düzenli bir şekilde yerleştirirler. Ev ziyaretlerine gittiğimizde bu kıyafetleri ihtiyacı olanlara veririz."

Hukuki sıkıntılar da çokça yaşıyor muydunuz?

"En çok yaşadıkları problemlerden birisi kimlik problemleri. En son 1998'de kimlikler verilmişti. Artık doğrulama işlemleri yapılıyor. Bu işlemleri İl Göç İdaresi yapıyor. Sonrasında kimlikleri olmadığı için hastane ve temel hizmetlerden yararlanamıyorlar. Okula kayıt olamıyorlar. İl Göç İdaresi bir süre önce bu işlemleri askıya almıştı. Ama iyi niyetle yaklaşıyor, acil yapılması gerekenler konusunda yardımcı oluyorlar. Okula gidebilmesi için çocukların kimlik işlemlerinin yapılmasında, acil olarak hastane işlemlerinin yapılmasında, koruma tedbirlerinin sağlanmasında yardım veriyorlar." "Sonra komşularla bir problem yaşadıklarında yapmaları gerekenler konusunda bilgilendiriyoruz. Sonra iş kazası geçirdiklerinde, şikayetçi olmamaları durumunda haklarını savunamayacaklarını anlatıyoruz. Örneğin kazadan aylar sonra geldiklerinde yapılabilecek çok şey olmadığını bilmeleri gerekiyor. Bir de aile içi şiddet, taciz vakaları da var, çokça."

Emine Hanım, bize merkezi gezdirmeyi öneriyor. Seviniyoruz. Merkez 5 katlı. Ofislerinde uzmanları tanımaya başlıyoruz. Genç bir sağlık görevlisinin Suriyeli bir anne ve bebeğiyle sohbetini ve anneye bebeğini anne sütüyle beslemesi için ikna etmesini izliyoruz. Bir sınıfta erişkinlere Türkçe dersi veriliyor. Başka bir atölyede gençlerin yaptığı seramikleri resimleriyle süslediğine şahit oluyoruz. Aşağı kattan, mutfaktan, gerçekten mis gibi bir pasta/kek kokusu geliyor. Çocuklarla paylaşılan kekten biz de tadıyoruz. Teşekkür ederek yüzümüzde tatlı bir gülümseme ile birlikte "Al Farah – Mutluluğum Çocuk ve Aile Destek Merkezi"nden ayrılıyor.

"Küçük Prens" Başkent Semalarında!

Ahmet Önel

"Küçük Prens" bir dünya klasiği. Her klasik gibi, farklı mecralarda, farklı biçimlerde yorumlanmaya da açık bir yapıt. Exupery'in bu küçük ve sevimli öyküyü yazarken sevimli kahramanının günün birinde sevgi ve paylaşımın güzelliği, estetik olanın zarafeti konusunda bayraktarlık yapacağını düşündüğünü hiç sanmıyorum; ne ki, günümüzde insanlar yine kendilerine ait değerlere farklı düzlemlerde bir görev yüklemekten nedense geri durmuyorlar. Sözü ettiğimiz sevgi, acı çekme ötesinde - yine insana çok yakışan kimi duygu ve durumların aktarımıyla ilgili olarak - "Küçük Prens"e böylesi ağır bir yük yüklemiş olmanın bir haksızlık olup olmadığını da zaman zaman düşünmekten geri durmam.

Kimi zaman bir sinema filmi, çizgi roman ya da müzikal olarak karşımıza çıkan "Küçük Prens" bu kez benim karşıma bir tiyatro oyunu olarak çıktı. Ankara'nın köklü ve deneyimli sahnelerinden Tiyatro Tempo, Prensimizi bir kukla oyunu olarak sahneye taşımayı uygun görmüş bu kez.

Bilindiği gibi Tiyatro Tempo, bir kukla tiyatrosu olarak sürdürüyor varlığını. Gerek çocuklar, gerekse yetişkinler

için gerçekleştirdiği etkileyici performanslarıyla onların her zaman için ayrıksı bir yeri var sanat dünyamızda. Tiyatro Tempo, "Küçük Prens"i sahneleme konusunda bir Rus yönetmenden, Antonina Dobrolyubova'dan yardım almış. Dobrolyubova, Exupery'in kitabından yola çıkarak oyunun metnini de hazırlamış aynı zamanda. Yönetmen bununla da yetinmemiş, Rusya'dan gelirken orada yaptırdığı kuklaları da yanı sıra getirmiş. Sonuçta hoş bir "kara tiyatro" örneği olarak karşımızda duruyor "Küçük Prens". Onun gezegenler arası yolculuğunu ve masalın belli başlı karakterleriyle karşılaşmasını episodik tablolar halinde keyif ve merakla izliyoruz. Kitaptan alınan ve birbiri ardına akıllıca sıralanan sahneler, oyunun duygusunu aktarma konusunda çok başarılı. Tempo'nun, başta Haluk Yüce olmak üzere, Marina Yüce ve Şirin Ceylan Özen ile sağladığı uyum ise yapıtın şiirsel boyutunu ayakta tutmaya yetiyor. Sahne üstündeki üç kişiyle sağlanan bu zengin ve sonsuz coğrafyada salınan kuklalar aracılığıyla yaşam ve sahip olduğumuz değerlerle ilgili sıkı ve şiirsel bir hesaplaşmayı da sessizce başlatmış oluyoruz. Bir Fransız ozanın söylediği gibi, "tadından ötürü yemeyi arzuladığımız çileğin besinsel yararı da, farkında olmadan vücut

fonksiyonlarımızla buluşmuş oluyor". Oyunun sahne trafiğindeki titizlik ve özen şaşırtıcı düzeyde ustaca. Geçişler ve devinimlerdeki buluşlar ise bir noktadan sonra doğal kabul ediliyor; bu durum ise izlediğimiz oyunu içselleştirme, dahası kendimizi de öykünün bir parçası olarak algılama konusunda biz izleyenlere yardımcı oluyor. Metin için seçilmiş ve belki de yeniden yazılmış olan diyaloglar, öykünün fikriyatını aktarma konusunda yerinde ve dozunda. Yine de, bizde sıklıkla yapılan bir yanlış konusunda peşin uyarıcı olmakta yarar görüyorum; bu çalışma bir çocuk tiyatrosu örneği değil. Küçük izleyiciler sahnede olup bitenleri elbette izleyebilirler ama gerek muhteva, gerek öykünün omurgasına yakınlık kurma konusunda elbette zorlanacaklardır. Ancak gençlerin, dahası yetişkinlerin bir şiir resitaline dönüşen bu performanstan etkilenmeden çıkamayacaklarını söylemenin de yararlı olacağına inanıyorum.

"Tiyatro Tempo"nun, özellikle son yıllarda, adeta bir "sosyal sorumluluk" projesiymişçesine ele aldığı ve kimi tematiklerden hareketle sahneye taşıdığı, Beckett Sözsüz Oyun 1 ya da Sokrates'in Son Gecesi gibi oyunlarla hedef büyüttüğünü söylemekte yarar var. Onların fazlasıyla özveri taşıyan bu girişimleri karşısında başkent izleyicilerinin de duyarlı ve ilgili olmalarını beklemek ise hem kültür dünyamız, hem de has sanatın güzide örneklerinden biriyle daha buluşmak adına ciddi bir şans elden kaçırmama isteğinden başka bir şey değil.

Her düzlemde yaşamakta olduğumuz şu kaotik zaman diliminde "Küçük Prens" aracılığıyla soluk almak isteyenler için Tiyatro Tempo'yu adres göstermekten başka ne gelir ki elimizden. Tiyatronun merdivenlerinden yavaşça inin ve orada, içinde Küçük Prens'in de devindiği o benzersiz gezegen zaman yitirmeden tanışın. Ufkumuzu genişleten, estetik beğenimizle ilgili çıtamızı yükseğe taşıyan bu soy çalışmalara daha sıklıkla karşılaşmak ise beklentimiz olsun. Teşekkürler Exupery, teşekkürler Dobrolyubova, teşekkürler Haluk Yüce. Evet, güzellikler paylaşmak içindir. Bu cümle de kitabın anımsattıklarından değil miydi zaten?

Günümüz Sinema Kuşağından

Spotlight / Yönetmen : Tom Mc Carthy

Günseli Bilgen-pisinefil@gmail.com - pisinefil.blogspot.com.tr

İnsanların içine umutsuzluk tohumlarını ekerseniz hakkını aramaz olur. Bu nedenle kamu kurumları dev gibi binalardadır. O binalara girerken bile içiniz ürperir. Hele de doğduğunuz andan beri küçük alanlarda, küçük azıklarla yaşamaya alışan fakir mahalle çocuğu iseniz. Yoksulun Tanrısı bile daha heybetlidir sanki.

2015 yapımı, 2016 yılı Oscar ödülünde en iyi film ödülünü alan Spotlight bugünlerde yeniden yeniden izlense yetmeyecek kıvamda. Acıdan başlayıp isyana doğru savrulduğunuz bir sürü anlamsız duygu içinde bırakan ve nefes nefese süren bir film. Genlerimize yerleşmiş korkularımız gereği; başından sonuna kadar bu haber yapma yolculuğunun nerede durdurulacağını bekleyip durduğunuz yapım hiç kimse öldürülmeden ve yapılan bütün baskılara rağmen yayımlanıyor.

Yer Amerika Birleşik Devletlerinin büyük şehirlerinden Boston şehri. Uygur dünyanın önemli iş merkezlerinden biri. Şehrin zenginleri, itibarlıları, tanınmışları ve elbette ki kenar mahallerinde yaşayan yoksulları var.

Boston Globe tirajı oldukça iyi olan bir gazete. Özel bir araştırma ekibi var. Spotlight. Bu ekip özel haber dosyaları hazırlıyor. Bu konuda iddialı, isim yapmış bir ekip. Ve bir gün gazeteye yeni bir editör tayin olur. Rahiplerin kilisede eğitime gönderilen çocuklarla ilgili tacizlerini haber yapmak istediğini söyler. Hikâye böyle başlar;

"Kilise o adamların birkaç çürük elma olduğunu düşünmemizi istiyor"

Gerçekte ise; bizi sadece fiziksel olarak değil manevi olarak da istismar ediyorlar, zira inancımızı da elimizden alıyorlar diyerek anlatan, çocukluğunda tacize uğramış ve şu an kurduğu sosyal guruplarla mücadele etmeye çalışan bir kurban.

Düşük gelirli ailelerden gelen ya da babası olmayan, ebeveyni boşanmış olan çocukların başına geliyor bu tacizler. Çünkü mensubu oldukları sosyal çevre gereği bu çocuklar daha utangaç, daha içine kapanıklar. Bu nedenle taciz edenlerce tercih ediliyorlar. Konuşup birilerine dertlerini anlatsalar bile ailelerin hak arayacak imkânları da olmadığı için kolay hedefler oldukları düşünülüyor belli ki.

Kilise kayıt defterlerini incelemeye başladıklarında dava konusu edilmeye çalışılan bir rahip olursa ona yer değişimi verildiğini, tayin edilen rahibin işine son verilmediğini tespit ediyorlar. Ve bu avcılar gittikleri her yerde yeni avlar arıyorlar.

Ünlü ve medyatik Avukat Eric Macleish araştırmaların neticesinde öğrenilen şeyler için şöyle bir açıklama yapar; zor davalar, bu mağdurların çoğu için sadece suçun kabul edilip özür dilenmesi bile yeterli, biz bir de bir miktar para almalarını sağlayacak anlaşmalar yapıyoruz. Bunun açılımı daha fazla bir şey yapılamaz, şükretsiz anlamında. Bu onlar için en iyisi bakış açısı. Gizli arabuluculuk denilen bir sistemle hiç dava açılmadan konuyu kapatıyorlar. Bu rezilliği ticarete çevirip yaptığı anlaşmalarla çuvalla para kazanan bir danışman gurubu var. Paranın ödenmesi için mağdurların gizlilik anlaşması yapması zorunludur elbette.

Mağdurların psikolojisi mi? Bu, kimsenin ilgisini çekmez. Ayrıca bu çocuklar kenar mahallelerde ve dar bir çevrede yaşadıkları için böyle bir olayın duyulmasını istemiyorlar. Suçluluk, utanç, din baskısı, çevre baskısı susmaya yol açan en önemli olgular.

Araştırma ilerledikçe üç beş münferit olay denilen taciz skandalında ortaya çıkan rakamlar dehşete düşürür. Kilise tedavi merkezinde çalışan bir psikoterapistle bağlantı kurarlar. Toplam rahip sayısının yaklaşık yüzde 6 sinin yetişkin olmayanlarla seks yaptığını tahmin

etmektedir. 30 yıldır çalıştığı kurum olan Katolik kilisesinin seks yapmayı yasaklayan kuralına rahiplerin % 50 sinin uymadığını, uymayan gurubun yetişkinlerle yaptıkları seksin de görmezden geldiğini anlatır.

"Kuruma odaklanmalıyız" der editör. "Sistemin bu sonuçları yarattığını ve Kilisenin de bunu görmemezlikten geldiğini bu nedenle de olayların sürekli olarak tekrar ettiğini anlatmalıyız. Yoksa bu haberi yazarız, büyük bir patırtı kopar ama bir süre sonra aynı şeyler tekrar eder. Mesele sadece elimizdeki listede ismi olanlar değil sistemin bu pedofilleri üretmesi. Sistemin peşine düşmeliyiz."

Kilise kayıtları mühürlü olup halka açık değildir. Bu kayıtlar mahkeme izni olmadan incelenemez. Bu inceleme için açılan dava ise Kiliseye açılmış sayılıp baştan reddedilmeye mahkûmdur. Yazılı olmayan katı kurallar vardır. Davaya bakan Yargıç koyu bir Katolik ise sonuç almak mümkün olmuyor.

Haber gittikçe kaynaklarını sağlamlaştırmakta ve yayınlanmaya doğru gitmektedir. Artık araya bunu yayınlamamasını isteyen bir takım araçlar girmeye başlamıştır. Zaman 11 Eylül'ün hemen sonrasında aylardır. Spotlight haber ekibinin başındaki Walter Robinson'a "Kiliseye bugünlerde çok ihtiyacımız var, özellikle de güvenilirliğine gölge düşürmemek gerekiyor" der büyük kodamanlardan biri. Sen bu şehirlisin bu şehirde bir kariyerin var bunu yok etme, diye öğüt verir.

Boston şehri onun ileri gelenleri ve bu iddiaların birkaç münferit olay olduğunu söyleyen, makul ol diyen adamlar... Bunu söylerken gazeteye yeni gelen editörün Bostonlu olmadığını, birkaç yıl sonra çekip gideceğini ve elbette Yahudi olduğunu da ekleyerek bütün bu işler onun başının altından çıkıyor, o bir yabancı denir.

Adamın biri diğerini köşeye sıkıştırıyor aynı anda bütün şehir kafasını öbür tarafa çeviriyor, işler böyle yürüyor değil mi kovboy.

Geçtiğimiz aylarda içinde Obama, Clinton çiftinin de bulunduğu ve Pizzagate olarak isimlendirilerek çocukların istismarının yapıldığı çılgın sosyete partilerine ait Wikileaks haberlerini okuduk. Ve yine geçtiğimiz aylarda kendisine tecavüz edenle evlendirilerek aklamak istenenlere ait yasa tasarısı meclisteydi. Suriyeli mültecilerden 14-17 yaş Aralığındaki 9000 çocuk Almanya Devleti tarafından kaybedilmiş. Alman Hükümeti de dahil olmak üzere nerede olduklarını bilen yok.

İnsanlık tümüyle çıldırmış gibi görünüyor. Çocuk sahibi olan insanların bu tür sapkın isteklerinin olması ise daha da ürkütücü. Ama sonuçta bu zararlar hep yoksullara veriliyor. Taciz ya da tecavüze uğramış çocuklar asla normal bir yaşam sürecine dönemiyor. Ve kaybedilen çocuklar neredeler, o hiç belli değil.

Onlar yaşama hiç dönemiyorlar belki de.

"Tek ve Çok" Sergisi

2 Mart – 4 Nisan (Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi)

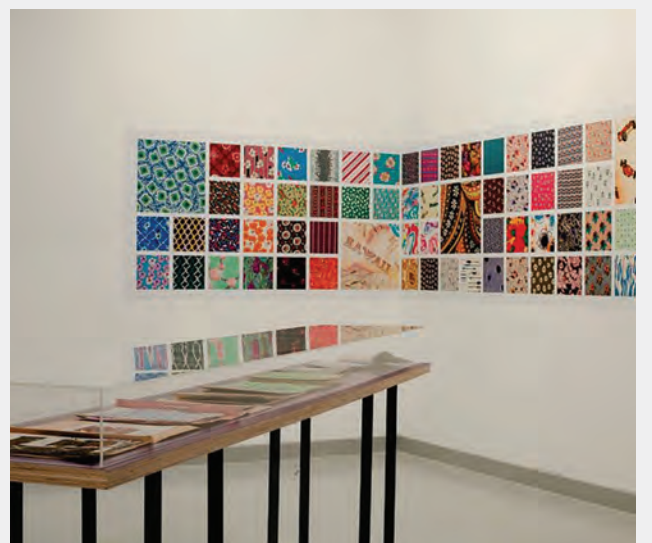
1955'ten 1995'e Türkiye'de üretim ortamını, 1980'lerde dolaşımda olan nesnelere aracılığıyla inceleyen SALT'ın "Tek ve Çok" sergisi, 2 Mart'ta Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde açıldı.

Eşyanın üretimi ve dolaşımına yönelik, araştırma temelli bir sergi olan Tek ve Çok, 1955-95 dönemini, adım adım

gerçekleştirilen sanayileşme ve uzantısındaki tasfiyenin meydana getirdiği nesnelere aracılığıyla ele alıyor. Endüstri ürünlerinin ilk kez geniş bir alıcı kitleyle buluştuğu 80'lerde dolaşımda olan nesnelere derlenen seçki, dönemin üretim ortamını bağımsız hikâyelerle inceliyor. Tek ve Çok, kullanıcıları eşyayı başlı başına değerlendirmeye, koşullara özgü icatları teşhis etmeye ve hiçbir yeniliğin

öncülsüz olmadığı dünyamızda bir öğrenme tavrı olarak, kopyayı incelemeye davet ediyor. Tek ve Çok sergisi süresince, serginin araştırdığı konuların kamuya açık katılımı tartışılacağı birer konuşma ve atölye ile gösterimler ve sergi turlarından oluşan bir dizi program gerçekleştirilecek. Sergi mekânında yer alan ve ev içi ürün çizimlerini içeren masa, izleyicilere kendi özgün kopyalarını üretme imkânı sunacak. Sergi kapsamında, Cem Kaya'nın MOTÖR: Kopya Kültürü ve Popüler Türk Sineması (2014) belgeseli tekrarlı olarak

izlenebilecek. SALT Galata sunumu kapsamındaki "Çocuklukta Tekillik" atölyesinde katılımcı öğrenci ve akademisyenlerce yürütülen dönem araştırmasıyla, Ankara'da yapılacak yeni bir atölye çalışmasıyla geliştirilecek. Solfasol/ÖCC

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Çocuklardan Destek Çağrısı: "Çocuklara Silah Satmayın!"

Merhabalar, bizler Anıl Bozoğlu ve Ahmet Emir Günbatti. ilkokul 4. sınıf öğrencileriyiz.

Yaptığımız araştırmalar sonucunda oyuncak silahların ve şiddet içeren oyuncakların çocukları şiddete yönlendirdiğini öğrendik. Oyuncak mağazalarına gittiğimizde bir sürü oyuncak silah görüyoruz. Neden çocukların silaha, ateş etmeye yönlendirildiğini anlayamadık. Bizim daha çok eğlenceli, düşündürücü yarışma ve oyunlara ihtiyacımız var. Doktorculuk oynarken doktor gibi hissetmeye çalışıyoruz, arabalarla oynarken ralli pilotu gibi hissetmeye çalışıyoruz. Oyuncak silahlarla oynarken pek hoş şeyler hissetmiyoruz. Bir de oyuncak silahlarla yarışma yaptırılıyor. Hangi becerimizi neden yarıştıyoruz hayret ediyoruz.

Kampanyamıza destek verirseniz çok seviniriz.

Bu kampanyanın teslim edileceği kurumlar: Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, D&R Kitap, Nerf Oyuncak

Anıl ve Ahmet Emir, Adapazarı'nda ilkokul dördüncü sınıf öğrencisi. Çocuklara oyuncak silah satılmasına razı değiller ve bunu değiştirmek istiyorlar. **change.org**'da açtıkları imza kampanyasıyla sizleri de mücadelesine destek olmaya çağırıyorlar. Kampanyaya verilen destekle ilgili bir mesaj paylaşan çocukların öğretmeni Emrah Şimşek çocukların heyecanını şöyle anlatıyor:

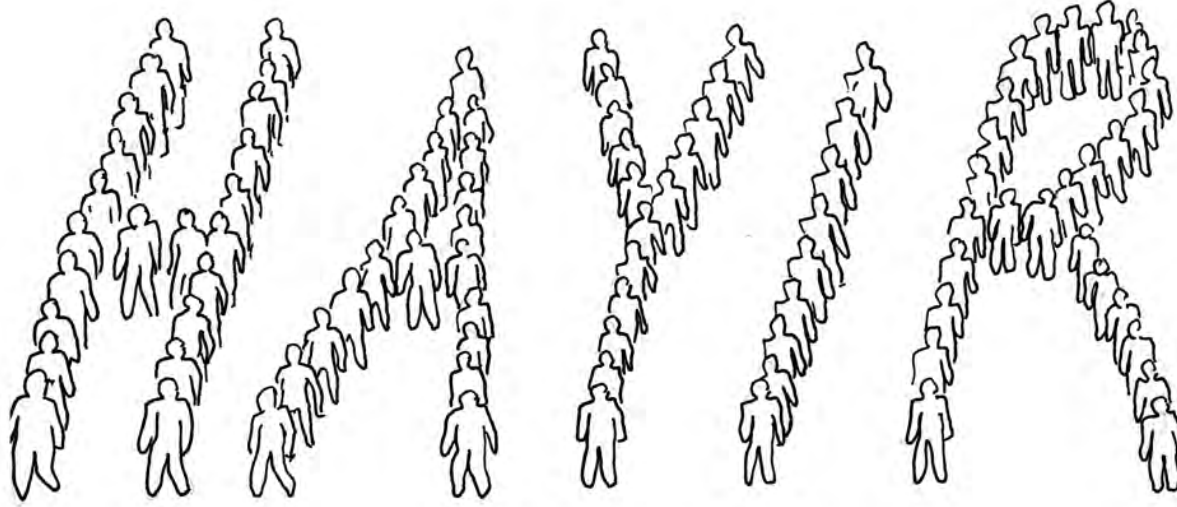
Merhaba herkese.

Ben, Anıl ve Ahmet'in öğretmeniyim. Anıl ve Ahmet'in eylemini şu anda tüm sınıf sahiplenmiş durumda. Sınıftaki herkes ulaştırabildiği kadar insana ulaştırmaya çalışıyor. Ben de onlara yardımcı oluyorum. Facebook, Twitter gibi sosyal medya organlarında paylaşmaya davet ediyorum. Çocuklar çok mutlu, bu kadar çok insanın kendilerini desteklemelerini hiç beklemiyorlardı. Şu an şiddet, öldürme vs. temalı oyun ve oyuncakların çocukları nasıl etkilediğini araştırıyorlar. Bir yandan da artık silahla oynamak utanılacak bir şey oldu onlar için. :)

Siz, yani ilk gün katılan hemen destek olan 420 kişi çocuklar için "biz"siniz. Çocuklar "öğretmenim 250 kişi olduk, 280 kişi olduk" diyorlar. Kampanyamızı yaygınlaştırmak için fikirlerinize, önerilerinize açığız. Ben yine her gün paylaşmaya devam edeceğim. Fazla takipçisi olan twitter adreslerine etiketleyeceğim. İletişime geçebileceğiniz, ünlüler, taraftar grupları, STK'lar varsa lütfen kampanyamızı paylaşmaları için onları ikna etmeye çalışın. Görsel açıdan biraz daha vurucu olması için video araştırdı çocuklar ama pek bulamadılar. Sanırım biz bir kısa film çekeceğiz.

Desteginiz için çok teşekkür ederiz. İyi ki varsınız.

Kampanyaya ulaşmak için:

Çizgi: Hakan Eken

Hakan Eken 4.3.17

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Şubat - Mart 2017
70 - 71. Sayı
Ayda bir yayımlanır.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi
Büklüm Sokak, No: 44/4,
06680 - Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41
İletişim: bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik: abone@gazetesolfasol.com
0 536 956 64 26 - 0 533 653 32 75

Basım Yeri:
Şen Matbaa
Özveren Sok. 25/B
Demirtepe/Ankara

Tel: 0 312 229 64 54
Fax: 0 312 229 64 54

E-Mail: senmatbaa@gmail.com *
WEB: www.senmatbaa.com

Basım Tarihi: 15.03.2016
ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın
4.000 adet basılmıştır.

SOLFASOL'UN BİR UCUNDAN DA SİZ TUTUN!

* Gazete Solfasol'da yer almasını istediğiniz yazı, haber ve çizgilerinizi her ayın 25'ine kadar **icerik@gazetesolfasol.com** adresine gönderebilirsiniz.

* Abone olmak için adınızı, açık adresinizi, e-mail adresinizi ve telefon numaranızı **abone@gazetesolfasol.com** adresine veya **0 536 9566426** nolu telefona SMS ile gönderin. Banka hesap bilgisini hemen gönderelim.

Yıllık Abonelik: 60 TL,
Yıllık Destekçi Abonelik: 150 TL,
Yurtdışı Abonelik: 150 TL,
Öğrenci Aboneliği: 30 TL